ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 220
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

...ἐκεῖ ποὺ πολεμᾶνε
καὶ πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι
γιὰ ἕναν καινούργιο κόσμο...
ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω

Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

τεύχος αφιερωμένο
στον σύντροφό μας
Γιώργο Βλασσόπουλο

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Οι κοινωνίες ορίζονται, στις περισσότερες περιπτώσεις γενικά και αόριστα, ως «συντηρητικές» ή «προοδευτικές», κυρίως, όταν πολιτικοί φορείς, κόμματα ή δημοσιογράφοι με διαφορετικές ή παραπλήσιες ιδεολογικές αφετηρίες επιδιώκουν να κατοχυρώσουν πολιτικά οφέλη μέσω του προσεταιρισμού κοινωνικών ομάδων, που στρέφονται με μια σχετική σταθερότητα προς την μια ή την άλλη κατεύθυνση, αλλά και εκείνων, που χαρακτηρίζονται από μια αβεβαιότητα, όσον αφορά τις επιλογές τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση του ζητήματος της «τάξης και της ασφάλειας», ιδίως, όταν, όπως λέγεται, βρίσκεται ψηλά στην πολιτική «ατζέντα». Οι πολιτικές «αψιμαχίες», βέβαια, είναι τόσο επίπλαστες, όσο ακριβώς φανερώνει η απόλυτη συμφωνία λόγου χάριν περί περιφρούρησης του θεσμικού ρόλου των κατασταλτικών μηχανισμών, που αποτυπώνει το γνωστό πάγιο αίτημα περί εκδημοκρατισμού, με την, επίσης, γνωστή προσθήκη της απαίτησης περί εκσυγχρονισμού τους. Γνωρίζουν, φυσικά, πολύ καλά, «προοδευτικοί» και «συντηρητικοί», ότι η ένταση της καταστολής δεν αποτελεί τεχνικό ζήτημα, αλλά αφορά μια σημαντική διάσταση της κρατικής επιβολής, την οποία αμφότεροι υπηρετούν. Η περίπτωση της εν ψυχρώ δολοφονίας και του σοβαρού τραυματισμού των άοπλων νεαρών Ρομά στο Πέραμα με καταιγισμό πυροβολισμών από αστυνομικούς, οι οποίοι τους καταδίωκαν, είναι χαρακτηριστική του φαρισαϊσμού, που διακρίνει τις σχετικές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Και πράγματι, εύλογα αναρωτιέται κάποιος, σε τί διαφέρουν συμπολιτευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι, όταν οι τελευταίοι, όχι μόνο συνυπέγραψαν τις αδιανόητες (όπως ομολογούσαν) απαγορεύσεις στις «ελευθερίες και τα δικαιώματα των πολιτών» μ' αφορμή την «πανδημία», αλλά ζητούσαν περαιτέρω σκλήρυνσή τους; Σε τί διαφέρουν και γιατί δήθεν αγανακτούν και εκπλήσσονται για τις επευφημίες, με τις οποίες υποδέχθηκαν στα δικαστήρια τους «ήρωες» δολοφόνους αστυνομικούς οι συμπαραστάτες τους, οι οποίοι προφανώς δήλωσαν τον αγριανθρωπισμό τους με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, παραδεχόμενοι ότι εμπνέονται από τέτοιου είδους δολοφονίες, όπως άλλωστε φαίνεται

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟ ΜΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΓΙΩΡΓΟ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ

«Μα κάποτε που η κρύα σιωπή θα περιβρέχει τη γη
κάποτε που θα στερέψουν οι άσημες φλυαρίες
κι όλοι τους θα προσμένουνε σίγουρα τη φωνή
θ' ανοίξω το στόμα μου,
θα γεμίσουν οι κήποι με καταρράκτες
στις ίδιες βρώμικες αυλές τα οπλοστάσια
οι νέοι έξαλλοι θ' ακολουθούν με στίχους χωρίς ύμνους
ούτε υποταγή στην τρομερή εξουσία.
Πάλι σας δίνω όραμα».

Μιχάλης Κατσαρός, *Όταν* (1978)

παρελθόν και η μνήμη να ξεκινά από το παρόν. Παρόμοια περιγραφή συναντούμε και στην *Πολιτεία του Πλάτωνα*.

Σύμφωνα, πάλι, με το ρωμαϊκό ποινικό και συνταγματικό δίκαιο, απαγορευόταν αυστηρά η μνήμη προσώπων, που είχαν χαρακτηριστεί εν ζωή ή νεκροί, μετά από μια επανάσταση, ως εχθροί του κράτους, τα ονόματά τους αφαιρούνταν από σχετικές επιγραφές, οι εικόνες τους καταστρέφονταν, ενώ ακόμα και η αναφορά στα πρόσωπά τους τιμωρούταν με ιδιαίτερη αυστηρότητα. Το ρωμαϊκό κράτος, μ' άλλα λόγια, μέσω της επιβολής της λήθης, σημάδευε με τα τραύματα της απώλειας μνήμης τους ηττημένους, στιγμάτιζε ανεξίτηλα την ήττα τους και έδινε άλλη σημασία στην ταπείνωση και την υπακοή τους.

Το ρήμα *μιμνήσκω*, σημαίνει *θυμάμαι*, αλλά και *προειδοποιώ για κάτι*, γίνομαι πομπός, αλλά και άγγελος της υπενθύμισης. Μιας υπενθύμισης, που όχι μόνο χωρά κάθε φορά και νέες ερμηνείες, αλλά τις αποζητά με επιμονή. Έτσι, κάθε μνημονική πράξη είναι επαναστατική εφ' όσον κατευθύνεται συνεχώς προς την γνώση και την

ομάδων, που στρέφονται με μια σχετική σταθερότητα προς την μια ή την άλλη κατεύθυνση, αλλά και εκείνων, που χαρακτηρίζονται από μια αβεβαιότητα, όσον αφορά τις επιλογές τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση του ζητήματος της «τάξης και της ασφάλειας», ιδίως, όταν, όπως λέγεται, βρίσκεται ψηλά στην πολιτική «ατζέντα». Οι πολιτικές «αψιμαχίες», βέβαια, είναι τόσο επίπλαστες, όσο ακριβώς φανερώνει η απόλυτη συμφωνία λόγου χάριν περί περιφρούρησης του θεσμικού ρόλου των κατασταλτικών μηχανισμών, που αποτυπώνει το γνωστό πάγιο αίτημα περί εκδημοκρατισμού, με την, επίσης, γνωστή προσθήκη της απαίτησης περί εκσυγχρονισμού τους. Γνωρίζουν, φυσικά, πολύ καλά, «προοδευτικοί» και «συντηρητικοί», ότι η ένταση της καταστολής δεν αποτελεί τεχνικό ζήτημα, αλλά αφορά μια σημαντική διάσταση της κρατικής επιβολής, την οποία αμφότεροι υπηρετούν. Η περίπτωση της εν ψυχρώ δολοφονίας και του σοβαρού τραυματισμού των άοπλων νεαρών Ρομά στο Πέραμα με καταιγισμό πυροβολισμών από αστυνομικούς, οι οποίοι τους καταδίωκαν, είναι χαρακτηριστική του φαρισαϊσμού, που διακρίνει τις σχετικές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Και πράγματι, εύλογα αναρωτιέται κάποιος, σε τί διαφέρουν συμπολιτευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι, όταν οι τελευταίοι, όχι μόνο συνυπέγραψαν τις αδιανόητες (όπως ομολογούσαν) απαγορεύσεις στις «ελευθερίες και τα δικαιώματα των πολιτών» μ' αφορμή την «πανδημία», αλλά ζητούσαν περαιτέρω σκλήρυνσή τους; Σε τί διαφέρουν και γιατί δήθεν αγανακτούν και εκπλήσσονται για τις επευφημίες, με τις οποίες υποδέχθηκαν στα δικαστήρια τους «ήρωες» δολοφόνους αστυνομικούς οι συμπαραστάτες τους, οι οποίοι προφανώς δήλωσαν τον αγριανθρωπισμό τους με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, παραδεχόμενοι ότι εμπνέονται από τέτοιου είδους δολοφονίες, όπως άλλωστε φαίνεται ότι εμπνέεται και στηρίζει σημαντική μερίδα της λεγόμενης κοινής γνώμης; «Συντηρητικοί» και «προοδευτικοί» κατά βάθος συμφωνούν ότι οι Ρομά είναι ένας εύκολος στόχος. Άλλωστε, οι εκφράσεις του κοινωνικού ρατσισμού, όχι μόνο δεν αποδυναμώνονται, αλλά αυξάνονται και επεκτείνονται στον κοινωνικό χώρο, αυτή τη φορά απέναντι στους ανεμβολίαστους. Γνωρίζουν, όμως, ορισμένοι ανησυχούντες εξουσιαστές ότι οι εξελίξεις στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού ουδέποτε ήταν γραμμικές, αλλά αντίθετα η αλαζονεία της εξουσίας, εξαιτίας της εντύπωσης ότι μπορεί και επιβάλλεται άνετα, υπήρξε πάντοτε πηγή κατάρρευσης πολλών κυριαρχικών αφηγημάτων. Για τον λόγο αυτό και σπεύδουν να δηλώσουν θιασώτες της πίεσης για άμεσες κινήσεις «ελέγχου» και «διόρθωσης» των «λαθών» σε παρόμοιες αστυνομικές «επιχειρήσεις». Το καζάνι, όμως, που βράζει, αργά ή γρήγορα θα εκραγεί και ας φαντάζει ασφαλές το σφραγισμένο καπάκι...

ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟ ΜΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΓΙΩΡΓΟ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ

«Μα κάποτε που η κρύα σιωπή θα περιβρέχει τη γη
κάποτε που θα στερέψουν οι άσημες φλυαρίες
κι όλοι τους θα προσμένουνε σίγουρα τη φωνή
θ' ανοίξω το στόμα μου,
θα γεμίσουν οι κήποι με καταρράκτες
στις ίδιες βρώμικες αυλές τα οπλοστάσια
οι νέοι έξαλλοι θ' ακολουθούν με στίχους χωρίς ύμνους
ούτε υποταγή στην τρομερή εξουσία.
Πάλι σας δίνω όραμα».

Μιχάλης Κατσαρός, *Όταν* (1978)

«Μερικές φορές αναρωτιέμαι τι από όλα όσα χάθηκαν στο νησί εξαφανίστηκε πρώτο. "Τα παλιά χρόνια, πριν γεννηθείς, υπήρχαν πολύ περισσότερα πράγματα εδώ", μου έλεγε συχνά η μητέρα μου όταν ήμουν παιδί. "Διαφανή πράγματα, ευωδιαστά πράγματα... παλλόμενα, λαμπερά... υπέροχα πράγματα που δεν μπορείς καν να τα φανταστείς. Είναι κρίμα να ζουν άνθρωποι, που δεν μπόρεσαν να φυλάξουν τέτοια θαυμάσια πράγματα στην καρδιά και στο μυαλό τους... Συνεχίζουν να εξαφανίζονται πράγματα, το ένα μετά το άλλο. Δεν θα αργήσει να συμβεί ξανά... θα το δεις και η ίδια. Κάτι θα εξαφανιστεί από τη ζωή σου" "Είναι τρομακτικό;" τη ρώτησα... "Όχι, μην ανησυχείς. Δεν πονάει και δεν θα νιώσεις ιδιαίτερη θλίψη. Ένα πρωί απλώς θα ξυπνήσεις και κάτι θα έχει τελειώσει πριν καν το συνειδητοποιήσεις.».

παρελθόν και η μνήμη να ξεκινά από το παρόν. Παρόμοια περιγραφή συναντούμε και στην *Πολιτεία του Πλάτωνα*.

Σύμφωνα, πάλι, με το ρωμαϊκό ποινικό και συνταγματικό δίκαιο, απαγορευόταν αυστηρά η μνήμη προσώπων, που είχαν χαρακτηριστεί εν ζωή ή νεκροί, μετά από μια επανάσταση, ως εχθροί του κράτους, τα ονόματά τους αφαιρούνταν από σχετικές επιγραφές, οι εικόνες τους καταστρέφονταν, ενώ ακόμα και η αναφορά στα πρόσωπά τους τιμωρούταν με ιδιαίτερη αυστηρότητα. Το ρωμαϊκό κράτος, μ' άλλα λόγια, μέσω της επιβολής της λήθης, σημάδευε με τα τραύματα της απώλειας μνήμης τους ηττημένους, στιγμάτιζε ανεξίτηλα την ήττα τους και έδινε άλλη σημασία στην ταπείνωση και την υπακοή τους.

Το ρήμα *μιμνήσκω*, σημαίνει *θυμάμαι*, αλλά και *προειδοποιώ για κάτι*, γίνομαι πομπός, αλλά και άγγελος της υπενθύμισης. Μιας υπενθύμισης, που όχι μόνο χωρά κάθε φορά και νέες ερμηνείες, αλλά τις αποζητά με επιμονή. Έτσι, κάθε μνημονική πράξη είναι επαναστατική εφ' όσον κατευθύνεται συνεχώς προς την γνώση και την α-λήθεια, οπλισμένη διαρκώς με την θέληση καταστροφής των κυριαρχικών κατασκευών και αφηγημάτων.

Μπορούμε, όμως, να ψηλαφήσουμε τις ουλές μιας εποχής, χωρίς να αφηγηθούμε τη ζωή και τον αγώνα εκείνων, που συνέβαλαν στην δημιουργία τους; Μπορούμε να αφουγκραστούμε τον αχό της ιστορίας, χωρίς να αναζητήσουμε τα ίχνη, ατομικά και συλλογικά, εκείνες τις χαρακιές στο σώμα των εποχών, που βεβαιώνουν το πέρασμα, που πιστοποιούν την αλήθεια του συμβάντος; Και μετά μπορούμε να προχωρήσουμε, δίχως να διαλέξουμε την γλώσσα της αφήγησης, αφού πράγματι οι έννοιες, οι ιδέες παραμένουν αιχμάλωτες, εάν δεν αποτυπωθούν με λέξεις; Μπορούμε να αναζητήσουμε την αλήθεια, χωρίς να σκάψουμε βαθιά στις μνήμες μας, ν' αλλάξουμε την σειρά, να σημαδέψουμε τόπους, μορφές, σχήματα και μετά ιδέες και έννοιες;

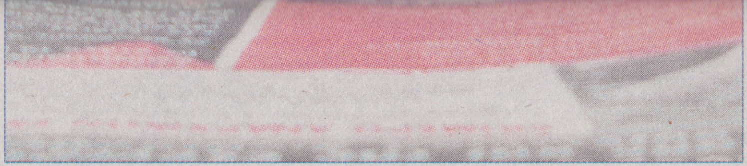
Ορισμένοι ιστορικοί προτείνουν να το αποφύγουμε,

της εν ψυχρώ δολοφονίας και του σοβαρού τραυματισμού των άοπλων νεαρών Ρομά στο Πέραμα με καταιγισμό πυροβολισμών από αστυνομικούς, οι οποίοι τους καταδίωκαν, είναι χαρακτηριστική του φαρισαϊσμού, που διακρίνει τις σχετικές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Και πράγματι, εύλογα αναρωτιέται κάποιος, σε τί διαφέρουν συμπολιτευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι, όταν οι τελευταίοι, όχι μόνο συνυπέγραψαν τις αδιανόητες (όπως ομολογούσαν) απαγορεύσεις στις «ελευθερίες και τα δικαιώματα των πολιτών» μ' αφορμή την «πανδημία», αλλά ζητούσαν περαιτέρω σκλήρυνσή τους; Σε τί διαφέρουν και γιατί δήθεν αγανακτούν και εκπλήσσονται για τις επευφημίες, με τις οποίες υποδέχθηκαν στα δικαστήρια τους «ήρωες» δολοφόνους αστυνομικούς οι συμπαραστάτες τους, οι οποίοι προφανώς δήλωσαν τον αγριανθρωπισμό τους με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, παραδεχόμενοι ότι εμπνέονται από τέτοιου είδους δολοφονίες, όπως άλλωστε φαίνεται ότι εμπνέεται και στηρίζει σημαντική μερίδα της λεγόμενης κοινής γνώμης; «Συντηρητικοί» και «προοδευτικοί» κατά βάθος συμφωνούν ότι οι Ρομά είναι ένας εύκολος στόχος. Άλλωστε, οι εκφράσεις του κοινωνικού ρατσισμού, όχι μόνο δεν αποδυναμώνονται, αλλά αυξάνονται και επεκτείνονται στον κοινωνικό χώρο, αυτή τη φορά απέναντι στους ανεμβολίαστους. Γνωρίζουν, όμως, ορισμένοι ανησυχούντες εξουσιαστές ότι οι εξελίξεις στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού ουδέποτε ήταν γραμμικές, αλλά αντίθετα η αλαζονεία της εξουσίας, εξαιτίας της εντύπωσης ότι μπορεί και επιβάλλεται άνετα, υπήρξε πάντοτε πηγή κατάρρευσης πολλών κυριαρχικών αφηγημάτων. Για τον λόγο αυτό και σπεύδουν να δηλώσουν θιασώτες της πίεσης για άμεσες κινήσεις «ελέγχου» και «διόρθωσης» των «λαθών» σε παρόμοιες αστυνομικές «επιχειρήσεις». Το καζάνι, όμως, που βράζει, αργά ή γρήγορα θα εκραγεί και ας φαντάζει ασφαλές το σφραγισμένο καπάκι...

Το φύλλο αυτό της **αναρχικής εφημερίδας Διαδρομή Ελευθερίας** είναι το πρώτο, που εκδίδεται δίχως να έχουμε κοντά μας τον σύντροφο και αδελφό μας **αναρχικό Γιώργο Βλασσόπουλο**.

Του το αφιερώνουμε ολόψυχα,
προχωρώντας δίχως να ξεχάσουμε ποτέ
πόσα προσέφερε στην υπόθεση της ελευθερίας,
με τί τρόπο τίμησε κάθε μορφή πάλης
ενάντια σε κάθε τυραννία.

Νοέμβριος 2021

«Μα κάποτε που η κρύα σιωπή θα περιβρέχει τη γη
κάποτε που θα στερέψουν οι άσημες φλυαρίες
κι όλοι τους θα προσμένουνε σίγουρα τη φωνή
θ' ανοίξω το στόμα μου,
θα γεμίσουν οι κήποι με καταρράκτες
στις ίδιες βρώμικες αυλές τα οπλοστάσια
οι νέοι έξαλλοι θ' ακολουθούν με στίχους χωρίς ύμνους
ούτε υποταγή στην τρομερή εξουσία.
Πάλι σας δίνω όραμα».

Μιχάλης Κατσαρός, *Όταν* (1978)

«Μερικές φορές αναρωτιέμαι τι από όλα όσα χάθηκαν στο νησί εξαφανίστηκε πρώτο. "Τα παλιά χρόνια, πριν γεννηθείς, υπήρχαν πολύ περισσότερα πράγματα εδώ", μου έλεγε συχνά η μητέρα μου όταν ήμουν παιδί. "Διαφανή πράγματα, ευωδιαστά πράγματα... παλλόμενα, λαμπερά... υπέροχα πράγματα που δεν μπορείς καν να τα φανταστείς. Είναι κρίμα να ζουν άνθρωποι, που δεν μπόρεσαν να φυλάξουν τέτοια θαυμάσια πράγματα στην καρδιά και στο μυαλό τους... Συνεχίζουν να εξαφανίζονται πράγματα, το ένα μετά το άλλο. Δεν θα αργήσει να συμβεί ξανά... θα το δεις και η ίδια. Κάτι θα εξαφανιστεί από τη ζωή σου" "Είναι τρομακτικό;" τη ρώτησα... "Όχι, μην ανησυχείς. Δεν πονάει και δεν θα νιώσεις ιδιαίτερη θλίψη. Ένα πρωί απλώς θα ξυπνήσεις και κάτι θα έχει τελειώσει πριν καν το συνειδητοποιήσεις.».

Γιόκο Ογκάουα, *Η αστυνομία της μνήμης*

Οι αρχαίοι πίστευαν ότι η ***Λήθη*** είναι αδελφή του *Ύπνου* και του *Θανάτου*, ότι οι νεκροί έπιναν από τον ποταμό της ***Λήθης*** για να μην θυμούνται τις προηγούμενες ζωές τους, όταν μετενσαρκώνονταν. Αντίθετα, οι αρχάριοι, όταν πέθαιναν, ενθαρρύνονταν να πίνουν από τον ποταμό ***Μνημοσύνη***, ενώ όσοι ήθελαν να συμβουλευτούν το *μαντείο του Τροφωνίου* στην Βοιωτία έπρεπε να πιούν εναλλάξ και από τις δύο πηγές προκειμένου να λη-

και συνταγματικό δίκαιο, απαγορευόταν αυστηρά η μνήμη προσώπων, που είχαν χαρακτηριστεί εν ζωή ή νεκροί, μετά από μια επανάσταση, ως εχθροί του κράτους, τα ονόματά τους αφαιρούνταν από σχετικές επιγραφές, οι εικόνες τους καταστρέφονταν, ενώ ακόμα και η αναφορά στα πρόσωπά τους τιμωρούταν με ιδιαίτερη αυστηρότητα. Το ρωμαϊκό κράτος, μ' άλλα λόγια, μέσω της επιβολής της λήθης, σημάδευε με τα τραύματα της απώλειας μνήμης τους ηττημένους, στιγμάτιζε ανεξίτηλα την ήττα τους και έδινε άλλη σημασία στην ταπείνωση και την υπακοή τους.

Το ρήμα *μιμνήσκω*, σημαίνει *θυμάμαι*, αλλά και *προειδοποιώ για κάτι*, γίνομαι πομπός, αλλά και άγγελος της υπενθύμισης. Μιας υπενθύμισης, που όχι μόνο χωρά κάθε φορά και νέες ερμηνείες, αλλά τις αποζητά με επιμονή. Έτσι, κάθε μνημονική πράξη είναι επαναστατική εφ' όσον κατευθύνεται συνεχώς προς την γνώση και την α-λήθεια, οπλισμένη διαρκώς με την θέληση καταστροφής των κυριαρχικών κατασκευών και αφηγημάτων.

Μπορούμε, όμως, να ψηλαφήσουμε τις ουλές μιας εποχής, χωρίς να αφηγηθούμε τη ζωή και τον αγώνα εκείνων, που συνέβαλαν στην δημιουργία τους; Μπορούμε να αφουγκραστούμε τον αχό της ιστορίας, χωρίς να αναζητήσουμε τα ίχνη, ατομικά και συλλογικά, εκείνες τις χαρακιές στο σώμα των εποχών, που βεβαιώνουν το πέρασμα, που πιστοποιούν την αλήθεια του συμβάντος; Και μετά μπορούμε να προχωρήσουμε, δίχως να διαλέξουμε την γλώσσα της αφήγησης, αφού πράγματι οι έννοιες, οι ιδέες παραμένουν αιχμάλωτες, εάν δεν αποτυπωθούν με λέξεις; Μπορούμε να αναζητήσουμε την αλήθεια, χωρίς να σκάψουμε βαθιά στις μνήμες μας, ν' αλλάξουμε την σειρά, να σημαδέψουμε τόπους, μορφές, σχήματα και μετά ιδέες και έννοιες;

Ορισμένοι ιστορικοί προτείνουν να το αποφύγουμε, να εμμένουμε στην λογική συνέχεια. Αλλά αυτοί μιλούν, συνήθως, για διαχείριση του «υλικού» της μνήμης, συνιστούν την διευθέτηση των ιστορικών «προβλημάτων», την αξιοποίηση του «υλικού», που όμως, σε πείσμα τους, διαρκώς «μετακινείται», διαρκώς ταλαντώνεται ανάμεσα στη συλλογική και ατομική μνήμη. Δεν μας αρκεί, λοιπόν, ν' αρπάξουμε όσα προφταίνουμε από τα νύχια της λήθης, γιατί είμαστε αχόρταγοι σ' αυτό: διψάμε ακόρεστα να θυμηθούμε περισσότερα, να σώσουμε περισσότερα, να μάθουμε περισσότερα.

Όπως παρατηρεί ο Γάλλος ιστορικός *Pierre Nora*, «μι-

λάμε τόσο για την μνήμη γιατί έχει μείνει τόσο λίγη». Δεν έχουμε καμία αμφιβολία, ότι οι μνήμες που απαιτεί κάθε εξουσία να διασωθούν, είναι οι πλέον επιρρεπείς στην χειραγώγηση και η ιστορία συνήθως παραμένει μια ημιτελής και εν πολλοίς προβληματική ανασυγκρότηση των εποχών. Μπορεί όσα ζήσαμε μόλις χθες, να προβάλλονται ήδη ως «*παλιές και ξεπερασμένες ιστορίες*», μπορεί ακόμη οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους να φαντάζουν παντοδύναμοι, η κατασκευή νέων μορφών εξουσίας και επιβολής να μοιάζει αέναη και η αναζήτηση τρόπων αποφυγής των αφομοιωτικών τους δυνατοτήτων να μοιάζει μ' έναν λαβύρινθο δίχως τελική έξοδο.

Και όμως, η λύση για την διατήρηση της ανθρωπινότητας δεν είναι η αποδοχή, έστω με την λογική του μικρότερου «κακού», μιας διαδικασίας διαπραγμάτευσης των όρων σύμφωνα με τους οποίους κάθε φορά αναπροσαρμόζονται οι σχέσεις εξουσίας.

Εδώ, ο σπόρος της αμφισβήτησης, αντί να καλλιεργηθεί για να εμβαθύνει την ανοιχτή ρήξη, μεταλλάσσεται σε σπόρο της αφομοίωσης των κυριαρχικών προταγμάτων, με πρώτο εκείνο της μεταρρύθμισης, και συχνά της επαναστατικής αλλαγής του υπάρχοντος καθεστώτος.

Το παρελθόν δεν είναι καθαγιασμένο, δεν είναι ο μνημειακός περίκλειστος τόπος στον οποίον προσερχόμαστε, γιατί οφείλουμε να υποβάλλουμε τα σέβη μας δίχως αντιρρήσεις, δίχως αναζητήσεις και δίχως απορίες. Σύμφωνα με τον *Walter Benjamin*, το παρελθόν είναι ζωντανό και μάλιστα βρίσκεται μπροστά και όχι πίσω, υπό την έννοια ότι το μέλλον δεν είναι τίποτε άλλο παρά το σύνολο των θραυσμάτων τού μη πραγματοποιημένου παρελθόντος: «*Εμείς αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να θέτουμε διαρκώς σε αμφισβήτηση κάθε αφήγηση του παρελθόντος και κάθε πεποίθηση που προσπαθεί να δημιουργήσει το κράτος. Κάτι σαν τα λουλούδια που γυρίζουν τους κάλυκές τους, όχι προς ένα τεχνητό φως, αλλά προς τον ήλιο, προσπαθώντας έτσι, χάρη σε έναν ηλιοτροπισμό μυστικής φύσης, να στραφούν τα περασμένα –οι Μνήμες- προς εκείνο τον ήλιο που ανατέλλει στον ουρανό της Ιστορίας*».

Μ' αυτόν τον τρόπο θα μιλήσουμε για τον σύντροφο και αδελφό μας ***Γιώργο Βλασσόπουλο*** και όχι για να ασφαλίσουμε κάποια ιδεολογία ή όλες μαζί· άλλωστε πάντα τις πολεμήσαμε μαζί, ο ένας στο πλευρό του άλλου, και αυτό

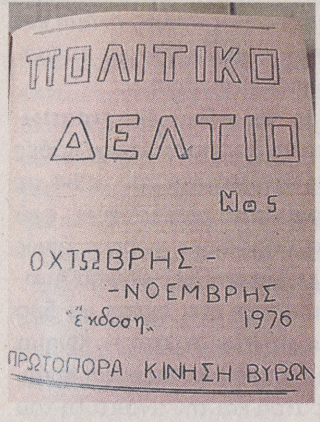
και ιδεολογικοπολιτικός τους εξοπλισμός να διαθέτει εκείνους τους «ευέλικτους» τρόπους για αφομοίωση ανθρώπων, κάτι που μπόρεσε να τεθεί σε εφαρμογή δεκαετίες αργότερα. Ο πατέρας του, αντάρτης του ΕΛΑΣ στον εμφύλιο, απογοητευμένος και μακριά από το ΚΚΕ, εργαζόταν, εκτός των άλλων, ως τσαγκάρης και κηπουρός, ενώ η μητέρα του ήταν ουκρανικής καταγωγής.

Τα πρώτα βιώματα του Γιώργου από το «πεζοδρόμιο» καταγράφονται ήδη από την ηλικία των 16 ετών κατά την διάρκεια των περίφημων ***Ιουλιανών το 1965***. Δεκαετίες αργότερα ο ίδιος έγραφε, χαρακτηριστικά, για τα περίφημα «*Ιουλιανά*» και τους «προβοκάτορες» της εποχής εκείνης: «*Έτσι, σε όλες τις μετέπειτα γενιές εκείνο που καθιερώθηκε ήταν η πάντοτε βολική για τους αριστερούς και τους κομμουνιστές εξήγηση με αστυνομικούς όρους αυτών των συνταρακτικών γεγονότων. Πως δήθεν τα επεισόδια, που ξέσπασαν κατά τη διάρκεια των 70 και πλέον ημερών με διαδηλώσεις και πορείες, αποτελούσαν έργο προβοκατόρων και πως υπήρχε ''σχέδιο ανωμαλίας'' για την επιβολή της δικτατορίας. Μακριά απ' όλους αυτούς τα Ιουλιανά παραμένουν ένα σημαντικό σημείο κοινωνικής εξέγερσης τόσο για τα ελλαδικά δεδομένα όσο και για την παγκόσμια συγκυρία που εκδηλώθηκαν. Προηγήθηκαν κατά πολύ και αλυσοδέθηκαν χωρίς να νικηθούν*» (*Ιουλιανά, Μια συκοφαντήμενη εξέγερση, Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 74, Ιούλιος-Αύγουστος, 2008)*.

Το 1969 τον βρίσκει πρωτοετή φοιτητή Νομικής στην Θεσσαλονίκη, ενώ έναν χρόνο αργότερα μετεγγράφεται στην Νομική Σχολή Αθηνών. Αναπτύσσει αντιδικτατορική δράση με μια ολιγομελή τροτσκιστική παράνομη ομάδα (***Μποσλεβίκοι***) που δημιουργείται το 1972 και εκδίδει το έντυπο ***Κόκκινη Σημαία***, συμμετέχει στην ***κατάληψη της Νομικής Σχολής τον Φλεβάρη του 1973*** και κατόπιν στην *κατάληψη του Πολυτεχνείου και στην εξέγερση του Νοέμβρη*. Βρίσκεται μάλιστα ανάμεσα στους 300 «*προβοκάτορες*» σύμφωνα και με την *Πανσπουδαστική αρ. 8* που ξεκινώντας από την Νομική Σχολή καταλήγουν στο Πολυτεχνείο και ανάβουν το φιτίλι της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

Τραβάει την προσοχή του περίφημου σπουδαστικού της ασφάλειας, το οποίο «κοσμούν» οι περιβόητοι βασανιστές *Καραπαναγιώτης, Καλύβας, Κραββαρίτης*, συλλαμβάνεται και βασανίζεται στα μπουντρούμια της *υποδιεύ-*

στην οποία συμμετέχει ο Γιώργος Βλασσόπουλος και η οποία μετονομάζεται αργότερα σε ***Πολιτική Κίνηση Βύρωνα*** που εκδίδει το *Πολιτικό Δελτίο* και το θεωρητικό έντυπο *Ταξική Πάλη* προχωρώντας σε αξιοσημείωτη δουλειά σε επίπεδο γειτονιάς (Βύρωνα, Υμμητό, Καισαριανή, Παγκράτι) όπου διακινούνται τα έντυπά τους ενώ διοργανώνονται εκδηλώσεις με μαζικό χαρακτήρα και παρεμβάσεις σε εργοστάσια (ΗΒΗ κ.ά.) Η ομάδα αυτή είχε χαρακτήρα μάλλον αυτόνομο (ίσως ήταν από τις πρώτες αυτόνομες ομάδες στην Ελλάδα). Ο Γιώργος εργάζεται σε εργοστάσια (ΕΒΓΑ, Κλωστές Πεταλούδα), καθώς έχει εγκαταλείψει την Νομική Σχολή (λίγο πριν το τέλος των σπουδών του), σε μια περίοδο, που οι εργατικοί αγώνες και ο εργοστασιακός συνδικαλισμός χαρακτηρίζονται από έναν πραγματικό οργασμό (παρά την αμηχανία της επίσημης αριστεράς).

Το 1979 κατατάσσεται στο στρατό.

Στο κατώφλι της μεταπολίτευσης 1.000.000 διαδηλωτές συμμετέχουν στην πορεία για την πρώτη επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη, ενώ η μεταπολιτευτική θύελλα στους εργασιακούς χώρους, στα πανεπιστήμια, στα Εξάρχεια, δεν αποτελεί απλά τα απόνερα της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, αλλά μια ζωντανή συνέχεια που εχθρεύεται ανοικτά το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, που υπηρετούν με κάθε τρόπο τον στόχο που θέτει η κυρίαρχη πολιτική διαχείριση περί κοινωνικής γαλήνης.

«*Εμείς είμαστε οι ρομαντικοί, οι προκλητικοί και οι οργισμένοι*» διακήρυττε αναρχική μπροσούρα μετά τα επεισόδια της Πρωτομαγιάς του 1977, ενώ αντιεξουσιαστικοί

ζουν παντοδύναμοι, η κατασκευή νέων μορφών εξουσίας και επιβολής να μοιάζει αέναη και η αναζήτηση τρόπων αποφυγής των αφομοιωτικών τους δυνατοτήτων να μοιάζει μ' έναν λαβύρινθο δίχως τελική έξοδο.

Και όμως, η λύση για την διατήρηση της ανθρωπινότητας δεν είναι η αποδοχή, έστω με την λογική του μικρότερου «κακού», μιας διαδικασίας διαπραγμάτευσης των όρων σύμφωνα με τους οποίους κάθε φορά αναπροσαρμόζονται οι σχέσεις εξουσίας.

Εδώ, ο σπόρος της αμφισβήτησης, αντί να καλλιεργηθεί για να εμβαθύνει την ανοιχτή ρήξη, μεταλλάσσεται σε σπόρο της αφομοίωσης των κυριαρχικών προταγμάτων, με πρώτο εκείνο της μεταρρύθμισης, και συχνά της επαναστατικής αλλαγής του υπάρχοντος καθεστώτος.

Το παρελθόν δεν είναι καθαγιασμένο, δεν είναι ο μνημειακός περίκλειστος τόπος στον οποίον προσερχόμαστε, γιατί οφείλουμε να υποβάλλουμε τα σέβη μας δίχως αντιρρήσεις, δίχως αναζητήσεις και δίχως απορίες. Σύμφωνα με τον *Walter Benjamin*, το παρελθόν είναι ζωντανό και μάλιστα βρίσκεται μπροστά και όχι πίσω, υπό την έννοια ότι το μέλλον δεν είναι τίποτε άλλο παρά το σύνολο των θραυσμάτων τού μη πραγματοποιημένου παρελθόντος: «*Εμείς αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να θέτουμε διαρκώς σε αμφισβήτηση κάθε αφήγηση του παρελθόντος και κάθε πεποίθηση που προσπαθεί να δημιουργήσει το κράτος. Κάτι σαν τα λουλούδια που γυρίζουν τους κάλυκές τους, όχι προς ένα τεχνητό φως, αλλά προς τον ήλιο, προσπαθώντας έτσι, χάρη σε έναν ηλιοτροπισμό μυστικής φύσης, να στραφούν τα περασμένα –οι Μνήμες- προς εκείνο τον ήλιο που ανατέλλει στον ουρανό της Ιστορίας*».

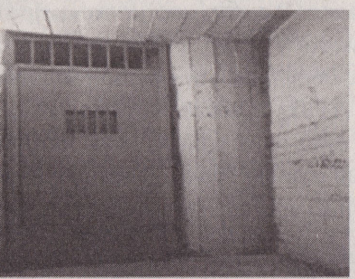
Μ' αυτόν τον τρόπο θα μιλήσουμε για τον σύντροφο και αδελφό μας ***Γιώργο Βλασσόπουλο*** και όχι για να ασφαλίσουμε κάποια ιδεολογία ή όλες μαζί· άλλωστε πάντα τις πολεμήσαμε μαζί, ο ένας στο πλευρό του άλλου, και αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε δίχως δεύτερη σκέψη. Μακριά από αγιογραφίες και κάθε είδους προσωπολατρεία διατηρώντας την μνήμη της συμβολής του, γιατί όπως έγραφε και ο *Μαξ Νεττλάου*: «*Γι' αυτό ακόμα πάντα, και σήμερα περισσότερο από ποτέ, η εξέταση της ζωής αυτών που διαποτίζονται με τις πιο καθαρές μορφές ελευθερίας και ανθρώπινης αξιοπρέπειας και τις πραγματοποιούν αν είναι δυνατό στην ίδια τους τη ζωή, έχει ιστορικό και υποδειγματικό ενδιαφέρον και δεν πρέπει να θεωρείται καθόλου ως προσωπολατρεία*».

Κι έτσι απόμεινα με γεμάτα τα χέρια
(από) αυτό το βαρύ δυναμίτη
που ώρα σε ώρα σκούζοντας θα με τινάξει.
Γι' αυτό είναι που γυρίζω τρέχοντας
από σταθμό σε σταθμό
από τοίχο σε τοίχο

καταγράφονται ήδη από την ηλικία των 16 ετών κατά την διάρκεια των περίφημων ***Ιουλιανών το 1965***. Δεκαετίες αργότερα ο ίδιος έγραφε, χαρακτηριστικά, για τα περίφημα «*Ιουλιανά*» και τους «προβοκάτορες» της εποχής εκείνης: «*Έτσι, σε όλες τις μετέπειτα γενιές εκείνο που καθιερώθηκε ήταν η πάντοτε βολική για τους αριστερούς και τους κομμουνιστές εξήγηση με αστυνομικούς όρους αυτών των συνταρακτικών γεγονότων. Πως δήθεν τα επεισόδια, που ξέσπασαν κατά τη διάρκεια των 70 και πλέον ημερών με διαδηλώσεις και πορείες, αποτελούσαν έργο προβοκατόρων και πως υπήρχε ''σχέδιο ανωμαλίας'' για την επιβολή της δικτατορίας. Μακριά απ' όλους αυτούς τα Ιουλιανά παραμένουν ένα σημαντικό σημείο κοινωνικής εξέγερσης τόσο για τα ελλαδικά δεδομένα όσο και για την παγκόσμια συγκυρία που εκδηλώθηκαν. Προηγήθηκαν κατά πολύ και αλυσοδέθηκαν χωρίς να νικηθούν*» (*Ιουλιανά, Μια συκοφαντήμενη εξέγερση, Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 74, Ιούλιος-Αύγουστος, 2008*).

Το 1969 τον βρίσκει πρωτοετή φοιτητή Νομικής στην Θεσσαλονίκη, ενώ έναν χρόνο αργότερα μετεγγράφεται στην Νομική Σχολή Αθηνών. Αναπτύσσει αντιδικτατορική δράση με μια ολιγομελή τροτσκιστική παράνομη ομάδα (***Μποσλεβίκοι***) που δημιουργείται το 1972 και εκδίδει το έντυπο ***Κόκκινη Σημαία***, συμμετέχει στην ***κατάληψη της Νομικής Σχολής τον Φλεβάρη του 1973*** και κατόπιν στην *κατάληψη του Πολυτεχνείου και στην εξέγερση του Νοέμβρη*. Βρίσκεται μάλιστα ανάμεσα στους 300 «*προβοκάτορες*» σύμφωνα και με την *Πανσπουδαστική αρ. 8* που ξεκινώντας από την Νομική Σχολή καταλήγουν στο Πολυτεχνείο και ανάβουν το φιτίλι της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

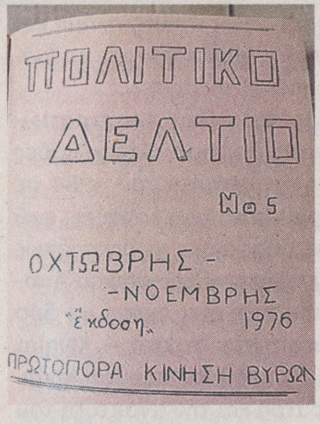
Τραβάει την προσοχή του περίφημου σπουδαστικού της ασφάλειας, το οποίο «κοσμούν» οι περιβόητοι βασανιστές *Καραπαναγιώτης, Καλύβας, Κραββαρίτης*, συλλαμβάνεται και βασανίζεται στα μπουντρούμια της *υποδιεύθυνσης γενικής ασφάλειας της Μεσογείων* με φάλαγγα. Στο συγκεκριμένο κολαστήριο της χούντας βασανίζονται περισσότερα από 3.000 άτομα, στην πλειονότητά τους φοιτητές και φοιτήτριες, κατά την διάρκεια της χούντας. Όταν αφήνεται ελεύθερος δεν ρισκάρει δεύτερη σύλληψη και βγαίνει στην παρανομία.

Κελί στο υπόγειο γκαράζ της Μεσογείων 14-18

Ο Γιώργος συμμετέχει τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια στο ***ΕΛΕΚ*** (*Επαναστατικό Λενινιστικό Ελληνικό Κίνημα*, 1975-'78) στο οποίο συμπορεύονται μαοϊκοί και τροτσκι-

χαρακτήρα μάλλον αυτόνομο (ίσως ήταν από τις πρώτες αυτόνομες ομάδες στην Ελλάδα). Ο Γιώργος εργάζεται σε εργοστάσια (ΕΒΓΑ, Κλωστές Πεταλούδα), καθώς έχει εγκαταλείψει την Νομική Σχολή (λίγο πριν το τέλος των σπουδών του), σε μια περίοδο, που οι εργατικοί αγώνες και ο εργοστασιακός συνδικαλισμός χαρακτηρίζονται από έναν πραγματικό οργασμό (παρά την αμηχανία της επίσημης αριστεράς).

Το 1979 κατατάσσεται στο στρατό.

Στο κατώφλι της μεταπολίτευσης 1.000.000 διαδηλωτές συμμετέχουν στην πορεία για την πρώτη επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη, ενώ η μεταπολιτευτική θύελλα στους εργασιακούς χώρους, στα πανεπιστήμια, στα Εξάρχεια, δεν αποτελεί απλά τα απόνερα της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, αλλά μια ζωντανή συνέχεια που εχθρεύεται ανοικτά το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, που υπηρετούν με κάθε τρόπο τον στόχο που θέτει η κυρίαρχη πολιτική διαχείριση περί κοινωνικής γαλήνης.

«*Εμείς είμαστε οι ρομαντικοί, οι προκλητικοί και οι οργισμένοι*» διακήρυττε αναρχική μπροσούρα μετά τα επεισόδια της Πρωτομαγιάς του 1977, ενώ αντιεξουσιαστικοί πυρήνες δραστηριοποιούνται στις πανεπιστημιακές σχολές, στις πολύμηνες καταλήψεις ενάντια στον νόμο 815 (1979), όπου συγκρούονται με αστυνομία αλλά και ΚΝΕ. Η νομιμοποίηση των κομμουνιστικών κομμάτων, η ανεκτικότητα που τους καταλόγιζαν οι ακροαριστερές οργανώσεις, η αντιπαράθεση που είχε αναπτυχθεί ήδη από τα δικτατορικά χρόνια εκφράσθηκαν με έντονο τρόπο, τόσο στην μεταπολιτευτική περίοδο στην περίπτωση του εργοστασιακού συνδικαλισμού (1975-1976), όσο και σ' εκείνη των φοιτητικών καταλήψεων (1978-1979). Πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε ότι όσοι έζησαν την εξέγερση του Νοέμβρη του '73 και εντάχθηκαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στην μεταπολιτευτική πολιτική ομαλότητα, όπως σωστά άλλωστε έχει επισημανθεί από αρκετούς συμμετέχοντες, είχαν μια «άλλη» αίσθηση του βιωμένου χρόνου, μια «άλλη» απαίτηση για σύγκρουση εδώ και τώρα, ανέ-

Σύμφωνα με τον *Walter Benjamin*, το παρελθόν είναι ζωντανό και μάλιστα βρίσκεται μπροστά και όχι πίσω, υπό την έννοια ότι το μέλλον δεν είναι τίποτε άλλο παρά το σύνολο των θραυσμάτων τού μη πραγματοποιημένου παρελθόντος: «*Εμείς αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να θέτουμε διαρκώς σε αμφισβήτηση κάθε αφήγηση του παρελθόντος και κάθε πεποίθηση που προσπαθεί να δημιουργήσει το κράτος. Κάτι σαν τα λουλούδια που γυρίζουν τους κάλυκές τους, όχι προς ένα τεχνητό φως, αλλά προς τον ήλιο, προσπαθώντας έτσι, χάρη σε έναν ηλιοτροπισμό μυστικής φύσης, να στραφούν τα περασμένα –οι Μνήμες- προς εκείνο τον ήλιο που ανατέλλει στον ουρανό της Ιστορίας*».

Μ' αυτόν τον τρόπο θα μιλήσουμε για τον σύντροφο και αδελφό μας ***Γιώργο Βλασσόπουλο*** και όχι για να ασφαλίσουμε κάποια ιδεολογία ή όλες μαζί· άλλωστε πάντα τις πολεμήσαμε μαζί, ο ένας στο πλευρό του άλλου, και αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε δίχως δεύτερη σκέψη. Μακριά από αγιογραφίες και κάθε είδους προσωπολατρεία διατηρώντας την μνήμη της συμβολής του, γιατί όπως έγραφε και ο *Μαξ Νεττλάου*: «*Γι' αυτό ακόμα πάντα, και σήμερα περισσότερο από ποτέ, η εξέταση της ζωής αυτών που διαποτίζονται με τις πιο καθαρές μορφές ελευθερίας και ανθρώπινης αξιοπρέπειας και τις πραγματοποιούν αν είναι δυνατό στην ίδια τους τη ζωή, έχει ιστορικό και υποδειγματικό ενδιαφέρον και δεν πρέπει να θεωρείται καθόλου ως προσωπολατρεία*».

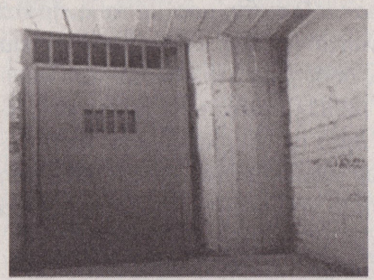
Κι έτσι απόμεινα με γεμάτα τα χέρια
(από) αυτό το βαρύ δυναμίτη
που ώρα σε ώρα σκούζοντας θα με τινάξει.
Γι' αυτό είναι που γυρίζω τρέχοντας
από σταθμό σε σταθμό
από τοίχο σε τοίχο
γεμάτος με δύναμη άχρηστη
και ξέρω πως σπαταλιέται.
Γι' αυτό είναι που σκάβω με τα νύχια μου
αυτές τις ξερές ημερομηνίες
μήπως αστράψει κάποτε μια λύση.

Μιχάλης Κατσαρός
Κατά Σαδδουκαίων, *Έπρεπε τώρα*

Ο ***Γιώργος Βλασσόπουλος*** γεννήθηκε στο Αιγάλεω τον Οκτώβριο του 1949, σε μια περίοδο που οι «νικητές» του εμφυλίου έχουν μετατρέψει στον ελλαδικό χώρο σ' ένα απέραντο χώρο συγκέντρωσης, χωρίς όμως, ο κρατικός

Το 1969 τον βρίσκει πρωτοετή φοιτητή Νομικής στην Θεσσαλονίκη, ενώ έναν χρόνο αργότερα μετεγγράφεται στην Νομική Σχολή Αθηνών. Αναπτύσσει αντιδικτατορική δράση με μια ολιγομελή τροτσκιστική παράνομη ομάδα (***Μποσλεβίκοι***) που δημιουργείται το 1972 και εκδίδει το έντυπο ***Κόκκινη Σημαία***, συμμετέχει στην ***κατάληψη της Νομικής Σχολής τον Φλεβάρη του 1973*** και κατόπιν στην *κατάληψη του Πολυτεχνείου και στην εξέγερση του Νοέμβρη*. Βρίσκεται μάλιστα ανάμεσα στους 300 «*προβοκάτορες*» σύμφωνα και με την *Πανσπουδαστική αρ. 8* που ξεκινώντας από την Νομική Σχολή καταλήγουν στο Πολυτεχνείο και ανάβουν το φιτίλι της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

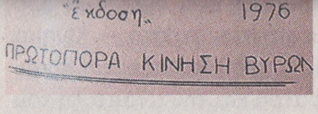
Τραβάει την προσοχή του περίφημου σπουδαστικού της ασφάλειας, το οποίο «κοσμούν» οι περιβόητοι βασανιστές *Καραπαναγιώτης, Καλύβας, Κραββαρίτης*, συλλαμβάνεται και βασανίζεται στα μπουντρούμια της *υποδιεύθυνσης γενικής ασφάλειας της Μεσογείων* με φάλαγγα. Στο συγκεκριμένο κολαστήριο της χούντας βασανίζονται περισσότερα από 3.000 άτομα, στην πλειονότητά τους φοιτητές και φοιτήτριες, κατά την διάρκεια της χούντας. Όταν αφήνεται ελεύθερος δεν ρισκάρει δεύτερη σύλληψη και βγαίνει στην παρανομία.

Κελί στο υπόγειο γκαράζ της Μεσογείων 14-18

Ο Γιώργος συμμετέχει τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια στο ***ΕΛΕΚ*** (*Επαναστατικό Λενινιστικό Ελληνικό Κίνημα*, 1975-'78) στο οποίο συμπορεύονται μαοϊκοί και τροτσκιστές, καθώς στην οργάνωση αυτή ενοποιούνται η αντιδικτατορική ομάδα ***Μπολσεβίκοι*** και η ***Ομάδα Ελλήνων Επαναστατών Κομμουνιστών*** (ΟΕΕΚ) η οποία μέχρι το 1974 δρούσε κυρίως στην Γαλλία καθώς και ορισμένα μέλη της *Σοσιαλιστικής Επαναστατικής Πάλης* (ΣΕΠ), που είχε ιδρυθεί το 1971 και επρόκειτο για τροτσκιστική οργάνωση, που συμμετείχε ενεργά στην εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Το ***ΕΛΕΚ*** μέχρι και την διάλυσή του το 1978 εκδίδει την εφημερίδα ***Αλήθεια*** και το θεωρητικό έντυπο ***Τετράδια Μαρξισμού-Λενινισμού***.

Αποχωρεί από το ΕΛΕΚ ένα χρόνο μετά, και το 1976 δημιουργείται η ***Πρωτοπόρα Κίνηση Βύρωνα*** (1976-'79)

Το 1979 κατατάσσεται στο στρατό.

Στο κατώφλι της μεταπολίτευσης 1.000.000 διαδηλωτές συμμετέχουν στην πορεία για την πρώτη επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη, ενώ η μεταπολιτευτική θύελλα στους εργασιακούς χώρους, στα πανεπιστήμια, στα Εξάρχεια, δεν αποτελεί απλά τα απόνερα της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73, αλλά μια ζωντανή συνέχεια που εχθρεύεται ανοικτά το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, που υπηρετούν με κάθε τρόπο τον στόχο που θέτει η κυρίαρχη πολιτική διαχείριση περί κοινωνικής γαλήνης.

«*Εμείς είμαστε οι ρομαντικοί, οι προκλητικοί και οι οργισμένοι*» διακήρυττε αναρχική μπροσούρα μετά τα επεισόδια της Πρωτομαγιάς του 1977, ενώ αντιεξουσιαστικοί πυρήνες δραστηριοποιούνται στις πανεπιστημιακές σχολές, στις πολύμηνες καταλήψεις ενάντια στον νόμο 815 (1979), όπου συγκρούονται με αστυνομία αλλά και ΚΝΕ. Η νομιμοποίηση των κομμουνιστικών κομμάτων, η ανεκτικότητα που τους καταλόγιζαν οι ακροαριστερές οργανώσεις, η αντιπαράθεση που είχε αναπτυχθεί ήδη από τα δικτατορικά χρόνια εκφράσθηκαν με έντονο τρόπο, τόσο στην μεταπολιτευτική περίοδο στην περίπτωση του εργοστασιακού συνδικαλισμού (1975-1976), όσο και σ' εκείνη των φοιτητικών καταλήψεων (1978-1979). Πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε ότι όσοι έζησαν την εξέγερση του Νοέμβρη του '73 και εντάχθηκαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στην μεταπολιτευτική πολιτική ομαλότητα, όπως σωστά άλλωστε έχει επισημανθεί από αρκετούς συμμετέχοντες, είχαν μια «άλλη» αίσθηση του βιωμένου χρόνου, μια «άλλη» απαίτηση για σύγκρουση εδώ και τώρα, ανέπνεαν «άλλο» αγωνιστικό αέρα. Σε πολλούς η μετάβαση στην δημοκρατική διαχείριση δεν μείωσε στο ελάχιστο τις προσδοκίες για πλήρη ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, προσδοκίες που δυστυχώς διαψεύστηκαν με την άνοδο του Πασοκ στην εξουσία και την παρομοιώδη ιστορικά αφομοιωτική του ικανότητα.

Οι διεργασίες, λοιπόν, στην πρώιμη μεταπολίτευση, οι οσμώσεις και οι συνθέσεις είναι πυρετώδεις και αφορούν κάθε μορφή πάλης. Όπως περιγράφει και ο *Δημήτρης Γλύστρας* στο βιβλίο του *Η «άλλη» Αριστερά*, «*Κοντά στο τέλος της δεκαετίας του '70 στοιχεία της ένοπλης τάσης,*

συνέχεια στη σελ. 4

συνέχεια από τη σελ. 3

όπως η Αντιπληροφόρηση, έλαβαν μέρος σε αρκετές μετωπικές δράσεις του Χώρου και σε συζητήσεις για την πιθανή μετεξέλιξή του σε πιο συμπαγές πολιτικό σχήμα. Οι επαφές κόσμου της υπόλοιπης εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς με μέλη ομάδων που, σε όλο το εξεταζόμενο διάστημα, ανέπτυξαν κάποιου είδους ένοπλη δράση ήταν συχνές, ακόμη και αν η πληροφορητές δεν έμαθαν παρά αρκετά αργότερα την παράνομη δραστηριότητα των συνομιλητών τους. Σύμφωνα με μαρτυρίες, άτομα που μετείχαν σε ομάδες ένοπλης δράσης ήταν συνήθως παράλληλα μέλη και σε νόμιμες οργανώσεις του εξωκοινοβουλευτικού χώρου, κρατώντας λίγο ή πολύ κρυφή την παράνομη δραστηριότητά τους και αναζητώντας μέλη για στρατολογία. Αν υποθέσουμε ότι αυτές οι επαφές ήταν πραγματικές, θεωρείται λογικό μέσω αυτών να αναπτύχθηκαν ποικίλες διασυνδέσεις των εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων με τις ομάδες της ένοπλης πάλης, ακόμη και αν δεν υπάρχουν μέλη τους που συμμετείχαν σε τρομοκρατικές πράξεις με τη στενή έννοια του όρου».

Το 1980 εκδίδεται, επίσης, το περιοδικό ***Αντιστρατιωτική Πάλη*** που κυκλοφορεί πολυγραφημένο σε χιλιάδες τεύχη από το 1980 μέχρι και τον Μάρτιο του 1984 σε συνολικά 13 τεύχη, που μοιράζονται χέρι με χέρι, ενώ επίσης, πακέτα αφήνονταν σε δημόσιους χώρους όπως πανεπιστήμια κ.ά. Η θεματογραφία του περιοδικού Αντιστρατιωτική Πάλη αφορά οτιδήποτε έχει σχέση με δύο κυρίως ζητήματα: «Κίνημα μέσα στο στρατό – Κίνημα ενάντια στο στρατό». Τα άρθρα που δημοσιεύονται πραγματεύονται «τον ρόλο του στρατού και την ανάπτυξη του αστικού καθεστώτος» (τεύχος 8-9), «την αποστολή του στρατού στη στήριξη του αστικού καθεστώτος και το οργανωμένο λαϊκό κίνημα» (τεύχος 7), «τους εθνικιστές και τον στρατό ή πώς κατασκευάζονται οι ιδεολογίες» (τεύχος 10), τον «ρόλο του στρατού στην επιβολή της τρομοκρατίας του καθεστώτος» (τεύχος 6), «τους Συνασπισμούς και την Εθνική Ανεξαρτησία (τεύχος 5), όπως και «Στρατός και ΚΚΕ» (τεύχος 3) κ.λπ.

Ενδεικτικό, είναι το παρακάτω απόσπασμα από το περιοδικό: «*Γιατί τελικά ο στρατός δεν είναι κάτι έξω από μας. Είναι μέσα στην καθημερινή μας ρουτίνα. Δεν είναι μια σχέση έξω από την κοινωνία αλλά μέσα σ' αυτήν. Είναι μέσα στο φίλο, τον αδελφό, τον αγαπημένο, το σύζυγο,*

Το 1984 πραγματοποιείται έρευνα στο σπίτι του στο Αιγάλεω και ο ίδιος προσάγεται ως ύποπτος για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις για να αφεθεί ελεύθερος ύστερα από λίγες ημέρες. Παρόμοιες έρευνες στην οικία του θα επαναληφθούν και στο μέλλον. Το 1984 δημιουργείται η *Επιτροπή Κατοίκων Ζωγράφου* ενάντια στην ανάπλαση του πάρκου Παπανδρέου στην περιοχή του Ζωγράφου, στην οποία αργότερα συμμετέχει ο Γιώργος, όπως και στις κάθε μορφής δυναμικές κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται μ' αφορμή το ζήτημα αυτό. Συμμετέχει ακόμη στο ***Περιοδικό της Φυλακής*** (εκδόθηκε από το 1981 μέχρι το 1986) και συγκεκριμένα στα δύο τελευταία τεύχη είναι και υπεύθυνος έκδοσης. Όπως περιγράφει η δικηγόρος και αγωνίστρια, επίσης, κατά της χούντας ***Κατερίνα Ιατροπούλου***, εκδότρια του *Περιοδικού της Φυλακής* και διαπρύσια υπερασπίστρια μεταπολιτευτικά των δικαιωμάτων των φυλακισμένων και κάθε εξέγερσης και αντίστασης στις φυλακές:

«*Ήταν λίγοι οι κρατούμενοι τότε* (σ.σ. μεταπολιτευτικά) *–καμιά σχέση με το σημερινό χάος– και τα αδικήματα συνήθως ασήμαντα, μα οι ποινές δυσανάλογες και τα ευεργετήματα ανύπαρκτα. Ο αέρας της αλλαγής είχε φτάσει βάση, χώρου, το θέμα «φυλακές» πήρε μεγάλη δημοσιότητα».*

Ο Γιώργος στην συνέχεια συμμετέχει τον Ιούλιο του 1985 στην εκδοτική ομάδα της ***Αντιεξουσιαστικής εφημερίδας Δοκιμή*** (1985-1987), μια χρονιά που σημαδεύεται από την δολοφονία του αντικρατιστή αντάρτη πόλης ***Χρήστου Τσουτσουβή*** σε ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη, αλλά και από την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου ***Μιχάλη Καλτεζά*** στα Εξάρχεια ύστερα από επίθεση με μολότοφ σε κλούβα των ΜΑΤ. Στην συνέχεια ο Γιώργος Βλασσόπουλος συμμετέχει, για μικρό διάστημα, στην ***αναρχική εφημερίδα Αναρχία* (1987)** και στην ***Ένωση Αναρχικών***, απ' όπου αποχωρεί με ομάδα συντρόφων μαζί με τους οποίους (και άλλους) συγκροτείται στις 9 Γενάρη 1988 η ***Συσπείρωση Αναρχικών* (στην οποία παραμένει μέχρι και το θάνατό του)**, και εκδίδεται **η *εφημερίδα Ενάντια*** (δημιουργείται το ***σχήμα Ενάντια*** με συμμετοχή αναρχικών ομάδων εκτός της *Συσπείρωσης Αναρχικών*, από την Πάτρα, την Καβάλα και τα Ιωάννινα). Μετά την διάλυση του ***σχήματος Ενάντια***, και τη διάσπαση της ***Συσπείρωσης Αναρχικών*** εκδίδεται (από την ***Συσπείρωση Αναρχικών***) στα τέλη του 1990 η ***εφημερίδα Εξέγερση***, αλλά και το περιοδικό ***Αναρχική Θεώρηση***. Το 1991 δημιουργείται η ***Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση*** στην οποία συμμετέχουν δεκάδες αναρχικές-αντιεξουσιαστικές ομάδες, συλλογικότητες και πυρήνες, ενώ το 1993 δημιουργείται και η ***Αναρχική Αρχειοθήκη***, με την λειτουργία του ***Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων***, και την πραγματοποίηση δεκάδων εκδόσεων.

Το 1995, κατόπιν εισβολής των κατασταλτικών δυνάμεων στο χώρο του Πολυτεχνείου ξημερώματα 18ης Νοεμβρίου, συλλαμβάνεται μαζί με άλλους 514 καταληψίες. Η στοχοποίηση προσωπικά του ιδίου, αλλά και της *Συσπείρωσης Αναρχικών* από το ΚΚΕ είναι αφιονισμένη. Στις δίκες που ακολουθούν, βρίσκεται ανάμεσα στους 7 συλληφθέντες, των οποίων το δικαίωμα έφεσης δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Αποφεύγει την σύλληψη, συλλαμβάνεται όμως το 1998 και φυλακίζεται για σαράντα μέρες στις φυλακές Χίου, όπου κατά την διάρκεια της κράτησής του ξεσπά εξέγερση κρατουμένων. Το 2002 ο συμβάλλει στην δημιουργία και την έκδοση της ***Μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας Διαδρομή Ελευθερίας***, όπου συμμετέχει πλήθος αναρχικών ομάδων. Από την ίδρυση της ***Συσπεί-***

που μετείχαν σε ομάδες ένοπλης δράσης ήταν συνήθως παράλληλα μέλη και σε νόμιμες οργανώσεις του εξωκοινοβουλευτικού χώρου, κρατώντας λίγο ή πολύ κρυφή την παράνομη δραστηριότητά τους και αναζητώντας μέλη για στρατολογία. Αν υποθέσουμε ότι αυτές οι επαφές ήταν πραγματικές, θεωρείται λογικό μέσω αυτών να αναπτύχθηκαν ποικίλες διασυνδέσεις των εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων με τις ομάδες της ένοπλης πάλης, ακόμη και αν δεν υπάρχουν μέλη τους που συμμετείχαν σε τρομοκρατικές πράξεις με τη στενή έννοια του όρου».

Το 1980 εκδίδεται, επίσης, το περιοδικό ***Αντιστρατιωτική Πάλη*** που κυκλοφορεί πολυγραφημένο σε χιλιάδες τεύχη από το 1980 μέχρι και τον Μάρτιο του 1984 σε συνολικά 13 τεύχη, που μοιράζονται χέρι με χέρι, ενώ επίσης, πακέτα αφήνονταν σε δημόσιους χώρους όπως πανεπιστήμια κ.ά. Η θεματογραφία του περιοδικού Αντιστρατιωτική Πάλη αφορά οτιδήποτε έχει σχέση με δύο κυρίως ζητήματα: «Κίνημα μέσα στο στρατό – Κίνημα ενάντια στο στρατό». Τα άρθρα που δημοσιεύονται πραγματεύονται «τον ρόλο του στρατού και την ανάπτυξη του αστικού καθεστώτος» (τεύχος 8-9), «την αποστολή του στρατού στη στήριξη του αστικού καθεστώτος και το οργανωμένο λαϊκό κίνημα» (τεύχος 7), «τους εθνικιστές και τον στρατό ή πώς κατασκευάζονται οι ιδεολογίες» (τεύχος 10), τον «ρόλο του στρατού στην επιβολή της τρομοκρατίας του καθεστώτος» (τεύχος 6), «τους Συνασπισμούς και την Εθνική Ανεξαρτησία (τεύχος 5), όπως και «Στρατός και ΚΚΕ» (τεύχος 3) κ.λπ.

Ενδεικτικό, είναι το παρακάτω απόσπασμα από το περιοδικό: «*Γιατί τελικά ο στρατός δεν είναι κάτι έξω από μας. Είναι μέσα στην καθημερινή μας ρουτίνα. Δεν είναι μια σχέση έξω από την κοινωνία αλλά μέσα σ' αυτήν. Είναι μέσα στο φίλο, τον αδελφό, τον αγαπημένο, το σύζυγο, το παιδί πού υπηρετεί και υποφέρει. Είναι στις καθημερινές μας σχέσεις και την υποταγή πού συνηθίσαμε από τη μικρή μας ηλικία. Είναι στη βία και την τρομοκρατία που αισθανόμαστε ή που δεχόμαστε. Είναι στα βιώματα που έχουμε από το δικό μας πέρασμα από το στρατό, πού μας έχουν αφήσει σημάδια που δε θα σβήσουν σ' όλο το υπόλοιπο της ζωής μας. Είναι έτσι ο στυλοβάτης του κράτους. Ο πιο ώμος και πάνοπλος μηχανισμός της κρατικής εξουσίας, που διατηρείται στις κρίσιμες στιγμές της χρησιμοποιώντας τον και επιβάλλοντας τις φανερές μορφές δικτατορίας των αφεντικών πάνω στον εργαζόμενο λαό. Αναπόφευκτα η πάλη ενάντια στο στρατό δεν είναι αξεχώριστη από την πάλη ενάντια στην κρατική εξουσία. Γι' αυτό και μια πάλη για την ανάπτυξη ενός κινήματος ενάντια στο στρατό δεν πρέπει να χάνει από τα μάτια της τον τελικό στόχο που είναι η κατάργηση του στρατού. Καμιά άλλη επιδίωξη δεν μπορεί να θεωρηθεί προοδευτική. Ο στρατός είναι ο πιο αντιδραστικός μηχανισμός της εξουσίας*

Το 1984 πραγματοποιείται έρευνα στο σπίτι του στο Αιγάλεω και ο ίδιος προσάγεται ως ύποπτος για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις για να αφεθεί ελεύθερος ύστερα από λίγες ημέρες. Παρόμοιες έρευνες στην οικία του θα επαναληφθούν και στο μέλλον. Το 1984 δημιουργείται η *Επιτροπή Κατοίκων Ζωγράφου* ενάντια στην ανάπλαση του πάρκου Παπανδρέου στην περιοχή του Ζωγράφου, στην οποία αργότερα συμμετέχει ο Γιώργος, όπως και στις κάθε μορφής δυναμικές κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται μ' αφορμή το ζήτημα αυτό. Συμμετέχει ακόμη στο ***Περιοδικό της Φυλακής*** (εκδόθηκε από το 1981 μέχρι το 1986) και συγκεκριμένα στα δύο τελευταία τεύχη είναι και υπεύθυνος έκδοσης. Όπως περιγράφει η δικηγόρος και αγωνίστρια, επίσης, κατά της χούντας ***Κατερίνα Ιατροπούλου***, εκδότρια του *Περιοδικού της Φυλακής* και διαπρύσια υπερασπίστρια μεταπολιτευτικά των δικαιωμάτων των φυλακισμένων και κάθε εξέγερσης και αντίστασης στις φυλακές:

«*Ήταν λίγοι οι κρατούμενοι τότε* (σ.σ. μεταπολιτευτικά) *–καμιά σχέση με το σημερινό χάος– και τα αδικήματα συνήθως ασήμαντα, μα οι ποινές δυσανάλογες και τα ευεργετήματα ανύπαρκτα. Ο αέρας της αλλαγής είχε φτάσει και στις φυλακές και οι εξεγέρσεις αποκάλυψαν συνθήκες κράτησης που θύμιζαν Μεσαίωνα. Υπήρχε, ακόμα, το κολαστήριο της Κέρκυρας... Η σχέση μου με τα κινήματα εκείνα και τους πρωταγωνιστές τους, καθώς και η θητεία μου στις πολιτικές δίκες οδήγησαν στην έκδοση του περιοδικού «Της Φυλακής» (1981), που στα τεύχη του φιλοξένησε ελάχιστα από τον όγκο των διαμαρτυριών, καταγγελιών και μαρτυριών των οποίων έγινα αποδέκτης. Χάρη και στην ευαισθητοποίηση του αντιεξουσιαστικού, κατά*

...συμμετέχει, για μικρό διάστημα, στην ***αναρχική εφημερίδα Αναρχία* (1987)** και στην ***Ένωση Αναρχικών***, απ' όπου αποχωρεί με ομάδα συντρόφων μαζί με τους οποίους (και άλλους) συγκροτείται στις 9 Γενάρη 1988 η ***Συσπείρωση Αναρχικών* (στην οποία παραμένει μέχρι και το θάνατό του)**, και εκδίδεται **η εφημερίδα *Ενάντια*** (δημιουργείται το **σχήμα *Ενάντια*** με συμμετοχή αναρχικών ομάδων εκτός της *Συσπείρωσης Αναρχικών*, από την Πάτρα, την Καβάλα και τα Ιωάννινα). Μετά την διάλυση του **σχήματος *Ενάντια***, και τη διάσπαση της ***Συσπείρωσης Αναρχικών*** εκδίδεται (από την ***Συσπείρωση Αναρχικών***) στα τέλη του 1990 η **εφημερίδα *Εξέγερση***, αλλά και το περιοδικό ***Αναρχική Θεώρηση***. Το 1991 δημιουργείται η ***Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση*** στην οποία συμμετέχουν δεκάδες αναρχικές-αντιεξουσιαστικές ομάδες, συλλογικότητες και πυρήνες, ενώ το 1993 δημιουργείται και η ***Αναρχική Αρχειοθήκη***, με την λειτουργία του ***Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων***, και την πραγματοποίηση δεκάδων εκδόσεων.

Το 1995, κατόπιν εισβολής των κατασταλτικών δυνάμεων στο χώρο του Πολυτεχνείου ξημερώματα 18ης Νοεμβρίου, συλλαμβάνεται μαζί με άλλους 514 καταληψίες. Η στοχοποίηση προσωπικά του ιδίου, αλλά και της *Συσπείρωσης Αναρχικών* από το ΚΚΕ είναι αφιονισμένη. Στις δίκες που ακολουθούν, βρίσκεται ανάμεσα στους 7 συλληφθέντες, των οποίων το δικαίωμα έφεσης δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Αποφεύγει την σύλληψη, συλλαμβάνεται όμως το 1998 και φυλακίζεται για σαράντα μέρες στις φυλακές Χίου, όπου κατά την διάρκεια της κράτησής του ξεσπά εξέγερση κρατουμένων. Το 2002 ο συμβάλλει στην δημιουργία και την έκδοση της ***Μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας Διαδρομή Ελευθερίας***, όπου συμμετέχει πλήθος αναρχικών ομάδων. Από την ίδρυση της ***Συσπείρωσης Αναρχικών*** μέχρι τον θάνατό του ο ***Γιώργος Βλασόπουλος*** συμμετείχε σε εκατοντάδες εκδηλώσεις, συζητήσεις, παρεμβάσεις, πορείες, παραμένοντας ένας ακούραστος και φλογερός αναρχικός μαχητής μέχρι το τέλος.

Παράλληλα «αναρτάται» στο ίντερνετ μία από τις πρώτες αναρχικές ιστοσελίδες στον ελλαδικό χώρο, το «**Anarchy.gr**» και στις 14 Νοεμβρίου του 2009 ακολουθεί το blog «**ANARCHY PRESS.GR**».

Ο Γιώργος ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για την παρουσία του αναρχικού λόγου στο διαδίκτυο. Στο εκδοτικό σημείωμα του ANARCHY.PRESS αναφέρεται εκτός των άλλων:

«*Ως αναρχικοί/ες θεωρούμε πως η αλήθεια και η αποστασιοποιημένη κατάθεση των γεγονότων είναι αναπόσπαστα στοιχεία της αναρχίας για την οποία αγωνιζόμαστε. Γι' αυτό το λόγο θέλουμε να δυναμώσουμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, αυτόν τον ουσιαστικό παράγοντα που υποβοηθά την συνολικότερη διεργασία προς την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση*»

στρατιωτική Πάλη αφορά οτιδήποτε έχει σχέση με δύο κυρίως ζητήματα: «Κίνημα μέσα στο στρατό – Κίνημα ενάντια στο στρατό». Τα άρθρα που δημοσιεύονται πραγματεύονται «τον ρόλο του στρατού και την ανάπτυξη του αστικού καθεστώτος» (τεύχος 8-9), «την αποστολή του στρατού στη στήριξη του αστικού καθεστώτος και το οργανωμένο λαϊκό κίνημα» (τεύχος 7), «τους εθνικιστές και τον στρατό ή πώς κατασκευάζονται οι ιδεολογίες» (τεύχος 10), τον «ρόλο του στρατού στην επιβολή της τρομοκρατίας του καθεστώτος» (τεύχος 6), «τους Συνασπισμούς και την Εθνική Ανεξαρτησία (τεύχος 5), όπως και «Στρατός και ΚΚΕ» (τεύχος 3) κ.λπ.

Ενδεικτικό, είναι το παρακάτω απόσπασμα από το περιοδικό: «*Γιατί τελικά ο στρατός δεν είναι κάτι έξω από μας. Είναι μέσα στην καθημερινή μας ρουτίνα. Δεν είναι μια σχέση έξω από την κοινωνία αλλά μέσα σ' αυτήν. Είναι μέσα στο φίλο, τον αδελφό, τον αγαπημένο, το σύζυγο, το παιδί πού υπηρετεί και υποφέρει. Είναι στις καθημερινές μας σχέσεις και την υποταγή πού συνηθίσαμε από τη μικρή μας ηλικία. Είναι στη βία και την τρομοκρατία που αισθανόμαστε ή που δεχόμαστε. Είναι στα βιώματα που έχουμε από το δικό μας πέρασμα από το στρατό, πού μας έχουν αφήσει σημάδια που δε θα σβήσουν σ' όλο το υπόλοιπο της ζωής μας. Είναι έτσι ο στυλοβάτης του κράτους. Ο πιο ώμος και πάνοπλος μηχανισμός της κρατικής εξουσίας, που διατηρείται στις κρίσιμες στιγμές της χρησιμοποιώντας τον και επιβάλλοντας τις φανερές μορφές δικτατορίας των αφεντικών πάνω στον εργαζόμενο λαό. Αναπόφευκτα η πάλη ενάντια στο στρατό δεν είναι αξεχώριστη από την πάλη ενάντια στην κρατική εξουσία. Γι' αυτό και μια πάλη για την ανάπτυξη ενός κινήματος ενάντια στο στρατό δεν πρέπει να χάνει από τα μάτια της τον τελικό στόχο που είναι η κατάργηση του στρατού. Καμιά άλλη επιδίωξη δεν μπορεί να θεωρηθεί προοδευτική. Ο στρατός είναι ο πιο αντιδραστικός μηχανισμός της εξουσίας και καμιά προοδευτικότητα δεν μπορεί να τον αλλάξει*».

Το 1980, όμως, είναι και το έτος που δολοφονούνται κατά την διάρκεια της πορείας για την επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973 οι διαδηλωτές Κουμής και Κανελοπούλου οι οποίοι ξυλοκοπούνται από τις κατασταλτικές δυνάμεις μέχρι θανάτου. Το 1983 η ***Αυτόνομη Πρωτοβουλία Πολιτών*** στην οποία συμμετέχει ο *Γιώργος Βλασσόπουλος*, ύστερα από εργασία τουλάχιστον ενάμισι έτους εκδίδει ένα βιβλίο αναφοράς, με πλούσιο υλικό ακόμα και για σήμερα με τον τίτλο «*Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν*».

Επιτροπή Κατοίκων Ζωγράφου ενάντια στην ανάπλαση του πάρκου Παπανδρέου στην περιοχή του Ζωγράφου, στην οποία αργότερα συμμετέχει ο Γιώργος, όπως και στις κάθε μορφής δυναμικές κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται μ' αφορμή το ζήτημα αυτό. Συμμετέχει ακόμη στο ***Περιοδικό της Φυλακής*** (εκδόθηκε από το 1981 μέχρι το 1986) και συγκεκριμένα στα δύο τελευταία τεύχη είναι και υπεύθυνος έκδοσης. Όπως περιγράφει η δικηγόρος και αγωνίστρια, επίσης, κατά της χούντας ***Κατερίνα Ιατροπούλου***, εκδότρια του *Περιοδικού της Φυλακής* και διαπρύσια υπερασπίστρια μεταπολιτευτικά των δικαιωμάτων των φυλακισμένων και κάθε εξέγερσης και αντίστασης στις φυλακές:

«*Ήταν λίγοι οι κρατούμενοι τότε* (σ.σ. μεταπολιτευτικά) *–καμιά σχέση με το σημερινό χάος– και τα αδικήματα συνήθως ασήμαντα, μα οι ποινές δυσανάλογες και τα ευεργετήματα ανύπαρκτα. Ο αέρας της αλλαγής είχε φτάσει και στις φυλακές και οι εξεγέρσεις αποκάλυψαν συνθήκες κράτησης που θύμιζαν Μεσαίωνα. Υπήρχε, ακόμα, το κολαστήριο της Κέρκυρας... Η σχέση μου με τα κινήματα εκείνα και τους πρωταγωνιστές τους, καθώς και η θητεία μου στις πολιτικές δίκες οδήγησαν στην έκδοση του περιοδικού «Της Φυλακής» (1981), που στα τεύχη του φιλοξένησε ελάχιστα από τον όγκο των διαμαρτυριών, καταγγελιών και μαρτυριών των οποίων έγινα αποδέκτης. Χάρη και στην ευαισθητοποίηση του αντιεξουσιαστικού, κατά*

συλλογικότητες και λέσχες, ενώ το 1993 δημιουργείται και η ***Αναρχική Αρχειοθήκη***, με την λειτουργία του ***Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων***, και την πραγματοποίηση δεκάδων εκδόσεων.

Το 1995, κατόπιν εισβολής των κατασταλτικών δυνάμεων στο χώρο του Πολυτεχνείου ξημερώματα 18ης Νοεμβρίου, συλλαμβάνεται μαζί με άλλους 514 καταληψίες. Η στοχοποίηση προσωπικά του ιδίου, αλλά και της *Συσπείρωσης Αναρχικών* από το ΚΚΕ είναι αφιονισμένη. Στις δίκες που ακολουθούν, βρίσκεται ανάμεσα στους 7 συλληφθέντες, των οποίων το δικαίωμα έφεσης δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Αποφεύγει την σύλληψη, συλλαμβάνεται όμως το 1998 και φυλακίζεται για σαράντα μέρες στις φυλακές Χίου, όπου κατά την διάρκεια της κράτησής του ξεσπά εξέγερση κρατουμένων. Το 2002 ο συμβάλλει στην δημιουργία και την έκδοση της ***Μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας Διαδρομή Ελευθερίας***, όπου συμμετέχει πλήθος αναρχικών ομάδων. Από την ίδρυση της ***Συσπείρωσης Αναρχικών*** μέχρι τον θάνατό του ο ***Γιώργος Βλασσόπουλος*** συμμετείχε σε εκατοντάδες εκδηλώσεις, συζητήσεις, παρεμβάσεις, πορείες, παραμένοντας ένας ακούραστος και φλογερός αναρχικός μαχητής μέχρι το τέλος.

Παράλληλα «αναρτάται» στο ίντερνετ μία από τις πρώτες αναρχικές ιστοσελίδες στον ελλαδικό χώρο, το «**Anarchy.gr**» και στις 14 Νοεμβρίου του 2009 ακολουθεί το blog «**ANARCHY PRESS.GR**».

Ο Γιώργος ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για την παρουσία του αναρχικού λόγου στο διαδίκτυο. Στο εκδοτικό σημείωμα του ANARCHY.PRESS αναφέρεται εκτός των άλλων:

«*Ως αναρχικοί/ες θεωρούμε πως η αλήθεια και η αποστασιοποιημένη κατάθεση των γεγονότων είναι αναπόσπαστα στοιχεία της αναρχίας για την οποία αγωνιζόμαστε. Γι' αυτό το λόγο θέλουμε να δυναμώσουμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, αυτόν τον ουσιαστικό παράγοντα που υποβοηθά την συνολικότερη διεργασία προς την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση*»

«*Αργοπεθαίνει*
όποιος εγκαταλείπει την ιδέα του πριν καν την αρχίσει,
όποιος δεν ρωτά για πράγματα που δεν γνωρίζει
ή δεν απαντά όταν τον ρωτάν για όσα ξέρει.
Αποφεύγουμε τον θάνατο σε μικρές δόσεις,
όταν θυμόμαστε πάντα πως για να 'σαι ζωντανός
χρειάζεται μια προσπάθεια πολύ μεγαλύτερη
από το απλό αυτό δεδομένο της αναπνοής».
Πάμπλο Νερούντα

Ο *Γιώργος* ήταν ένας *αναρχικός αγωνιστής*, που πίστευε πάντα με πάθος ότι δεν πρέπει να μένουμε αλυσοδεμένοι σε δόγματα και ιδεολογίες, ακινητοποιημένοι και ταξινομημένοι στο κινηματικό μαντρί και σε κάθε είδους εξουσιαστικό περιβάλλον για να γίνουμε πιο πολλοί. Ήταν αδιαπραγμάτευτα ειλικρινής και ντόμπρος, χωρίς να υπολογίζει στο ελάχιστο τις συνέπειες, όταν εξέφραζε την γνώμη του, πάντα χωρίς περιστροφές και φιοριτούρες: «*Να μην κάνεις πολιτική, να μην προσπαθείς να κερδίσεις φιλίες κολακεύοντας, να μην αποσιωπάς γεγονότα, να μοιράζεις και να μοιράζεσαι την αλήθεια κι όλα αυτά να σε φέρνουν πολλές φορές αντιμέτωπο με τις ''σεβαστές πλειοψηφίες'', σημαίνει πως προσπαθείς συνειδητά να βοηθήσεις τους ανθρώπους να ελευθερωθούν*».

Οι κούφιες ρητορείες των αμφιθεάτρων, οι αριστεροί κόλακες της μεταπολίτευσης, δεκανίκια άξια της εξουσίας, οι χρησιμότεροι, οι καθοδηγητάδες, τα κομματικά οφίτσια δεν ήταν απλά αποκρουστικά σε αγωνιστές, όπως ο *Βλασσόπουλος*, αλλά πρώτα απ' όλα βαθιά ανταγωνιστικά απέναντι στις ιδέες που υιοθέτησε ατομικά και συλλογικά. Διάβηκε το κατώφλι κάθε εποχής με μια βαθιά πεποίθηση της συνέχειας, της αγωνιστικής παράδοσης, όλων εκείνων των αγώνων που προηγούνταν, αγώνων που τίμησε ανοίγοντας καινούργιους δρόμους αναδεικνύοντας τις δυνατότητες της ανεξέλεγκτης δράσης.

Συνέβαλλε μ' ανεκτίμητο τρόπο στην ανάδειξη των βαθιών ριζών των αναρχικών ιδεών, επιχειρηματολογούσε ακούραστα για τους λόγους για τους οποίους οι αναρχικοί δεν οφείλουν να μάχονται με δανεικές απόψεις, αλλά να προχωρούν κατανοώντας βαθιά τα «λάθη» του παρελθόντος (λόγου χάριν της περιόδου της ισπανικής κοινωνικής επανάστασης). Συνεχώς παρατηρούσε ότι η συνεχής επανάληψη των ιστορικών λαθών σε μεγάλη ή περιορισμένη κλίμακα μοιραία θα έχει ακόμα πιο οδυνηρά αποτελέσματα από το παρελθόν, βάζοντας συνεχώς εμπόδια στο όραμα και το πάθος των ανθρώπων για μια ελεύθερη και ανεξούσια διαβίωση.

Προσπαθούσε συνεχώς να μεταδώσει εμπειρίες, ώστε να αποφεύγεται η σύγχυση, η ιδεοληψία και η εγκόλπωση ετοιματζίδικων συνθημάτων και προταγμάτων, όπως η αυτοοργάνωση ή άμεση δημοκρατία: «*Το χρυσωμένο χάπι σ' όλη αυτή την φαντασμαγορία των λέξεων είναι η αντιιεραρχία και οι συλλογικές αποφάσεις. Αντιιεραρχία, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση έλλειψη εξουσίας. Επει-*του για καινούργιες εκδόσεις, για ατελείωτες συζητήσεις, που εμβάθυναν συνεχώς τις αναρχικές ιδέες. Άλλο τόσο ευδιάκριτη ήταν η ευθυκρισία του, η σε βάθος ικανότητα θεωρησιακής κατανόησης ζητημάτων, ικανότητα που συνέβαλε στην άμεση και συλλογική απεμπλοκή από διαδικασίες ανταγωνιστικές με τις αναρχικές προοπτικές. Η συνέπεια και η εμμονή στις απελευθερωτικές διεργασίες στις οποίες προέτρεπε ατομικά και συλλογικά έρχονταν πάντα σε πλήρη αντίθεση με τις αφομοιωτικές διαδικασίες προβολής αιτημάτων, ακόμη και των πιο ριζοσπαστικών, που στην ουσία αποδέχονται και αναγνωρίζουν τους όρους του συστήματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.

Ιδιαίτερη προσοχή έδινε πάντα στο ζήτημα του «αντιφασισμού»: «*Οι αναρχικοί σε καμία περίπτωση δεν ζητούν από το κράτος να περιορίσει τους φασίστες, να απαγορεύσει πορείες τους και να κλείσει τα όποια γραφεία τους. Γιατί όταν εγκαταλείπεσαι στο κράτος και τη δημοκρατία και ζητάς να ''κλείνει γραφεία'' πρόκειται για την πεμπτουσία της αποθέωσης του κρατισμού*». Ο Γιώργος επέμενε στην θέση ότι παρ' ότι στον κοινωνικό ανταγωνισμό δεν υπάρχουν ευθύγραμμες καταστάσεις, η συνέπεια και η προσήλωση στις απελευθερωτικές διεργασίες δεν αποτελούν «σεχταρισμό» (μια έννοια άλλωστε που προέρχεται από κομματικές και ολοκληρωτικές συνθήκες), αλλά μια ουσιαστική συμβολή στην ανάδειξη των δυνατοτήτων των ανθρώπων να αγωνιστούν μακριά από κάθε είδους κηδεμόνευση, για την επαναοικειοποίηση της αναρχίας.

Ανέδειξε με κάθε τρόπο την ουσιαστική καθαρότητα των αναρχικών ιδεών τις οποίες εμβάθυνε ατομικά και συλλογικά με την *ανάλυση*, την *εμπειρία* και την *σύνθεση*, αποστρεφόμενος τις μασημένες τροφές και οιαδήποτε επιφανειακή προσέγγιση: «*Όταν όμως εμείς ως αναρχικοί μιλάμε για απελευθέρωση δεν έχουμε στο μυαλό μας κανενός είδους κομμουνιστικό μοντέλο ''απελευθέρωσης'' των ανθρώπων. Άλλωστε, τόσο το μαρξιστικό κομμουνιστικό μοντέλο, όσο και οι διάφορες προσμίξεις και παραλλαγές του, που έχουν σαν συνθετικό την λέξη ''αναρχο'', εμπεριέχουν την εξουσία*».

Πίστευε βαθιά στην ριζωμένη ανάγκη κάθε ανθρώπου για ελευθερία, φθάνει αυτή να αφυπνιστεί, να εξουδετερώνει τα κάθε λογής εξουσιαστικά δεσμά. Είχε μια ιδιαίτερη υπερηφάνεια πρώτα απ' όλα σαν άνθρωπος, μιλούσε και έγραφε για την αγιότητα της ανθρώπινης

φουν καμιά βιτρίνα και δεν προκαλούν φοβερές συνθήκες ''υποβάθμισης''. Είναι όμως διαπιστωμένο πως κάνουν πολύ πιο συστηματική δουλειά στον τομέα της προώθησης της νάρκωσης. Το ίδιο συμβαίνει και με τον καλοντυμένο που εμπορεύεται και διακινεί ουσίες σε διάφορους χώρους, από τα πιο αναβαθμισμένα μαγαζιά μέχρι και τις συναυλίες. Κανείς δεν θα τον κυνηγήσει όπως θα κάνει με το βαποράκι της όποιας πλατείας. Άλλωστε, όπως είναι γνωστό, τα μεγαλύτερα εγκλήματα γίνονται από τους «αφανείς» και τους «αποδεκτούς».

Βαθιά συγκρουσιακός ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και εκμετάλλευσης ήταν πλήρως αποστασιοποιημένος από κάθε πολιτική δράση, επομένως και από εκφράσεις πολιτικής βίας, η οποία θεωρούσε ότι αφ' ενός υπόκειται σε κανόνες που ορίζει η εκάστοτε εξουσία και αφ' ετέρου, όπως έγραφε χαρακτηριστικά: «*η πολιτική επαναστατική βία αναζητά πολιτικό εκφραστή, μια δομή, θεσμισμένη επίσημα ή σιωπηλά. Πρόσκαιρα, εφ' όσον δεν υπάρχει, θα τον αναζητήσει μέσα από ιδεολογικές ή πολιτικές διασυνδέσεις με υπάρχοντες εξουσιαστικούς φορείς ή με παράγοντες αυτών των φορέων. Οι πρακτικές πολιτικής βίας είναι αναμενόμενο να προκαλέσουν ένα κλίμα ευαρέσκειας σε διάφορους πολιτικούς μηχανισμούς, που θα επιδιώξουν να επωφεληθούν και να αποκτήσουν διασυνδέσεις. Αυτή η κατάσταση θα τους δώσει την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν την επαναστατική πολιτική βία σε βάθος χρόνου*». Αντίθετα θεωρούσε ακράδαντα ότι η πολύμορφη απελευθερωτική δράση έχει σχέση με πρακτικές που δεν ελέγχονται και δεν ετεροκαθορίζονται και υπό αυτό το πρίσμα έχει σημασία η ανάδειξη και ενδυνάμωση της κοινωνικής και αντικρατικής βίας.

Θεωρούσε την *Αναρχία τρόπο ζωής και ακατάπαυστης δράσης*, και έζησε μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο. Δεν εγκατέλειπε ποτέ ένα σχέδιο, ήταν αθεράπευτα οργανωτικός και επομένως συνεπής και για τον λόγο αυτό αποστρεφόταν κάθε είδους ασυνέπεια, προχειρότητα, παρεϊσμούς και βέβαια τυχοδιωκτισμό, που οδηγούσαν πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στην διάλυση, στις «παραμελημένες» ευκαιρίες, στην απογοήτευση και τελικά στην ανάθεση σε κάθε είδους ειδικούς και κόμματα. Ο Γιώργος, όπως άλλωστε και η *Συσπείρωση Αναρχικών*, θεωρούσε, διαχρονικά και δίχως παρέκκλιση, ότι: *η αλήθεια δεν μπορεί να έχει οδηγό την μνησικακία, το ψέμα δεν είναι δυνατόν να απελευθερώνει, ότι οι νετσαγεφικές κατηχήσεις και*

και να μοιράζεσαι την αλήθεια κι όλα αυτά να σε φέρνουν πολλές φορές αντιμέτωπο με τις ''σεβαστές πλειοψηφίες'', σημαίνει πως προσπαθείς συνειδητά να βοηθήσεις τους ανθρώπους να ελευθερωθούν».

Οι κούφιες ρητορείες των αμφιθεάτρων, οι αριστεροί κόλακες της μεταπολίτευσης, δεκανίκια άξια της εξουσίας, οι χρησιμότεροι, οι καθοδηγητάδες, τα κομματικά οφίτσια δεν ήταν απλά αποκρουστικά σε αγωνιστές, όπως ο *Βλασσόπουλος*, αλλά πρώτα απ' όλα βαθιά ανταγωνιστικά απέναντι στις ιδέες που υιοθέτησε ατομικά και συλλογικά. Διάβηκε το κατώφλι κάθε εποχής με μια βαθιά πεποίθηση της συνέχειας, της αγωνιστικής παράδοσης, όλων εκείνων των αγώνων που προηγούνταν, αγώνων που τίμησε ανοίγοντας καινούργιους δρόμους αναδεικνύοντας τις δυνατότητες της ανεξέλεγκτης δράσης.

Συνέβαλλε μ' ανεκτίμητο τρόπο στην ανάδειξη των βαθιών ριζών των αναρχικών ιδεών, επιχειρηματολογούσε ακούραστα για τους λόγους για τους οποίους οι αναρχικοί δεν οφείλουν να μάχονται με δανεικές απόψεις, αλλά να προχωρούν κατανοώντας βαθιά τα «λάθη» του παρελθόντος (λόγου χάριν της περιόδου της ισπανικής κοινωνικής επανάστασης). Συνεχώς παρατηρούσε ότι η συνεχής επανάληψη των ιστορικών λαθών σε μεγάλη ή περιορισμένη κλίμακα μοιραία θα έχει ακόμα πιο οδυνηρά αποτελέσματα από το παρελθόν, βάζοντας συνεχώς εμπόδια στο όραμα και το πάθος των ανθρώπων για μια ελεύθερη και ανεξούσια διαβίωση.

Προσπαθούσε συνεχώς να μεταδώσει εμπειρίες, ώστε να αποφεύγεται η σύγχυση, η ιδεοληψία και η εγκόλπωση ετοιματζίδικων συνθημάτων και προταγμάτων, όπως η αυτοοργάνωση ή άμεση δημοκρατία: «*Το χρυσωμένο χάπι σ' όλη αυτή την φαντασμαγορία των λέξεων είναι η αντιιεραρχία και οι συλλογικές αποφάσεις. Αντιιεραρχία, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση έλλειψη εξουσίας. Επειδή, εκτός από την ιεραρχική (κάθετη) άσκηση της εξουσίας, υπάρχουν και οι οριζόντιες εφαρμογές της (καθώς και πολλές ακόμη παραλλαγές). Αυτές είναι δυνατόν να σχετίζονται με ομόκεντρους ή τεμνόμενους κύκλους ή ακόμα και με σημεία που βρίσκονται εντός ή εκτός των διαφόρων κύκλων και συνδέονται με αυτούς με …διάφορες ευθείες*».

Απέναντι στον παραγοντισμό και τους παραγοντίσκους του «χώρου» προέτασε πάντα την δουλειά μυρμηγκιού, μακριά από την γνωστή ακτιβίστικη κατανάλωση δυνάμεων προς δόξαν του κινήματος.

Όπως έγραφε χαρακτηριστικά: «*Αλήθεια δε, είναι η αποτύπωση με λόγια και έργα (γραπτά και άλλα) των γεγονότων που έχουν συμβεί και τα οποία αποσκοπούν στην διατήρηση της ατομικής, της συλλογικής, αλλά και της οικουμενικής μνήμης. Από αυτή την άποψη η αλήθεια έχει σχέση με την αποτύπωση της πραγματικότητας («Ελευθέ-*

κών, που στην ουσία αποδέχονται και αναγνωρίζουν τους όρους του συστήματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.

Ιδιαίτερη προσοχή έδινε πάντα στο ζήτημα του «αντιφασισμού»: «*Οι αναρχικοί σε καμία περίπτωση δεν ζητούν από το κράτος να περιορίσει τους φασίστες, να απαγορεύσει πορείες τους και να κλείσει τα όποια γραφεία τους. Γιατί όταν εγκαταλείπεσαι στο κράτος και τη δημοκρατία και ζητάς να ''κλείνει γραφεία'' πρόκειται για την πεμπτουσία της αποθέωσης του κρατισμού*». Ο Γιώργος επέμενε στην θέση ότι παρ' ότι στον κοινωνικό ανταγωνισμό δεν υπάρχουν ευθύγραμμες καταστάσεις, η συνέπεια και η προσήλωση στις απελευθερωτικές διεργασίες δεν αποτελούν «σεχταρισμό» (μια έννοια άλλωστε που προέρχεται από κομματικές και ολοκληρωτικές συνήθειες), αλλά μια ουσιαστική συμβολή στην ανάδειξη των δυνατοτήτων των ανθρώπων να αγωνιστούν μακριά από κάθε είδους κηδεμόνευση, για την επαναοικειοποίηση της αναρχίας.

Ανέδειξε με κάθε τρόπο την ουσιαστική καθαρότητα των αναρχικών ιδεών τις οποίες εμβάθυνε ατομικά και συλλογικά με την *ανάλυση*, την *εμπειρία* και την *σύνθεση*, αποστρεφόμενος τις μασημένες τροφές και οιαδήποτε επιφανειακή προσέγγιση: «*Όταν όμως εμείς ως αναρχικοί μιλάμε για απελευθέρωση δεν έχουμε στο μυαλό μας κανενός είδους κομμουνιστικό μοντέλο ''απελευθέρωσης'' των ανθρώπων. Άλλωστε, τόσο το μαρξιστικό κομμουνιστικό μοντέλο, όσο και οι διάφορες προσμίξεις και παραλλαγές του, που έχουν σαν συνθετικό την λέξη ''αναρχο'', εμπεριέχουν την εξουσία*».

Πίστευε βαθιά στην ριζωμένη ανάγκη κάθε ανθρώπου για ελευθερία, φθάνει αυτή να αφυπνιστεί, να εξουδετερώνει τα κάθε λογής εξουσιαστικά δεσμά. Είχε μια ιδιαίτερη υπερηφάνεια πρώτα απ' όλα σαν άνθρωπος, μιλούσε και έγραφε για την αγριότητα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, που παραμερίζει τα ψίχουλα που μοιράζει η εξουσία, που αποστρέφεται τις παραχωρήσεις, μικρές ή μεγάλες, τις θέσεις και τα προνόμια, που μοιράζουν αφειδώς οι εξουσιαστές. Έγραφε χαρακτηριστικά για το ζήτημα των φυλακών: «*ο φυλακισμένος που εξεγείρεται ενάντια στο σύστημα βασανισμού του, είναι δυνατόν να αναγκάσει την εξουσία (εφ' όσον υπάρξει και η αντίστοιχη κινητοποίηση στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης, που βγαίνοντας στους δρόμους δημιουργεί συνθήκες που αναγκάζουν σε υποχώρηση το κράτος) να πραγματοποιήσει κάποιες μικρές αλλαγές που ενδεχομένως να ανακουφίσουν τους φυλακισμένους από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Αυτό δεν εμποδίζει σε τίποτε να ανακληθούν αργότερα με την πρώτη δικαιολογία είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύπου συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό*

Βαθιά συγκρουσιακός ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και εκμετάλλευσης ήταν πλήρως αποστασιοποιημένος από κάθε πολιτική δράση, επομένως και από εκφράσεις πολιτικής βίας, η οποία θεωρούσε ότι αφ' ενός υπόκειται σε κανόνες που ορίζει η εκάστοτε εξουσία και αφ' ετέρου, όπως έγραφε χαρακτηριστικά: «*η πολιτική επαναστατική βία αναζητά πολιτικό εκφραστή, μια δομή, θεσμισμένη επίσημα ή σιωπηλά. Πρόσκαιρα, εφ' όσον δεν υπάρχει, θα τον αναζητήσει μέσα από ιδεολογικές ή πολιτικές διασυνδέσεις με υπάρχοντες εξουσιαστικούς φορείς ή με παράγοντες αυτών των φορέων. Οι πρακτικές πολιτικής βίας είναι αναμενόμενο να προκαλέσουν ένα κλίμα ευαρέσκειας σε διάφορους πολιτικούς μηχανισμούς, που θα επιδιώξουν να επωφεληθούν και να αποκτήσουν διασυνδέσεις. Αυτή η κατάσταση θα τους δώσει την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν την επαναστατική πολιτική βία σε βάθος χρόνου*». Αντίθετα θεωρούσε ακράδαντα ότι η πολύμορφη απελευθερωτική δράση έχει σχέση με πρακτικές που δεν ελέγχονται και δεν ετεροκαθορίζονται και υπό αυτό το πρίσμα έχει σημασία η ανάδειξη και ενδυνάμωση της κοινωνικής και αντικρατικής βίας.

Θεωρούσε την *Αναρχία τρόπο ζωής και ακατάπαυστης δράσης*, και έζησε μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο. Δεν εγκατέλειπε ποτέ ένα σχέδιο, ήταν αθεράπευτα οργανωτικός και επομένως συνεπής και για τον λόγο αυτό αποστρεφόταν κάθε είδους ασυνέπεια, προχειρότητα, παρεϊσμούς και βέβαια τυχοδιωκτισμό, που οδηγούσαν πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στην διάλυση, στις «παραμελημένες» ευκαιρίες, στην απογοήτευση και τελικά στην ανάθεση σε κάθε είδους ειδικούς και κόμματα. Ο Γιώργος, όπως άλλωστε και η *Συσπείρωση Αναρχικών*, θεωρούσε, διαχρονικά και δίχως παρέκκλιση, ότι: *η αλήθεια δεν μπορεί να έχει οδηγό την μνησικακία, το ψέμα δεν είναι δυνατόν να απελευθερώνει, ότι οι νετσαγεφικές κατηχήσεις και διδαχές για εκβιασμό των «διστακτικών» και εξαπάτηση των «μυημένων», οι διαβεβαιώσεις των ίδιων «διδαχών» ότι κάθε καταπιεσμένος άνθρωπος μπορεί να αποτελέσει όργανο των μυημένων επαναστατών είναι απλά αποκρουστικές και θλιβερές*.

Τον Νοέμβριο του 2002, στην *Διαδρομή Ελευθερίας* (φ. αρ. 8) δημοσιεύεται ένα πολυσέλιδο άρθρο-ντοκουμέντο που έγραψε ο Γιώργος, με τίτλο «*Τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπως τα έζησε ένας προβοκάτορας*». Στην εισαγωγή του κειμένου διαβάζουμε τα παρακάτω λόγια: «*Το να ζει κανείς μέσα σε μια εξέγερση είναι κάτι ανεπανάληπτο, κάτι που δεν μπορεί να περιγραφεί. Κι αυτό το συναίσθημα δεν μπορούν να το καταλάβουν όσοι την εξορκίζουν και την πολεμούν, γιατί τα ανθρώπινα αντανακλαστικά τους έχουν διαβρωθεί, ατονήσει ή μεταλλαχθεί μέσα από τη συνεχή τριβή, επαφή ή συγχώνευση με τις λογικές της εξουσίας. Μερικές φορές*

ακούραστα για τους λόγους για τους οποίους οι αναρχικοί δεν οφείλουν να μάχονται με δανεικές απόψεις, αλλά να προχωρούν κατανοώντας βαθιά τα «λάθη» του παρελθόντος (λόγου χάριν της περιόδου της ισπανικής κοινωνικής επανάστασης). Συνεχώς παρατηρούσε ότι η συνεχής επανάληψη των ιστορικών λαθών σε μεγάλη ή περιορισμένη κλίμακα μοιραία θα έχει ακόμα πιο οδυνηρά αποτελέσματα από το παρελθόν, βάζοντας συνεχώς εμπόδια στο όραμα και το πάθος των ανθρώπων για μια ελεύθερη και ανεξούσια διαβίωση.

Προσπαθούσε συνεχώς να μεταδώσει εμπειρίες, ώστε να αποφεύγεται η σύγχυση, η ιδεοληψία και η εγκόλπωση ετοιματζίδικων συνθημάτων και προταγμάτων, όπως η αυτοοργάνωση ή άμεση δημοκρατία: «*Το χρυσωμένο χάπι σ' όλη αυτή την φαντασμαγορία των λέξεων είναι η αντιιεραρχία και οι συλλογικές αποφάσεις. Αντιιεραρχία, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση έλλειψη εξουσίας. Επειδή, εκτός από την ιεραρχική (κάθετη) άσκηση της εξουσίας, υπάρχουν και οι οριζόντιες εφαρμογές της (καθώς και πολλές ακόμη παραλλαγές). Αυτές είναι δυνατόν να σχετίζονται με ομόκεντρους ή τεμνόμενους κύκλους ή ακόμα και με σημεία που βρίσκονται εντός ή εκτός των διαφόρων κύκλων και συνδέονται με αυτούς με ...διάφορες ευθείες*».

Απέναντι στον παραγοντισμό και τους παραγοντίσκους του «χώρου» προέτασε πάντα την δουλειά μυρμηγκιού, μακριά από την γνωστή ακτιβίστικη κατανάλωση δυνάμεων προς δόξαν του κινήματος.

Όπως έγραφε χαρακτηριστικά: «*Αλήθεια δε, είναι η αποτύπωση με λόγια και έργα (γραπτά και άλλα) των γεγονότων που έχουν συμβεί και τα οποία αποσκοπούν στην διατήρηση της ατομικής, της συλλογικής, αλλά και της οικουμενικής μνήμης. Από αυτή την άποψη η αλήθεια έχει σχέση με την αποτύπωση της πραγματικότητας («Ελευθέρου ανδρός εστίν αεί τ' αληθή λέγειν») με όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρο τρόπο*».

Διέθετε μια ασυνήθιστη πνευματική ρώμη, ακάματος, εργατικός, με μια ακατάπαυστη αγωνία να μην χάσουμε χρόνο, να σχεδιάσουμε τα επόμενα βήματα, να προλάβουμε να υλοποιήσουμε την επόμενη έκδοση, να συμβάλλουμε στον πολύμορφο αγώνα, χωρίς να αναλωνόμαστε άσκοπα δραστηριοποιούμενοι στα ελάσσονα ζητήματα.

Μεθοδικός στην καταγραφή, στην συλλογή αρχειακού υλικού με εφαλτήριο το πάθος του για την μελέτη και την γλώσσα, την συνεχή αναζήτηση της μη τυποποιημένης, αλλά πλατιάς γνώσης και βέβαια την ακόρεστη επιθυμία της αναρχίας.

Ανέδειξε με κάθε τρόπο την ουσιαστική καθαρότητα των αναρχικών ιδεών τις οποίες εμβάθυνε ατομικά και συλλογικά με την *ανάλυση*, την *εμπειρία* και την *σύνθεση*, αποστρεφόμενος τις μασημένες τροφές και οιαδήποτε επιφανειακή προσέγγιση: «*Όταν όμως εμείς ως αναρχικοί μιλάμε για απελευθέρωση δεν έχουμε στο μυαλό μας κανενός είδους κομμουνιστικό μοντέλο ''απελευθέρωσης'' των ανθρώπων. Άλλωστε, τόσο το μαρξιστικό κομμουνιστικό μοντέλο, όσο και οι διάφορες προσμίξεις και παραλλαγές του, που έχουν σαν συνθετικό την λέξη ''αναρχο'', εμπεριέχουν την εξουσία*».

Πίστευε βαθιά στην ριζωμένη ανάγκη κάθε ανθρώπου για ελευθερία, φθάνει αυτή να αφυπνιστεί, να εξουδετερώνει τα κάθε λογής εξουσιαστικά δεσμά. Είχε μια ιδιαίτερη υπερηφάνεια πρώτα απ' όλα σαν άνθρωπος, μιλούσε και έγραφε για την αγριότητα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, που παραμερίζει τα ψίχουλα που μοιράζει η εξουσία, που αποστρέφεται τις παραχωρήσεις, μικρές ή μεγάλες, τις θέσεις και τα προνόμια, που μοιράζουν αφειδώς οι εξουσιαστές. Έγραφε χαρακτηριστικά για το ζήτημα των φυλακών: «*ο φυλακισμένος που εξεγείρεται ενάντια στο σύστημα βασανισμού του, είναι δυνατόν να αναγκάσει την εξουσία (εφ' όσον υπάρξει και η αντίστοιχη κινητοποίηση στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης, που βγαίνοντας στους δρόμους δημιουργεί συνθήκες που αναγκάζουν σε υποχώρηση το κράτος) να πραγματοποιήσει κάποιες μικρές αλλαγές που ενδεχομένως να ανακουφίσουν τους φυλακισμένους από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Αυτό δεν εμποδίζει σε τίποτε να ανακληθούν αργότερα με την πρώτη δικαιολογία είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύπου συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση. Ο βασανισμός μέσω του σωματικού πόνου μπορεί κάλλιστα να αντικατασταθεί από τον **επιστημονικό**, ο οποίος είναι ικανός να διαλύσει κυριολεκτικά τον άνθρωπο που θα τον υποστεί*».

Και βέβαια, δεν έπαψε ποτέ να καταδεικνύει την αναγκαιότητα του αναρχικού αγώνα ενάντια στις εξαρτήσεις που προκαλούνται από κάθε λογής ουσίες και βέβαια στα γνωστά πογκρόμ ενάντια σε εξαρτημένους στην πλατεία Εξαρχείων: «*ο κυριλάτος, που δεν προκαλεί την δυσαρέσκεια κανενός περίγυρου και ο ''συγκρατημένος'', που χρησιμοποιεί ''ευγενείς'' ουσίες νάρκωσης, δεν καταστρέφη απελευθερωτική δράση έχει σχέση με πρακτικές που δεν ελέγχονται και δεν ετεροκαθορίζονται και υπό αυτό το πρίσμα έχει σημασία η ανάδειξη και ενδυνάμωση της κοινωνικής και αντικρατικής βίας.*

Θεωρούσε την *Αναρχία τρόπο ζωής και ακατάπαυστης δράσης*, και έζησε μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο. Δεν εγκατέλειπε ποτέ ένα σχέδιο, ήταν αθεράπευτα οργανωτικός και επομένως συνεπής και για τον λόγο αυτό αποστρεφόταν κάθε είδους ασυνέπεια, προχειρότητα, παρεϊσμούς και βέβαια τυχοδιωκτισμό, που οδηγούσαν πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στην διάλυση, στις «παραμελημένες» ευκαιρίες, στην απογοήτευση και τελικά στην ανάθεση σε κάθε είδους ειδικούς και κόμματα. Ο Γιώργος, όπως άλλωστε και η *Συσπείρωση Αναρχικών*, θεωρούσε, διαχρονικά και δίχως παρέκκλιση, ότι: *η αλήθεια δεν μπορεί να έχει οδηγό την μνησικακία, το ψέμα δεν είναι δυνατόν να απελευθερώνει, ότι οι νετσαγεφικές κατηχήσεις και διδαχές για εκβιασμό των «διστακτικών» και εξαπάτηση των «μυημένων», οι διαβεβαιώσεις των ίδιων «διδαχών» ότι κάθε καταπιεσμένος άνθρωπος μπορεί να αποτελέσει όργανο των μυημένων επαναστατών είναι απλά αποκρουστικές και θλιβερές.*

Τον Νοέμβριο του 2002, στην *Διαδρομή Ελευθερίας* (φ. αρ. 8) δημοσιεύεται ένα πολυσέλιδο άρθρο-ντοκουμέντο που έγραψε ο Γιώργος, με τίτλο «*Τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπως τα έζησε ένας προβοκάτορας*». Στην εισαγωγή του κειμένου διαβάζουμε τα παρακάτω λόγια: «*Το να ζει κανείς μέσα σε μια εξέγερση είναι κάτι ανεπανάληπτο, κάτι που δεν μπορεί να περιγραφεί. Κι αυτό το συναίσθημα δεν μπορούν να το καταλάβουν όσοι την εξορκίζουν και την πολεμούν, γιατί τα ανθρώπινα αντανακλαστικά τους έχουν διαβρωθεί, ατονήσει ή μεταλλαχθεί μέσα από τη συνεχή τριβή, επαφή ή συγχώνευση με τις λογικές της εξουσίας. Μερικές φορές έχει σημασία ακόμα και το ποιος θ' ανάψει το σπίρτο ή θα δημιουργήσει τη μικρή σπίθα για να απλωθεί η φλόγα της ανθρώπινης επιθυμίας και δημιουργικότητας*».

Αυτή η φλόγα δεν έσβησε ποτέ από μέσα του, αυτή η φλόγα καίει ακατάπαυστα στα λόγια του, στα γραπτά του.

ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑ ΣΒΗΣΕΙ ΚΑΜΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ,
ΟΥΤΕ ΚΑΙ Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ...
ΘΑ ΤΟΝ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

Μια ακόμα κρατική δολοφονία στο Πέραμα

και οι επιλεκτικές αντιδράσεις απέναντι στο αστυνομικό κράτος

Στις 22 Οκτωβρίου 2021 λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ομάδα μπάτσων, δρώντας αυτοβούλως και αγνοώντας εντολές ανωτέρων τους, καταδιώκουν αυτοκίνητο το οποίο εγκλωβίζεται από λεωφορείο και δίχως να έχει προηγηθεί ανταλαγή πυροβολισμών οι μπάτσοι εντός πυκνοκατοικημένης περιοχής, αδειάζουν τα όπλα τους πάνω στο αυτοκίνητο με αποτέλεσμα τον θάνατο του Νίκου Σαμπάνη, τον τραυματισμό ενός άλλου ατόμου που βρισκόταν στο αυτοκίνητο, ενώ ένα τρίτο άτομο κατάφερε να διαφύγει εν μέσω βροχής πυροβολισμών. Οι 36 σφαίρες που γάζωσαν το αυτοκίνητο και κάποιες από αυτές δολοφόνησαν τον Νίκο Σαμπάνη και τραυμάτισαν τον συνοδηγό του αυτοκινήτου ρίχτηκαν από ομάδα αστυνομικών, καθώς οι επιβαίνοντες στο αυτοκίνητο ήταν άοπλοι. Κάποιες αδέσποτες σφαίρες καρφώθηκαν σε σταθμευμένα αυτοκίνητα και ευτυχώς, κατά τύχη, όχι σε κάτοικο της γειτονιάς. Το ατόπημα των επιβαινόντων ήταν πως δεν σταμάτησαν σε σήμα της αστυνομίας, κάτι που όπως φαίνεται στον «αμερικάνικο κινηματογραφικό» κόσμο των μπάτσων τιμωρείται με θάνατο. Το ότι στην συνέχεια το αυτοκίνητο αποδείχτηκε πως ήταν κλεμένο δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση την βροχή πυροβολισμών και τον θάνατο ενός 18χρονου εφήβου.

Άραγε πόσο συσχετίζονται τα δυο αυτά γεγονότα, δηλαδή η φυλετική ταυτότητα των επιβαινόντων στο αυτοκίνητο και η άρνηση τήρησης της εντολής από τους ανωτέρους τους; Αν κρίνουμε από το θανατηφόρο αποτέλεσμα της δράσης των μπάτσων και την ζέση τους στην καταδίωξη και στην κινηματογραφική χρήση των όπλων τους, τότε μπορούμε να πούμε πως στο μυαλό των μπάτσων ήταν τουλάχιστον το «να πάνε να γαμηθούν οι κωλόγυφτοι».

Πολλά μέσα μαζικής εξαπάτησης στάθηκαν στο γεγονός της αυτενέργειας των αστυνομικών, προσπαθώντας, όμως, να καλλιεργήσουν το σενάριο της «ασυνεννοησίας» με το κέντρο επιχειρήσεων και όχι στην αγνόηση εντολών. Το σενάριο της «ασυνεννοησίας» βόλευε σε αντίθεση με την εσκεμένη αγνόηση εντολών, γιατί σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι αστυνομικοί γνώριζαν την φυλετική ταυτότητα των επιβαινόντων, τότε η υπόθεση έβγαζε μάτι για δόλο, ακόμα και για ρατσιστικό κίνητρο των αστυνομικών. Αυτός είναι ο λόγος που τα μέσα μαζικής εξαπάτησης μιλάνε για «ασυνεννοησία» και δεν αναρωτιούνται για ποιο λόγο μια ομάδα αστυνομικών σταμάτησε την καταδίωξη μετά την εντολή, ενώ οι υπόλοιπες συνέχισαν; Εν έτει 2021 και με το ελλαδικό αστυνομικό κράτος ενισχυμένο όσο ποτέ στον τομέα της επικοινωνίας και του ελέγχου, είναι αστείο να μιλάνε κάποιοι για «ασυνεννοησία». Ακόμα και ο εντενταλμένος δημοσιογράφος της ασφάλειας Β. Λαμπρόπουλος αναφέρει, πως οι αστυνομικοί είχαν «και τους νέους ψηφιακούς ασυρμάτους αλλά και τους αναλογικούς» και φαίνεται δυσαρεστημένος από την κραυγαλέα δολοφονική ενέργεια των μπάτσων. Οπότε σαφώς και δεν υπήρξε κάποια «ασυνεννοησία» αλλά άρνηση άνωθεν εντολής με σκοπό να δοθεί το μήνυμα σε όσους και όσες στο μέλ-

«ψυχραιμία, επαγγελματισμό και αποφασιστικότητα», όταν και οι επτά κατηγορούμενοι αστυνομικοί για την δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη αθωώνονται πανηγυρικά και ο Θεοδωρικάκος δηλώνει πως εκφράζει την ικανοποίησή του που οι οι αστυνομικοί αφέθηκαν ελεύθεροι, χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο, τότε και ο τελευταίος αστυνομικός γνωρίζει πως θα έχει την ηθική αλλά και νομική στήριξή του σε οποιαδήποτε παρόμοια ενέργεια και περιστατικό και πως όλα τα άλλα είναι για τα κανάλια και την επικοινωνία με την κοινή γνώμη. Η φωνή της κρατικής αλήθειας, βέβαια, χωρίς φτιασίδια και στολίδια ανθρωπισμού και που αυτή ακούει και έχει γαλουχηθεί ακόμα και ο τελευταίος μπάτσος της ελληνικής αστυνομίας, ήρθε από τον σεσημασμένο τσαρλατάνο της κυβέρνησης, τον Άδωνη Γεωργιάδη, ο οποίος έδωσε συγχαρητήρια στους μπάτσους, πριν ακόμα γίνουν γνωστές οι βασικές πτυχές της δολοφονικής επιχείρησης: «Είναι απολύτως προφανές ότι οι Αστυνομικοί έκαναν καλά την δουλειά τους και ότι προστάτευσαν αμυνόμενοι και την ζωή τους και το Κοινωνικό Σύνολο. Μπράβο τους». Μόνο που για να υπάρξει άμυνα, χρειάζεται να έχει προηγηθεί μια επίθεση η οποία και δεν έγινε. Μόνο που η «σωστή» δουλειά προϋποθέτει, για έναν εξουσιαστή όπως ο Άδωνης, την τήρηση εντολών, που τόσο λατρεύει ο ίδιος και που στην προκειμένη περίπτωση δεν τηρήθηκαν. Όλα τα παραπάνω, αν δεν υπήρχε η πολιτική στην μέση, καθώς και η κοινωνική υποκρισία της ανθρωπινότητας, θα μπορούσαν να συνοψιστούν σε λιγότερο από δέκα λέξεις: «δεν βαριέσαι μωρέ, ένας γύφτος λιγότερος, μικρό το κακό».

Υπάρχει «καλός και κακός» έλεγχος, «καλή και κακή» αστυνόμευση;

Με αφορμή, λοιπόν, το παραπάνω γεγονός της δολοφονίας του Νίκου Σαμπάνη, ξεσηκώθηκαν τσιγγάνοι στον Ασπρόπυργο και οργανώθηκαν συγκεντρώσεις και πορείες σε όλο τον ελλαδικό χώρο, οι οποίες, κυρίως σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ με περίσσιο ζήλο και με τον νέο μπατσο-υπουργό Τάκη Θεοδωρικάκο, αναθρεμμένο στις κατασταλτικές επιχειρήσεις της ΚΝΕ, να πασχίζει να αποδείξει πως είναι καλύτερος από τον Χρυσοχοΐδη. Είναι γεγονός πως μετά

Στις 22 Οκτωβρίου 2021 λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ομάδα μπάτσων, δρώντας αυτοβούλως και αγνοώντας εντολές ανωτέρων τους, καταδιώκουν αυτοκίνητο το οποίο εγκλωβίζεται από λεωφορείο και δίχως να έχει προηγηθεί ανταλαγή πυροβολισμών οι μπάτσοι εντός πυκνοκατοικημένης περιοχής, αδειάζουν τα όπλα τους πάνω στο αυτοκίνητο με αποτέλεσμα τον θάνατο του Νίκου Σαμπάνη, τον τραυματισμό ενός άλλου ατόμου που βρισκόταν στο αυτοκίνητο, ενώ ένα τρίτο άτομο κατάφερε να διαφύγει εν μέσω βροχής πυροβολισμών. Οι 36 σφαίρες που γάζωσαν το αυτοκίνητο και κάποιες από αυτές δολοφόνησαν τον Νίκο Σαμπάνη και τραυμάτισαν τον συνοδηγό του αυτοκινήτου ρίχτηκαν από ομάδα αστυνομικών, καθώς οι επιβαίνοντες στο αυτοκίνητο ήταν άοπλοι. Κάποιες αδέσποτες σφαίρες καρφώθηκαν σε σταθμευμένα αυτοκίνητα και ευτυχώς, κατά τύχη, όχι σε κάτοικο της γειτονιάς. Το ατόπημα των επιβαινόντων ήταν πως δεν σταμάτησαν σε σήμα της αστυνομίας, κάτι που όπως φαίνεται στον «αμερικάνικο κινηματογραφικό» κόσμο των μπάτσων τιμωρείται με θάνατο. Το ότι στην συνέχεια το αυτοκίνητο αποδείχτηκε πως ήταν κλεμένο δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση την βροχή πυροβολισμών και τον θάνατο ενός 18χρονου εφήβου. Από την πρώτη στιγμή η αστυνομία και οι ενενταλμένοι ρεπόρτερ τους, μπερδεύουν σκόπιμα τα γεγονότα, τα οποία συνεχώς και αναθεωρούνται. Ο 20χρονος «σεσημασμένος οδηγός» δεν ήταν ούτε 20χρονος, ούτε σεσημασμένος, ούτε οδηγός, αλλά με το ζόρι 18χρονος, ο οποίος είχε κατηγορηθεί στο παρελθόν για κλοπή μοτοποδηλάτου και δεν ήταν ο οδηγός του αυτοκινήτου αλλά καθόταν στο πίσω κάθισμα. Τα τραύματα που έφεραν τον θάνατο στην αρχή ειπώθηκε πως ήταν τρία και μετά δυο και στις δύο περιπτώσεις σε διαφορετικά μέρη του σώματος κάθε φορά. Επίσης, οι περιβόητοι επτά τραυματίες μπάτσοι, ακούγονται να δίνουν αναφορά στο κέντρο πως δεν έχει τραυματιστεί κανείς τους. Οι τίτλοι των ειδήσεων, με λέξεις όπως «σεσημασμένος κακοποιός», εντάσσονται στο φτιασίδωμα και στην δικαιολογία μιας ακόμα κρατικής δολοφονίας. Ένα αλαλούμ συγκεχυμένων πληροφοριών έκανε παρέλαση στα μέσα

της δράσης των μπάτσων και την ζέση τους στην καταδίωξη και στην κινηματογραφική χρήση των όπλων τους, τότε μπορούμε να πούμε πως στο μυαλό των μπάτσων ήταν τουλάχιστον το «να πάνε να γαμηθούν οι κωλόγυφτοι».

Πολλά μέσα μαζικής εξαπάτησης στάθηκαν στο γεγονός της αυτενέργειας των αστυνομικών, προσπαθώντας, όμως, να καλλιεργήσουν το σενάριο της «ασυνεννοησίας» με το κέντρο επιχειρήσεων και όχι στην αγνόηση εντολών. Το σενάριο της «ασυνεννοησίας» βόλευε σε αντίθεση με την εσκεμένη αγνόηση εντολών, γιατί σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι αστυνομικοί γνώριζαν την φυλετική ταυτότητα των επιβαινόντων, τότε η υπόθεση έβγαζε μάτι για δόλο, ακόμα και για ρατσιστικό κίνητρο των αστυνομικών. Αυτός είναι ο λόγος που τα μέσα μαζικής εξαπάτησης μιλάνε για «ασυνεννοησία» και δεν αναρωτιούνται για ποιο λόγο μια ομάδα αστυνομικών σταμάτησε την καταδίωξη μετά την εντολή, ενώ οι υπόλοιπες συνέχισαν; Εν έτει 2021 και με το ελλαδικό αστυνομικό κράτος ενισχυμένο όσο ποτέ στον τομέα της επικοινωνίας και του ελέγχου, είναι αστείο να μιλάνε κάποιοι για «ασυνεννοησία». Ακόμα και ο ενενταλμένος δημοσιογράφος της ασφάλειας Β. Λαμπρόπουλος αναφέρει, πως οι αστυνομικοί είχαν «και τους νέους ψηφιακούς ασυρμάτους αλλά και τους αναλογικούς» και φαίνεται δυσαρεστημένος από την κραυγαλέα δολοφονική ενέργεια των μπάτσων. Οπότε σαφώς και δεν υπήρξε κάποια «ασυνεννοησία» αλλά άρνηση άνωθεν εντολής με σκοπό να δοθεί το μήνυμα σε όσους και όσες στο μέλλον προσπαθήσουν είτε να αρνηθούν να σταματήσουν σε έλεγχο αλλά και γενικότερα σε όσους και όσες τολμήσουν να αμφισβητήσουν την αστυνομική εξουσία. Η άρνηση των μπάτσων να σταματήσουν την καταδίωξη, το άδειασμα των όπλων σε άοπλους με αποτέλεσμα την δολοφονία ενός 20χρονου ρομά και τον τραυματισμό ενός 16χρονου, υποδεικνύουν πως οι μπάτσοι είχαν στόχο να σκοτώσουν, όπως και έκαναν. Πρόκειται, λοιπόν, για ξεκάθαρη κρατική δολοφονία που επιπλέον δίνει κίνητρο στον κάθε «μικροεγκληματία» φτωχοδιάβολο να οπλοφορεί για προστασία.

Το παραπάνω δολοφονικό γεγονός δεν ήρθε προφανώς ουρανοκατέβατο και εντάσσεται σε μια δολοφονική κλιμάκωση των μπάτσων με παρόμοια περιστατικά, ειδικότερα των τελευταίων δύο εβδομάδων (πλατεία Βάθης και Αγ. Παντελεήμονας). Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί, πως η μη τήρηση εντολών στο ιεραρχημένο

και περιστατικό και πως όλα τα άλλα είναι για τα κανάλια και την επικοινωνία με την κοινή γνώμη. Η φωνή της κρατικής αλήθειας, βέβαια, χωρίς φτιασίδια και στολίδια ανθρωπισμού και που αυτή ακούει και έχει γαλουχηθεί ακόμα και ο τελευταίος μπάτσος της ελληνικής αστυνομίας, ήρθε από τον σεσημασμένο τσαρλατάνο της κυβέρνησης, τον Άδωνη Γεωργιάδη, ο οποίος έδωσε συγχαρητήρια στους μπάτσους, πριν ακόμα γίνουν γνωστές οι βασικές πτυχές της δολοφονικής επιχείρησης: «Είναι απολύτως προφανές ότι οι Αστυνομικοί έκαναν καλά την δουλειά τους και ότι προστάτευσαν αμυνόμενοι και την ζωή τους και το Κοινωνικό Σύνολο. Μπράβο τους». Μόνο που για να υπάρξει άμυνα, χρειάζεται να έχει προηγηθεί μια επίθεση η οποία και δεν έγινε. Μόνο που η «σωστή» δουλειά προϋποθέτει, για έναν εξουσιαστή όπως ο Άδωνης, την τήρηση εντολών, που τόσο λατρεύει ο ίδιος και που στην προκειμένη περίπτωση δεν τηρήθηκαν. Όλα τα παραπάνω, αν δεν υπήρχε η πολιτική στην μέση, καθώς και η κοινωνική υποκρισία της ανθρωπινότητας, θα μπορούσαν να συνοψιστούν σε λίγοτερο από δέκα λέξεις: «δεν βαριέσαι μωρέ, ένας γύφτος λιγότερος, μικρό το κακό».

Υπάρχει «καλός και κακός» έλεγχος, «καλή και κακή» αστυνόμευση;

Με αφορμή, λοιπόν, το παραπάνω γεγονός της δολοφονίας του Νίκου Σαμπάνη, ξεσηκώθηκαν τσιγγάνοι στον Ασπρόπυργο και οργανώθηκαν συγκεντρώσεις και πορείες σε όλο τον ελλαδικό χώρο, οι οποίες, κυρίως σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ με περίσσιο ζήλο και με τον νέο μπατσο-υπουργό Τάκη Θεοδωρικάκο, αναθρεμμένο στις κατασταλτικές επιχειρήσεις της ΚΝΕ, να πασχίζει να αποδείξει πως είναι καλύτερος από τον Χρυσοχοΐδη. Είναι γεγονός, πως μετά από δύο και πλέον χρόνια, με εξαίρεση τις μεγάλες πορείες για το αίτημα της μεταγωγής του Δ. Κουφοντίνα στα υπόγεια των φυλακών Κορυδαλού(!) και τις σφοδρές συγκρούσεις στη Νέα Σμύρνη, δεν έχουν υπάρξει μεγάλες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας ειδικά σε μια περίοδο όπου το κράτος, με αφορμή τον covid-19 εφαρμόζει νέες μορφές κοινωνικού ελέγχου στην βάση της βιοεξουσίας. Όλο αυτό τον καιρό τα «ριζοσπαστικά» και «προοδευτικά» κομμάτια του κοινωνικού συνόλου και το «κίνημα», όχι μόνο φαίνεται να αγνοούν την γρήγορη εξέλιξη της εξουσίας και την επίθεση στο κοινωνικό σύνολο «για το καλό του», αλλά σιγοντάρουν και αυτές τις εξελίξεις, προτείνοντας μέτρα πειθάρχησης, βάζοντας νερό στον μύλο του κοινωνικού αυτοματισμού και κανιβαλισμού και λοιδορώντας όσους αντιστέκονται και σε αυτή την μορφή του ολοκληρωτισμού με το υγειονομικό προσωπείο. Τα παραπάνω έχουν αναδειχτεί σε αρκετά κείμενα

εντός πυκνοκατοικημένης περιοχής, αδειάζουν τα όπλα τους πάνω στο αυτοκίνητο με αποτέλεσμα τον θάνατο του Νίκου Σαμπάνη, τον τραυματισμό ενός άλλου ατόμου που βρισκόταν στο αυτοκίνητο, ενώ ένα τρίτο άτομο κατάφερε να διαφύγει εν μέσω βροχής πυροβολισμών. Οι 36 σφαίρες που γάζωσαν το αυτοκίνητο και κάποιες από αυτές δολοφόνησαν τον Νίκο Σαμπάνη και τραυμάτισαν τον συνοδηγό του αυτοκινήτου ρίχτηκαν από ομάδα αστυνομικών, καθώς οι επιβαίνοντες στο αυτοκίνητο ήταν άοπλοι. Κάποιες αδέσποτες σφαίρες καρφώθηκαν σε σταθμευμένα αυτοκίνητα και ευτυχώς, κατά τύχη, όχι σε κάτοικο της γειτονιάς. Το ατόπημα των επιβαινόντων ήταν πως δεν σταμάτησαν σε σήμα της αστυνομίας, κάτι που όπως φαίνεται στον «αμερικάνικο κινηματογραφικό» κόσμο των μπάτσων τιμωρείται με θάνατο. Το ότι στην συνέχεια το αυτοκίνητο αποδείχτηκε πως ήταν κλεμένο δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση την βροχή πυροβολισμών και τον θάνατο ενός 18χρονου εφήβου. Από την πρώτη στιγμή η αστυνομία και οι εντενταλμένοι ρεπόρτερ τους, μπερδεύουν σκόπιμα τα γεγονότα, τα οποία συνεχώς και αναθεωρούνται. Ο 20χρονος «σεσημασμένος οδηγός» δεν ήταν ούτε 20χρονος, ούτε σεσημασμένος, ούτε οδηγός, αλλά με το ζόρι 18χρονος, ο οποίος είχε κατηγορηθεί στο παρελθόν για κλοπή μοτοποδηλάτου και δεν ήταν ο οδηγός του αυτοκινήτου αλλά καθόταν στο πίσω κάθισμα. Τα τραύματα που έφεραν τον θάνατο στην αρχή ειπώθηκε πως ήταν τρία και μετά δυο και στις δύο περιπτώσεις σε διαφορετικά μέρη του σώματος κάθε φορά. Επίσης, οι περιβόητοι επτά τραυματίες μπάτσοι, ακούγονται να δίνουν αναφορά στο κέντρο πως δεν έχει τραυματιστεί κανείς τους. Οι τίτλοι των ειδήσεων, με λέξεις όπως «σεσημασμένος κακοποιός», εντάσσονται στο φτιασίδωμα και στην δικαιολογία μιας ακόμα κρατικής δολοφονίας. Ένα αλαλούμ συγκεχυμένων πληροφοριών έκανε παρέλαση στα μέσα μαζικής εξαπάτησης, που μοναδικό σκοπό είχαν να προκαλέσουν σύγχυση μέχρι να επιλεγεί το καταλληλότερο βολικό αφήγημα, με βάση τα βίντεο και τις μαρτυρίες που θα έβγαιναν σιγά σιγά στην φόρα. Βλέποντας και κάνοντας ένα πράγμα και στο βάθος η αλήθεια, που δεν είναι άλλη από μια ακόμα κρατική δολοφονία.

Από τα ακουστικά ντοκουμέντα που βγήκαν στο προσκήνιο, οι αστυνομικοί γνώριζαν πως οι επιβαίνοντες στο αυτοκίνητο ήταν τσιγγάνοι, όπως, επίσης, ότι εν γνώσει τους παρέβησαν τις εντολές του κέντρου επιχειρήσεων για διακοπή της καταδίωξης του αυτοκινήτου. συνδυασμό με το γεγονός ότι οι αστυνομικοί γνώριζαν την φυλετική ταυτότητα των επιβαινόντων, τότε η υπόθεση έβγαζε μάτι για δόλο, ακόμα και για ρατσιστικό κίνητρο των αστυνομικών. Αυτός είναι ο λόγος που τα μέσα μαζικής εξαπάτησης μιλάνε για «ασυνεννοησία» και δεν αναρωτιούνται για ποιο λόγο μια ομάδα αστυνομικών σταμάτησε την καταδίωξη μετά την εντολή, ενώ οι υπόλοιπες συνέχισαν; Εν έτει 2021 και με το ελλαδικό αστυνομικό κράτος ενισχυμένο όσο ποτέ στον τομέα της επικοινωνίας και του ελέγχου, είναι αστείο να μιλάνε κάποιοι για «ασυνεννοησία». Ακόμα και ο εντενταλμένος δημοσιογράφος της ασφάλειας Β. Λαμπρόπουλος αναφέρει, πως οι αστυνομικοί είχαν «και τους νέους ψηφιακούς ασυρμάτους αλλά και τους αναλογικούς» και φαίνεται δυσαρεστημένος από την κραυγαλέα δολοφονική ενέργεια των μπάτσων. Οπότε σαφώς και δεν υπήρξε κάποια «ασυνεννοησία» αλλά άρνηση άνωθεν εντολής με σκοπό να δοθεί το μήνυμα σε όσους και όσες στο μέλλον προσπαθήσουν είτε να αρνηθούν να σταματήσουν σε έλεγχο αλλά και γενικότερα σε όσους και όσες τολμήσουν να αμφισβητήσουν την αστυνομική εξουσία. Η άρνηση των μπάτσων να σταματήσουν την καταδίωξη, το άδειασμα των όπλων σε άοπλους με αποτέλεσμα την δολοφονία ενός 20χρονου ρομά και τον τραυματισμό ενός 16χρονου, υποδεικνύουν πως οι μπάτσοι είχαν στόχο να σκοτώσουν, όπως και έκαναν. Πρόκειται, λοιπόν, για ξεκάθαρη κρατική δολοφονία που επιπλέον δίνει κίνητρο στον κάθε «μικροεγκληματία» φτωχοδιάβολο να οπλοφορεί για προστασία.

Το παραπάνω δολοφονικό γεγονός δεν ήρθε προφανώς ουρανοκατέβατο και εντάσσεται σε μια δολοφονική κλιμάκωση των μπάτσων με παρόμοια περιστατικά, ειδικότερα των τελευταίων δύο εβδομάδων (πλατεία Βάθης και Αγ. Παντελεήμονας). Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί, πως η μη τήρηση εντολών στο ιεραρχημένο αστυνομικό σώμα δεν σημαίνει απαραίτητα δυσαρέσκεια από τους ανωτέρους ούτε «εξανθρωπισμός» της ελληνικής αστυνομίας που σέβεται την ανθρώπινη ύπαρξη και άλλα τέτοια βαρύγδουπα και ωραία. Ούτως ή άλλως ο μπατσο-υπουργός Θεοδωρικάκος από την πρώτη στιγμή φάνηκε πως ήταν ενοχλημένος με την εντολή διακοπής της καταδίωξης. Όταν ο τελευταίος αστυνομικός ακούει τον ανώτερο προϊστάμενό του μπατσο-υπουργό Τάκη Θεοδωρικάκο, να δηλώνει, μετά από παρόμοιο περιστατικό με πυροβολισμούς από μεριά αστυνομικών στο κέντρο της Αθήνας, πως οι αστυνομικοί έδρασαν με που στην προκειμένη περίπτωση δεν τηρήθηκαν. Όλα τα παραπάνω, αν δεν υπήρχε η πολιτική στην μέση, καθώς και η κοινωνική υποκρισία της ανθρωπινότητας, θα μπορούσαν να συνοψιστούν σε λιγότερο από δέκα λέξεις: «δεν βαριέσαι μωρέ, ένας γύφτος λιγότερος, μικρό το κακό».

Υπάρχει «καλός και κακός» έλεγχος, «καλή και κακή» αστυνόμευση;

Με αφορμή, λοιπόν, το παραπάνω γεγονός της δολοφονίας του Νίκου Σαμπάνη, ξεσηκώθηκαν τσιγγάνοι στον Ασπρόπυργο και οργανώθηκαν συγκεντρώσεις και πορείες σε όλο τον ελλαδικό χώρο, οι οποίες, κυρίως σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ με περίσσιο ζήλο και με τον νέο μπατσο-υπουργό Τάκη Θεοδωρικάκο, αναθρεμμένο στις κατασταλτικές επιχειρήσεις της ΚΝΕ, να πασχίζει να αποδείξει πως είναι καλύτερος από τον Χρυσοχοΐδη. Είναι γεγονός, πως μετά από δύο και πλέον χρόνια, με εξαίρεση τις μεγάλες πορείες για το αίτημα της μεταγωγής του Δ. Κουφοντίνα στα υπόγεια των φυλακών Κορυδαλού(!) και τις σφοδρές συγκρούσεις στη Νέα Σμύρνη, δεν έχουν υπάρξει μεγάλες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας ειδικά σε μια περίοδο όπου το κράτος, με αφορμή τον covid-19 εφαρμόζει νέες μορφές κοινωνικού ελέγχου στην βάση της βιοεξουσίας. Όλο αυτό τον καιρό τα «ριζοσπαστικά» και «προοδευτικά» κομμάτια του κοινωνικού συνόλου και το «κίνημα», όχι μόνο φαίνεται να αγνοούν την γρήγορη εξέλιξη της εξουσίας και την επίθεση στο κοινωνικό σύνολο «για το καλό του», αλλά σιγοντάρουν και αυτές τις εξελίξεις, προτείνοντας μέτρα πειθάρχησης, βάζοντας νερό στον μύλο του κοινωνικού αυτοματισμού και κανιβαλισμού και λοιδορώντας όσους αντιστέκονται και σε αυτή την μορφή του ολοκληρωτισμού με το υγειονομικό προσωπείο. Τα παραπάνω έχουν αναδειχτεί σε αρκετά κείμενα προηγούμενων φύλλων της «Διαδρομής Ελευθερίας». Εύλογα μπορεί να πει κάποιος, «μα που κολλάνε όλα αυτά;» Όταν, λοιπόν, εσκεμμένα το «ριζοσπαστικό» κομμάτι του κοινωνικού συνόλου έχει κυριολεκτικά λουφάξει και σιγοντάρει το κράτος στους σχεδιασμούς του και το λεγόμενο κίνημα βάζει πλάτη σε μέτρα τύπου Απαρτχάιντ, τότε είναι λογικό οι όποιες αντιδράσεις για την αστυνομική βία να είναι ισχνές και οι συγκρούσεις της Νέας Σμύρνης που σαν αφορμή είχαν, επίσης, την αστυνομική βία, να φαντάζουν όνειρο απατηλό. Η λογική εξέλιξη των αντιδράσεων, όταν για ένα χρόνο το κίνημα,

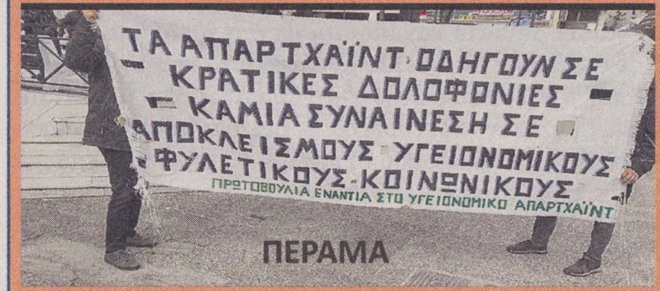
οι «προοδευτικοί» και οι «ριζοσπάστες» κωφεύουν και στηρίζουν μέτρα αστυνόμευσης, που σε κάθε περίπτωση δεν είναι υγειονομικά και σε κάθε περίπτωση δεν αφορούν μόνο τους ανεμβολίαστους, δυστυχώς θα είναι αυτή, δηλαδή ισχνή και μουδιασμένη. Δεν γίνεται να σε πνίγει η αστυνόμευση και με το δίκιο σου, για μια δολοφονία, να χαρακτηρίζεσαι ως «προοδευτικός», «ριζοσπάστης», να μιλάς για τα δικαιώματα των τσιγγάνων, αλλά να έχεις δεχτεί την αστυνόμευση της καθημερινότητάς σου και να έχεις σιγοντάρει και προωθήσει διαχωρισμούς ένα χρόνο τώρα. Κάπου η ίδια η αντίφαση που έχεις χτίσει, έρχεται σήμερα και σου χτυπάει την πόρτα και στέκεις εκεί μουδιασμένος. Οπότε κάτι δεν κολλάει «σύντροφοι». Ίσως σε άλλες εποχές κάποιοι να πιστεύαμε την αγανάκτησή σας για την αστυνομία, αλλά μετά από την αβάντα που έχετε κάνει στο κράτος ένα χρόνο τώρα, ευχαριστούμε αλλά δεν θα πάρουμε.

Το κράτος επιτίθεται ολοκληρωτικά στο κοινωνικό σύνολο άλλοτε με υγειονομικό πρόσημο, άλλοτε με την απειλή για μείωση ή κόψιμο του μισθού, άλλοτε με τον έλεγχο ακόμα και των πιο καθημερινών δραστηριοτήτων, όλα, βέβαια, «για το καλό μας». Ο έλεγχος και η εξουσία γυρίζει σαν τσεκούρι πάνω από τα κεφάλια μας, με ή χωρίς αστυνόμους. Η πριμοδότηση και η αγνόηση κομματιών αυτού του ελέγχου, η ενασχόληση και η εναντίωση μόνο με ορισμένα από αυτά τα κομμάτια, ενισχύει την ίδια την εξουσία και την δυναμώνει, κλείνοντας το μάτι σε «καλή» αστυνόμευση και έλεγχο και κοντράροντας την «κακή» αστυνόμευση και «κακό» έλεγχο. Έτσι, δημιουργείται συμπόρευση με τους αριστερούς, καθεστωτικούς και μη, που σε κάθε περιστατικό αστυνομικής βίας θα αναφέρουν την ανάγκη σωστής εκπαίδευσης των αστυνομικών, ξεχνώντας ηθελημένα πως ιστορικά ο ρόλος της αστυνομίας σε ένα κράτος είναι η διαφύλαξή, του με την νόμιμη αλλά και απαραίτητη βία που της παρέχεται και εκπαιδεύεται πάνω σ' αυτή. Ηθελημένα αγνοούνται τα παραπάνω, γιατί η αριστερά επιδιώκει κράτος και εξουσία. Οπότε, όπως δεν υπάρχει καλή ή κακή αστυνομία έτσι δεν υπάρχει καλός και κακός έλεγχος, καθώς και αστυνόμευση της

ΠΟΡΕΙΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΣΑΜΠΑΝΗ

Συγκεντρώσεις, πορείες, και αναρτήσεις πανό πραγματοποιήθηκαν σε Θεσσαλονίκη, Αιγάλεω, Πέραμα, Πάτρα, Ξάνθη, Καβάλα, Αγρίνιο, Ρέθυμνο, Ηράκλειο, Καμάρα, Χολαργό, Κέρκυρα και αλλού.

ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ: Ύστερα από κάλεσμα των αναρχικών Περάματος, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αναρχικών και αντιεξουσιαστών στην πλατεία Ηρώων, όπου μοιράστηκαν κείμενα σχετικά με την κρατική δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη. Στην συνέχεια πραγματοποιήθηκε πορεία στους δρόμους του Περάματος και γράφτηκαν αντικρατικά συνθήματα, η οποία κατέληξε στην πλατεία Ηρώων. Στην συγκέντρωση και στην πορεία συμμετείχε και η «Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ».

Και Κνίτες και Χίτες και Ταγματασφαλίτες

«Αν η πρόθεση των αστυνομικών ήταν ανθρωποκτόνος θα είχαν σκοτωθεί και οι τρεις που βρίσκονταν στο όχημα. Ο αριθμός των πυροβολισμών (τριάντα οκτώ σφαίρες) δείχνει ότι δεν υπήρχε τέτοια πρόθεση.» Αυτά ακριβώς δήλωσε ο λαλίστατος υπουργός ανάπτυξης Άδωνις Γεωργιάδης στη φιλόξενη συχνότητα του ΣΚΑΙ. Με ένα 18χρονο

του embedded τύπου, ενώ χαιρέτησε την απόφαση της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης να αφήσει ελεύθερους τους δολοφόνους του 18χρονου. Δεν φαντάζομαι να ξαφνιάζεστε; Στην ΚΝΕ των '80s τους μάθαιναν ότι η διάκριση των εξουσιών είναι αστική παρέκκλιση και νόμος είναι το δίκιο του εργάτη και του Μητσοτάκη. Ο δε πρωθυπουργός την ίδια (προεκλογική) εποχή τάζει «όλα στους νέους». Οπότε, προτού εξοργιστούμε για τα χιτλερικά σχόλια των συναδέλφων των «επτά» και πολλών άλλων στα σόσιαλ μήντια, που λυσσούσαν πως ξέφυγε από τα πυρά και ο 14χρονος, ας δούμε πρώτα τί Εκτελεστική Εξουσία έχουμε. Και ας μην συγχέουμε τη σημερινή ΝΔ με την ΕΡΕ: Ο

στηματικά υψηλότερο μεταξύ όσων βίωσαν κάποιο αρνητικό συμβάν στην απασχόληση ή στα εισοδήματα την τελευταία περίοδο. Για παράδειγμα, στη Γαλλία δηλώνουν αντιεμβολιαστές το 45% όσων έχασαν τη δουλειά τους το 2020 ή το 2021, αλλά μόνο το 19% όσων δεν έχασαν τη δουλειά τους.

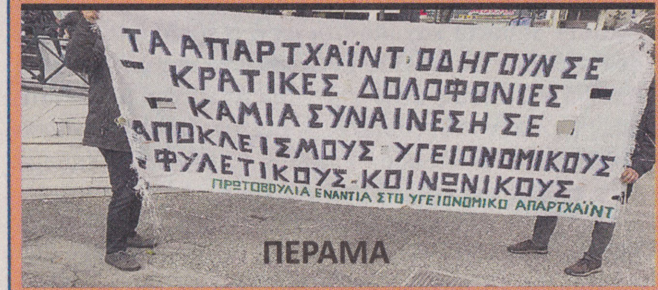
Ποια, όμως, είναι η αιτιότητα θα αναρωτηθείτε. Η έρευνα δεν αποφαίνεται, διατυπώνει, όμως, ερωτήματα. Είναι η άρνηση εμβολιασμού μια ανορθολογική αντίδραση στην τραυματική εμπειρία της απώλειας θέσης εργασίας ή αποδοχών, εξαιτίας των μέτρων περιορισμού της οικονομικής δραστηριότητας για την πρόληψη της μετάδοσης του κορωνοϊού; Ή μήπως κάποιος τρίτος παράγων (π.χ. χαμηλό εκπαιδευτικό επίπεδο) συμβάλλει τόσο στην

νων, αλλά να έχεις δεχτεί την αστυνόμευση της καθημερινότητάς σου και να έχεις σιγοντάρει και προωθήσει διαχωρισμούς ένα χρόνο τώρα. Κάπου η ίδια η αντίφαση που έχεις χτίσει, έρχεται σήμερα και σου χτυπάει την πόρτα και στέκεις εκεί μουδιασμένος. Οπότε κάτι δεν κολλάει «σύντροφοι». Ίσως σε άλλες εποχές κάποιοι να πιστεύαμε την αγανάκτησή σας για την αστυνομία, αλλά μετά από την αβάντα που έχετε κάνει στο κράτος ένα χρόνο τώρα, ευχαριστούμε αλλά δεν θα πάρουμε.

Το κράτος επιτίθεται ολοκληρωτικά στο κοινωνικό σύνολο άλλοτε με υγειονομικό πρόσημο, άλλοτε με την απειλή για μείωση ή κόψιμο του μισθού, άλλοτε με τον έλεγχο ακόμα και των πιο καθημερινών δραστηριοτήτων, όλα, βέβαια, «για το καλό μας». Ο έλεγχος και η εξουσία γυρίζει σαν τσεκούρι πάνω από τα κεφάλια μας, με ή χωρίς αστυνόμους. Η πριμοδότηση και η αγνόηση κομματιών αυτού του ελέγχου, η ενασχόληση και η εναντίωση μόνο με ορισμένα από αυτά τα κομμάτια, ενισχύει την ίδια την εξουσία και την δυναμώνει, κλείνοντας το μάτι σε «καλή» αστυνόμευση και έλεγχο και κοντράροντας την «κακή» αστυνόμευση και «κακό» έλεγχο. Έτσι, δημιουργείται συμπόρευση με τους αριστερούς, καθεστωτικούς και μη, που σε κάθε περιστατικό αστυνομικής βίας θα αναφέρουν την ανάγκη σωστής εκπαίδευσης των αστυνομικών, ξεχνώντας ηθελημένα πως ιστορικά ο ρόλος της αστυνομίας σε ένα κράτος είναι η διαφύλαξή, του με την νόμιμη αλλά και απαραίτητη βία που της παρέχεται και εκπαιδεύεται πάνω σ' αυτή. Ηθελημένα αγνοούνται τα παραπάνω, γιατί η αριστερά επιδιώκει κράτος και εξουσία. Οπότε, όπως δεν υπάρχει καλή ή κακή αστυνομία έτσι δεν υπάρχει καλός και κακός έλεγχος, καθώς και αστυνόμευση της καθημερινότητάς μας. Κάποιοι συνεχίζουμε τον αγώνα δίχως να βλέπουμε διαχωρισμούς στην προσπάθεια ελέγχου και αστυνόμευσης της καθημερινότητάς μας, κάποιοι άλλοι ας συνεχίσουν να παίζουν τον ρόλο του κράτους βλέποντας διαφορές και στηρίζοντας τους κατασταλτικούς κρατικούς σχεδιασμούς και τελικά, άσχετα για το τι αυτοπροσδιορίζονται, να επιδιώκουν ό,τι και η αριστερά, δηλαδή κράτος και εξουσία.

Το μήνυμα, λοιπόν, από την πλευρά του κράτους έχει δοθεί από καιρό στο κοινωνικό σύνολο, ο κόσμος που ξέραμε, δίχως να τον ωραιοποιούμε, δεν θα είναι ποτέ ο ίδιος. Τα όποια βήματα μπροστά, που κερδήθηκαν με αγώνες και θυσίες και αφορούσαν μικρές κατακτήσεις, το κράτος επιχειρεί να τα πάρει πίσω. Οι όποιες κοινωνικές αντιστάσεις όλο και περισσότερο φθίνουν

συνθήματα, η οποία κατέληξε στην πλατεία Ηρώων. Στην συγκέντρωση και στην πορεία συμμετείχε και η «Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ».

Και Κνίτες και Χίτες και Ταγματασφαλίτες

«Αν η πρόθεση των αστυνομικών ήταν ανθρωποκτόνος θα είχαν σκοτωθεί και οι τρεις που βρίσκονταν στο όχημα. Ο αριθμός των πυροβολισμών (τριάντα οκτώ σφαίρες) δείχνει ότι δεν υπήρχε τέτοια πρόθεση.» Αυτά ακριβώς δήλωσε ο λαλίστατος υπουργός ανάπτυξης Άδωνις Γεωργιάδης στη φιλόξενη συχνότητα του ΣΚΑΪ. Με ένα 18χρονο άοπλο τσιγγανόπουλο νεκρό και ένα 16χρονο σοβαρά τραυματία, (που αν επιζήσει, θα πρέπει να επιζήσει χωρίς σπλήνα, ευάλωτος στην παραμικρή λοίμωξη) δεν υπήρξε «ανθρωποκτόνος» πρόθεση. Έπρεπε να έχουν σκοτωθεί από τα πυρά και οι τρείς επιβαίνοντες για να διερευνήσουμε την πρόθεση, όχι ότι θα ήταν και πάλι σίγουρος ο κύριος Υπουργός. Και τί εστί άνθρωπος; Δυτικά του Πέκος, «απαγορεύεται να σκοτώνει κάποιος έναν άνθρωπο, δεν υπάρχει, όμως, νόμος που να απαγορεύει να σκοτώσει το αστυνομικό όργανο έναν τσιγγάνο», για να παραφράσουμε λίγο τον εμβληματικό ειρηνοδίκη-ιδιοκτήτη του σαλούν του embedded τύπου, ενώ χαιρέτησε την απόφαση της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης να αφήσει ελεύθερους τους δολοφόνους του 18χρονου.

Δεν φαντάζομαι να ξαφνιάζεστε; Στην ΚΝΕ των '80s τους μάθαιναν ότι η διάκριση των εξουσιών είναι αστική παρέκλιση και νόμος είναι το δίκιο του εργάτη και του Μητσοτάκη. Ο δε πρωθυπουργός την ίδια (προεκλογική) εποχή τάζει «όλα στους νέους». Οπότε, προτού εξοργιστούμε για τα χιτλερικά σχόλια των συναδέλφων των «επτά» και πολλών άλλων στα σόσιαλ μήντια, που λυσσούσαν πως ξέφυγε από τα πυρά και ο 14χρονος, ας δούμε πρώτα τί Εκτελεστική Εξουσία έχουμε. Και ας μην συγχέουμε τη σημερινή ΝΔ με την ΕΡΕ: Ο διαβόητος υπουργός εσωτερικών Τάκος Μακρής, που είχε διατελέσει και έμμισθος συνεργάτης των ΝΑΖΙ δεν πήγε να επισκεφτεί τους «γκοτζαμάνηδες» μετά τη δολοφονία του Λαμπράκη. Λούφαξε.

Δεν είμαστε εμείς ρατσιστές, εσείς είστε μαύροι...

Η μελέτη των Conchita D'Ambrosio και Giorgia Menta (Πανεπιστήμιο του Λουξεμβούργου) τράβηξε την προσοχή του διαβόητου εγχώριου think tank ΕΛΙΑΜΕΠ και δημοσιεύτηκε στην ηλεκτρονική έκδοση του Οικονομικού Ταχυδρόμου και θα καταλάβετε αμέσως το γιατί. Η έρευνα δείχνει ότι οι δυσμενείς επιδράσεις σημαντικά υψηλότερο μεταξύ όσων βίωσαν κάποιο αρνητικό συμβάν στην απασχόληση ή στα εισοδήματα την τελευταία περίοδο. Για παράδειγμα, στη Γαλλία δηλώνουν αντι-εμβολιαστές το 45% όσων έχασαν τη δουλειά τους το 2020 ή το 2021, αλλά μόνο το 19% όσων δεν έχασαν τη δουλειά τους.

Ποια, όμως, είναι η αιτιότητα θα αναρωτηθείτε. Η έρευνα δεν αποφαίνεται, διατυπώνει, όμως, ερωτήματα. Είναι η άρνηση εμβολιασμού μια ανορθολογική αντίδραση στην τραυματική εμπειρία της απώλειας θέσης εργασίας ή αποδοχών, εξαιτίας των μέτρων περιορισμού της οικονομικής δραστηριότητας για την πρόληψη της μετάδοσης του κορωνοϊού; Ή μήπως κάποιος τρίτος παράγων (π.χ. χαμηλό εκπαιδευτικό επίπεδο) συμβάλλει τόσο στην άρνηση εμβολιασμού όσο και στην απασχόληση σε επαγγέλματα και κλάδους οικονομικής δραστηριότητας που αποδείχθηκαν ιδιαίτερα ευάλωτοι στο lockdown;

Μάλιστα! Στη Ναζιστική Γερμανία είχε παρατηρηθεί, σύμφωνα με μελέτες, μεγαλύτερος κίνδυνος αύξησης ανεργίας, αιφνίδιας απώλειας περιουσίας, διωγμών και βίας σε αντιφρονούντες και Γερμανούς εβραϊκού θρησκεύματος σε σχέση με τους φιλοναζιστές. Μήπως, τελικά, έφταιγαν τα θύματα του ναζισμού, που είχαν λάθος αντιλήψεις λόγω χαμηλού εκπαιδευτικού επιπέδου και εκφυλισμού ή παρουσία-

αγνόηση κομματιών αυτού του ελέγχου, η ενασχόληση και η εναντίωση μόνο με ορισμένα από αυτά τα κομμάτια, ενισχύει την ίδια την εξουσία και την δυναμώνει, κλείνοντας το μάτι σε «καλή» αστυνόμευση και έλεγχο και κοντράροντας την «κακή» αστυνόμευση και «κακό» έλεγχο. Έτσι, δημιουργείται συμπόρευση με τους αριστερούς, καθεστωτικούς και μη, που σε κάθε περιστατικό αστυνομικής βίας θα αναφέρουν την ανάγκη σωστής εκπαίδευσης των αστυνομικών, ξεχνώντας ηθελημένα πως ιστορικά ο ρόλος της αστυνομίας σε ένα κράτος είναι η διαφύλαξή, του με την νόμιμη αλλά και απαραίτητη βία που της παρέχεται και εκπαιδεύεται πάνω σ' αυτή. Ηθελημένα αγνοούνται τα παραπάνω, γιατί η αριστερά επιδιώκει κράτος και εξουσία. Οπότε, όπως δεν υπάρχει καλή ή κακή αστυνομία έτσι δεν υπάρχει καλός και κακός έλεγχος, καθώς και αστυνόμευση της καθημερινότητάς μας. Κάποιοι συνεχίζουμε τον αγώνα δίχως να βλέπουμε διαχωρισμούς στην προσπάθεια ελέγχου και αστυνόμευσης της καθημερινότητάς μας, κάποιοι άλλοι ας συνεχίσουν να παίζουν τον ρόλο του κράτους βλέποντας διαφορές και στηρίζοντας τους κατασταλτικούς κρατικούς σχεδιασμούς και τελικά, άσχετα για το τι αυτοπροσδιορίζονται, να επιδιώκουν ό,τι και η αριστερά, δηλαδή κράτος και εξουσία.

Το μήνυμα, λοιπόν, από την πλευρά του κράτους έχει δοθεί από καιρό στο κοινωνικό σύνολο, ο κόσμος που ξέραμε, δίχως να τον ωραιοποιούμε, δεν θα είναι ποτέ ο ίδιος. Τα όποια βήματα μπροστά, που κερδήθηκαν με αγώνες και θυσίες και αφορούσαν μικρές κατακτήσεις, το κράτος επιχειρεί να τα πάρει πίσω. Οι όποιες κοινωνικές αντιστάσεις όλο και περισσότερο φθίνουν και όταν χρειαστεί καταστέλλονται άγρια από το κράτος. Ο έλεγχος, η αστυνόμευση και οι εκβιασμοί «για το καλό» μας, θα εντείνονται και οι όποιες αντιδράσεις θα καταπνίγονται εν τη γενέσει τους. Ο καθένας ας αναλογιστεί τις ευθύνες του απέναντι στους κατασταλτικούς σχεδιασμούς και ας πάρει θέση εξ ολοκλήρου απέναντι σ' αυτούς, χωρίς διαλογή, καθώς η καταστολή, παρά τις πολλές εκφάνσεις της, είναι μια. Στο χέρι μας είναι το μήνυμα αυτό να καταστραφεί παρέα με τον αποστολέα του.

Ελευθερόκοκκος

ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Και Κνίτες και Χίτες και Ταγματασφαλίτες

«Αν η πρόθεση των αστυνομικών ήταν ανθρωποκτόνος θα είχαν σκοτωθεί και οι τρεις που βρίσκονταν στο όχημα. Ο αριθμός των πυροβολισμών (τριάντα οκτώ σφαίρες) δείχνει ότι δεν υπήρχε τέτοια πρόθεση.» Αυτά ακριβώς δήλωσε ο λαλίστατος υπουργός ανάπτυξης Άδωνις Γεωργιάδης στη φιλόξενη συχνότητα του ΣΚΑΙ. Με ένα 18χρονο άοπλο τσιγγανόπουλο νεκρό και ένα 16χρονο σοβαρά τραυματία, (που αν επιζήσει, θα πρέπει να επιζήσει χωρίς σπλήνα, ευάλωτος στην παραμικρή λοίμωξη) δεν υπήρξε «ανθρωποκτόνος» πρόθεση. Έπρεπε να έχουν σκοτωθεί από τα πυρά και οι τρείς επιβαίνοντες για να διερευνήσουμε την πρόθεση, όχι ότι θα ήταν και πάλι σίγουρος ο κύριος Υπουργός. Και τί εστί άνθρωπος; Δυτικά του Πέκος, «απαγορεύεται να σκοτώνει κάποιος έναν άνθρωπο, δεν υπάρχει, όμως, νόμος που να απαγορεύει να σκοτώσει το αστυνομικό όργανο έναν τσιγγάνο», για να παραφράσουμε λίγο τον εμβληματικό ειρηνοδίκη-ιδιοκτήτη του σαλούν Roy Bean σε μια κωμόπολη στις όχθες του Ρίο Γκράντε.

Ο άλλος, ο πρώην γραμματέας της ΚΝΕ, ο υπουργός Δημοσίας Τάξεως έσπευσε στο αστυνομικό μέγαρο όπου κρατούνταν με βαρύτατες κατηγορίες από τον εισαγγελέα οι επτά «τραυματίες» αστυνομικοί για να τους επισκεφτεί, δίνοντας κάλυψη στα απερίγραπτα κρατικά ψέματα, που διέδωσαν οι αρχές μέσω δολοφόνους του 18χρονου. Δεν φαντάζομαι να ξαφνιάζεστε; Στην ΚΝΕ των '80s τους μάθαιναν ότι η διάκριση των εξουσιών είναι αστική παρέκκλιση και νόμος είναι το δίκιο του εργάτη και του Μητσοτάκη. Ο δε πρωθυπουργός την ίδια (προεκλογική) εποχή τάζει «όλα στους νέους». Οπότε, προτού εξοργιστούμε για τα χιτλερικά σχόλια των συναδέλφων των «επτά» και πολλών άλλων στα σόσιαλ μήντια, που λυσσούσαν πως ξέφυγε από τα πυρά και ο 14χρονος, ας δούμε πρώτα τί Εκτελεστική Εξουσία έχουμε. Και ας μην συγχέουμε τη σημερινή ΝΔ με την ΕΡΕ: Ο διαβόητος υπουργός εσωτερικών Τάκος Μακρής, που είχε διατελέσει και έμμισθος συνεργάτης των ΝΑΖΙ δεν πήγε να επισκεφτεί τους «γκοτζαμάνηδες» μετά τη δολοφονία του Λαμπράκη. Λούφαξε.

Δεν είμαστε εμείς ρατσιστές, εσείς είστε μαύροι...

Η μελέτη των Conchita D'Ambrosio και Giorgia Menta (Πανεπιστήμιο του Λουξεμβούργου) τράβηξε την προσοχή του διαβόητου εγχώριου think tank ΕΛΙΑΜΕΠ και δημοσιεύτηκε στην ηλεκτρονική έκδοση του Οικονομικού Ταχυδρόμου και θα καταλάβετε αμέσως το γιατί. Η έρευνα δείχνει ότι οι δυσμενείς επιδράσεις του lockdown στην απασχόληση και στα εισοδήματα συσχετίζονται με την άρνηση εμβολιασμού: όσοι επλήγησαν περισσότερο από τα μέτρα περιορισμού είναι πιθανότερο να δηλώσουν αντιεμβολιαστές σε σύγκριση με όσους επλήγησαν λιγότερο.

Σύμφωνα με τα διαγράμματα, το ποσοστό των αντιεμβολιαστών είναι (με ελάχιστες εξαιρέσεις) συ- δειγμα, στη Γαλλία δηλώνουν αντιεμβολιαστές το 45% όσων έχασαν τη δουλειά τους το 2020 ή το 2021, αλλά μόνο το 19% όσων δεν έχασαν τη δουλειά τους.

Ποια, όμως, είναι η αιτιότητα θα αναρωτηθείτε. Η έρευνα δεν αποφαίνεται, διατυπώνει, όμως, ερωτήματα. Είναι η άρνηση εμβολιασμού μια ανορθολογική αντίδραση στην τραυματική εμπειρία της απώλειας θέσης εργασίας ή αποδοχών, εξαιτίας των μέτρων περιορισμού της οικονομικής δραστηριότητας για την πρόληψη της μετάδοσης του κορωνοϊού; Ή μήπως κάποιος τρίτος παράγων (π.χ. χαμηλό εκπαιδευτικό επίπεδο) συμβάλλει τόσο στην άρνηση εμβολιασμού όσο και στην απασχόληση σε επαγγέλματα και κλάδους οικονομικής δραστηριότητας που αποδείχθηκαν ιδιαίτερα ευάλωτοι στο lockdown;

Μάλιστα! Στη Ναζιστική Γερμανία είχε παρατηρηθεί, σύμφωνα με μελέτες, μεγαλύτερος κίνδυνος αύξησης ανεργίας, αιφνίδιας απώλειας περιουσίας, διωγμών και βίας σε αντιφρονούντες και Γερμανούς εβραϊκού θρησκεύματος σε σχέση με τους φιλοναζιστές. Μήπως, τελικά, έφταιγαν τα θύματα του ναζισμού, που είχαν λάθος αντιλήψεις λόγω χαμηλού εκπαιδευτικού επιπέδου και εκφυλισμού ή παρουσίαζαν αυτές τις ανορθολογικές συμπεριφορές ως στείρα αντίδραση στα χιτλερικά μέτρα «για την ασφάλεια τους»; Für ihre sicherheit, για την ασφάλειά σας γίνονται όλα!

Λεόν

Όταν ο Κυρίαρχος λόγος αναμεταδίδεται από «κινηματικά παπαγαλάκια»

Πόσο εύκολο αλήθεια είναι να εξαπολύεις ένα χαρακτηρισμό προς μια κατηγορία ανθρώπων και να ξεμπερδεύεις; Απ' ότι διαβάζουμε και παρατηρούμε, πανεύκολο για πολλούς. Η γλώσσα και ο λόγος της εξουσίας και της κυριαρχίας είναι γεμάτος αλαζονεία, υποτίμηση, γενικεύσεις και ψεύδη. Και εάν δεν μάς καίγεται καρφί και δεν παίρνουμε πολύ στα σοβαρά τα λόγια της πολιτικής-οικονομικής ελίτ, δεν μπορούμε να μην λάβουμε υπ' όψη όσα διατυπώνονται και λέγονται από την αντίπερα όχθη της. Όταν ο κυρίαρχος λόγος έχει εισχωρήσει στον λόγο των καταπιεσμένων και χρησιμοποιεί την ίδια φρασεολογία και μάλιστα με λίγη αργκό για να διαφέρει και λίγο από τον πρωτότυπο, τότε τα πράγματα γίνονται πολύ σοβαρά. Γιατί η γλώσσα μας είναι ο καθρέφτης μας. Όταν σαν «χάπατα» αναπλάθονται οι όροι από τον κυρίαρχο λόγο και μπαίνουν στο λεξιλόγιο των «εναλλακτικών», η εξουσία μπορεί να κάθεται πραγματικά αμέριμνη και να απολαμβάνει.

Από την αρχή της πανδημίας (σε αυτό τον όρο μπορούν να μπουν πολλά εισαγωγικά, σύμφωνα με μια μη κυρίαρχη επιστημονική άποψη) οι κυβερνητικές εξουσίες διεθνώς ήθελαν διακαώς να σιγήσουν τις αντίθετες φωνές που πρόβαλλαν διαφορετική αντιμετώπιση στην εξάπλωση του covid-19. Η ελληνική κυβέρνηση, σε συνεργασία με επιτροπές επιστημόνων, γιατρών, επιδημιολόγων και ασφαλώς της συντριπτικής πλειοψηφίας των μμε ξεκίνησε το «κυνήγι μαγισσών» σε οποιονδήποτε σκέπτονταν, δρούσε και ενεργούσε διαφορετικά. Το παράλογο ξεκίνησε με τη θέση της κυριαρχίας ότι καθετί το επιστημονικό ίσον ορθό. Το χαρακτηρίζουμε εξαρχής παράλογο, χωρίς να μπαίνουμε στην ουσία της τεκμηρίωσης, διότι όταν έχουμε τη θέση Α από την κυριαρχία διατυπωμένη από χ, ψ καθηγητές πανεπιστημίου και τη θέση Β, αντίθετη της Α, κατατεθειμένη επίσης από καθηγητές πανεπιστημίου, τι είναι αυτό που προσδίδει περισσότερη επιστημοσύνη στην Α από την Β; Οι φορείς της Α και Β στην κατηγορία των επιστημόνων εντάσσονται. Και τουλάχιστον μέχρι το Δεκέμβριο του 2019, η επιστήμη δεν αποτελούσε –απ' ότι γνωρίζουμε– μια θέσφατη θεολογία αλλά αποτελούσε για την επιστημονική και όχι μόνο κοινότητα, μια δυναμιψηφική. **Και στις δυο περιπτώσεις** έχουμε χαρακτηριστικά που μάς είναι εξαρχής **απωθητικά** και κατακριτέα. Στη μεν κυρίαρχη άποψη πολλοί είναι υποταγμένοι στο σύστημα εξουσίας-κυβερνητικής, πανεπιστημιακής, φαρμακοβιομηχανικής και άρα για εμάς η άποψη τους εξαρχής είναι ύποπτη, στη δε μειοψηφική υπάρχουν περιπτώσεις επιστημόνων που οι τεκμηριώσεις που εκφράζουν είναι προβληματικές και συχνά συνοδεύονται και από θεωρήσεις και αντιλήψεις που μάς είναι αποκρουστικές. **Το ότι είμαστε de facto καχύποπτοι με ό,τι η εξουσία κομίζει δεν σημαίνει ότι η κάθε αντικυρίαρχη και μειοψηφική άποψη έχει θέση στην επιχειρηματολογία μας.** Γιατί, όπως έχουμε γράψει αρκετές φορές, ο εχθρός του εχθρού μου δεν είναι φίλος μου. Τι γίνεται, όμως, όταν βλέπουμε ότι **ο εχθρός του εχθρού μου γίνεται φίλος του;**

Ο διάχυτος κυρίαρχος λόγος έχει εντάξει στο λεξιλόγιο του τον όρο «ψεκασμένοι» για να χλευάσει όλους ανεξαρτήτως εκείνους που έχουν αντίθετη άποψη στο ζήτημα διαχείρισης του covid19 και στα αντίστοιχα εμβόλια. Ο ίδιος όρος χρησιμοποιείται από διάφορους αναρχικούς και αντιεξουσιαστές ως γλωσσικό δάνειο από την εξουσία και μάλιστα χρησιμοποιούμενος και με αργκό στυλ «ψέκες» για να χλευάσει, επίσης, τους φέροντες αντικυρίαρχες απόψεις. Για όσους δεν το γνωρίζουν, το ζήτημα των αεροψεκασμών το είχε θίξει επανειλημμένα ο, διορισθείς από το κράτος πρόεδρος του ΕΦΕΤ και επιστημονικός συνεργάτης του Δημόκριτου, καθηγητής Χημείας Νίκος Κατσαρός. Ο ελληνικός ΕΦΕΤ είναι κάτι σαν τον αμερικάνικο FDA και αφορά στα τρόφιμα. Χωρίς καμία αμφιβολία είναι ένας δικός τους άνθρωπος, εντός του συστήματος, που συμμετείχε σε σημαντικά ερευνητικά προγράμματα του Δημόκριτου και προέδρευε σε έναν πάρα πολύ σημαντικό φορέα ελέγχου τροφίμων. Το ότι κάποια στιγμή ξώκοιλε από τον κυρίαρχο λόγο δεν σημαίνει αυτόματα ότι δεν είναι συστημικός. Ίσως, υποθέτουμε, θεώρησε ότι ισχύει η ελευθερία του λόγου χωρίς να λοιδορηθεί. Εννοείται ότι δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε σε βάθος τι συνέβαινε ή συμβαίνει με το θέμα των αεροψεκασμών και τι περιέχουν τα σταγονίδια που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα, όμως δεν θα γίνουμε και «παπαγαλάκια»

υπάρχει σίγουρα μια ιστορική καταγραφή εξουσιαστικών πρακτικών σε αυτά τα μοντέλα, πολλοί εμφανίζονται στην πράξη σαν να μην καταλαβαίνουν το τι συμβαίνει. Ζούμε διαχωρισμούς βάσει ιατρικών πράξεων και παρ' όλα αυτά ενοχλούνται από τη χρήση του όρου «υγειονομικό απαρτχάιντ». Εάν δεν είναι απαρτχάιντ αυτό που ορθώνεται σταδιακά τους τελευταίους μήνες από το Κράτος, τότε τι είναι; Είναι αυταπόδεικτο και δεν χρειάζεται να επεκταθούμε.

Στο ζήτημα του εμβολιασμού ή μη, αποτελεί για εμάς δικαίωμα του κάθε ανθρώπου το πως θα διαχειριστεί το σώμα του. Δεν θα αποφασίσει καμία εξουσία για το ποια παρέμβαση θα γίνει πάνω στο σώμα του. Όμως, οι νέες βιοπολιτικές πρακτικές εκμεταλλεύονται στις μέρες μας τις βιοτεχνολογικές και βιοϊατρικές προόδους για να μετατρέψουν τη ζωή των ανθρώπων σε «γυμνή ζωή», για να χρησιμοποιήσουμε έναν εύστοχο όρο του Τ. Αγκάμπεν. Ο ίδιος έχει σημειώσει, επίσης, για την κυριαρχία το εξής: «Στη νεωτερική βιοπολιτική κυρίαρχος είναι εκείνος που αποφασίζει για την αξία ή τη μη αξία της ζωής ως τέτοιας, δηλαδή για το αν η ζωή ως τέτοια έχει ή δεν έχει αξία». Δεν είναι καθόλου τυχαία αλλά συνάμα και πολύ ενδιαφέρουσα η αντιπαράθεση που αναπτύσσεται σχετικά με παρεμβάσεις του Αγκάμπεν, όπως και η επίθεση που ασκείται απέναντι σε κείμενα του Ίλιτς και του Φουκώ από τη δεκαετία του '70. Για εμάς δεν διεξάγεται μια μάχη μεταξύ νόμου και φύσης, πολιτισμού και πρωτογονισμού, ορθού λόγου και new age. Όποιος ασκεί κριτική στη χρήση της επιστήμης δεν σημαίνει ότι είναι αντίθετος στην επιστήμη, στον ορθό λόγο κ.ο.κ. Άρα η ευκολία με την οποία ορισμένοι κήρυκες τοποθετούν τους κριτικούς στην υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών στους «ψεκασμένους», συνομοσιολόγους, πλανεμένους και εξαπατημένους φανερώνει, όχι ένδεια επιχειρημάτων, γιατί από αυτά ξεπατικώνονται κατά το δοκούν λογιών-λογιών αναλύσεις, αλλά μια αλαζονεία περί κατοχής της αλήθειας. Και επιπλέον, διαπιστώνουμε στα κείμενα τους την χρήση ιδιοτήτων και ρόλων, σε εκείνους τους οποίους ασκούν κριτική, η οποία δεν συνάδει με την ουσία της κριτικής τους. Απλά, με κάθε τρόπο θέλουν να **αποδυναμώσουν το πρόσωπο** που φέ-

για της πολιτικής-οικονομικής ελίτ, δεν μπορούμε να μην λάβουμε υπ' όψη όσα διατυπώνονται και λέγονται από την αντίπερα όχθη της. Όταν ο κυρίαρχος λόγος έχει εισχωρήσει στον λόγο των καταπιεσμένων και χρησιμοποιεί την ίδια φρασεολογία και μάλιστα με λίγη αργκό για να διαφέρει και λίγο από τον πρωτότυπο, τότε τα πράγματα γίνονται πολύ σοβαρά. Γιατί η γλώσσα μας είναι ο καθρέφτης μας. Όταν σαν «χάπατα» αναπλάθονται οι όροι από τον κυρίαρχο λόγο και μπαίνουν στο λεξιλόγιο των «εναλλακτικών», η εξουσία μπορεί να κάθεται πραγματικά αμέριμνη και να απολαμβάνει.

Από την αρχή της πανδημίας (σε αυτό τον όρο μπορούν να μπουν πολλά εισαγωγικά, σύμφωνα με μια μη κυρίαρχη επιστημονική άποψη) οι κυβερνητικές εξουσίες διεθνώς ήθελαν διακαώς να σιγήσουν τις αντίθετες φωνές που πρόβαλλαν διαφορετική αντιμετώπιση στην εξάπλωση του covid-19. Η ελληνική κυβέρνηση, σε συνεργασία με επιτροπές επιστημόνων, γιατρών, επιδημιολόγων και ασφαλώς της συντριπτικής πλειοψηφίας των μμε ξεκίνησε το «κυνήγι μαγισσών» σε οποιονδήποτε σκέπτονταν, δρούσε και ενεργούσε διαφορετικά. Το παράλογο ξεκίνησε με τη θέση της κυριαρχίας ότι καθετί το επιστημονικό ίσον ορθό. Το χαρακτηρίζουμε εξαρχής παράλογο, χωρίς να μπαίνουμε στην ουσία της τεκμηρίωσης, διότι όταν έχουμε τη θέση Α από την κυριαρχία διατυπωμένη από χ, ψ καθηγητές πανεπιστημίου και τη θέση Β, αντίθετη της Α, κατατεθειμένη επίσης από καθηγητές πανεπιστημίου, τι είναι αυτό που προσδίδει περισσότερη επιστημοσύνη στην Α από την Β; Οι φορείς της Α και Β στην κατηγορία των επιστημόνων εντάσσονται. Και τουλάχιστον μέχρι το Δεκέμβριο του 2019, η επιστήμη δεν αποτελούσε –απ' ότι γνωρίζουμε– μια θέσφατη θεολογία αλλά αποτελούσε για την επιστημονική και όχι μόνο κοινότητα, μια δυναμική διαδικασία με έρευνα, αμφισβήτηση, τεχνικές αναφορές και δημοσιεύσεις που αντικρούουν προγενέστερες ή σύγχρονες πεποιθήσεις, θέσεις και επιτεύγματα. Άσχετα με το τι θέση διατηρούμε στο πολιτικό σκέλος της αξιοποίησης της επιστήμης και της τεχνολογίας, που πολλές φορές αποτελεί συνέχιση της και εφαρμογή της, θεωρούμε ότι η επιστήμη εξαρχής φέρει κύτταρα αμφισβήτησης εντός της. Δεν επιθυμούμε στο παρόν σημείωμα να επεκταθούμε σε ζητήματα ορθολογισμού / ανορθολογισμού και κριτικής στην επιστήμη και την τεχνολογία. Θέλουμε να δείξουμε, ανεξάρτητως της σχέσης και σύνδεσης που μπορεί να έχει ο καθένας με την επιστήμη και την τεχνολογία, ότι και ο Β επιστήμονας που διαφωνεί με τον Α επιστήμονα δεν τοποθετείται σε χαμηλότερη αξιακή κλίμακα επιστημονικότητας συγκριτικά με τον Α επειδή η κυριαρχία προπαγανδίζει τον Α. Και οι δυο επιστημονικές απόψεις εκφράζουν. Άρα το να ακούμε διαρκώς από την συντριπτική πλειοψηφία των δημοσιογράφων ότι οι επι-

προβληματικές και συχνά συνοδεύονται και από θεωρήσεις και αντιλήψεις που μάς είναι αποκρουστικές. **Το ότι είμαστε de facto καχύποπτοι με ό,τι η εξουσία κομίζει δεν σημαίνει ότι η κάθε αντικυρίαρχη και μειοψηφική άποψη έχει θέση στην επιχειρηματολογία μας.** Γιατί, όπως έχουμε γράψει αρκετές φορές, ο εχθρός του εχθρού μου δεν είναι φίλος μου. Τι γίνεται, όμως, όταν βλέπουμε ότι **ο εχθρός του εχθρού μου γίνεται φίλος του;**

Ο διάχυτος κυρίαρχος λόγος έχει εντάξει στο λεξιλόγιο του τον όρο «ψεκασμένοι» για να χλευάσει όλους ανεξάρτητως εκείνους που έχουν αντίθετη άποψη στο ζήτημα διαχείρισης του covid19 και στα αντίστοιχα εμβόλια. Ο ίδιος όρος χρησιμοποιείται από διάφορους αναρχικούς και αντιεξουσιαστές ως γλωσσικό δάνειο από την εξουσία και μάλιστα χρησιμοποιούμενος και με αργκό στυλ «ψέκες» για να χλευάσει, επίσης, τους φέροντες αντικυρίαρχες απόψεις. Για όσους δεν το γνωρίζουν, το ζήτημα των αεροψεκασμών το είχε θίξει επανειλημμένα ο, διορισθείς από το κράτος πρόεδρος του ΕΦΕΤ και επιστημονικός συνεργάτης του Δημόκριτου, καθηγητής Χημείας Νίκος Κατσαρός. Ο ελληνικός ΕΦΕΤ είναι κάτι σαν τον αμερικάνικο FDA και αφορά στα τρόφιμα. Χωρίς καμία αμφιβολία είναι ένας δικός τους άνθρωπος, εντός του συστήματος, που συμμετείχε σε σημαντικά ερευνητικά προγράμματα του Δημόκριτου και προέδρευε σε έναν πάρα πολύ σημαντικό φορέα ελέγχου τροφίμων. Το ότι κάποια στιγμή ξώκοιλε από τον κυρίαρχο λόγο δεν σημαίνει αυτόματα ότι δεν είναι συστημικός. Ίσως, υποθέτουμε, θεώρησε ότι ισχύει η ελευθερία του λόγου χωρίς να λοιδορηθείς. Ενvοείται ότι δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε σε βάθος τι συνέβαινε ή συμβαίνει με το θέμα των αεροψεκασμών και τι περιέχουν τα σταγονίδια που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα, όμως δεν θα γίνουμε και «παπαγαλάκια» της εξουσίας να αποκαλούμε «ψεκασμένο» όποιον διατυπώνει διαφορετική άποψη, η οποία κατά αυτούς δεν εδράζεται στον Ορθό Λόγο. Γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στο Κράτος, ότι πολλές σελίδες της ιστορίας του είναι γραμμένες με ψεύδη, ότι αυτό που φάνταζε και φαντάζει εξωφρενικό και παράλογο αποδεικνυόταν λίγα χρόνια μετά. **Όπως οι «φούρνοι» των ναζί. Την στιγμή που ασκούσαν την «τελική λύση» δεν παραδέχονταν ότι εξολόθρευαν τους ανεπιθύμητους με Ζάϊκλον Β, αντιθέτως καθησύχαζαν άπαντες. Εκατομμύρια θύματα του ναζισμού ψεκάστηκαν με το συγκεκριμένο τοξικό αέριο, που αρχικά χρησιμοποιούταν ως ψεκαστικό-απολυμαντικό, λέγοντας τους να γδυθούν για να πάνε για ντους.**

Η χρήση του όρου «ψεκασμένοι», λοιπόν, έχει βαριά σκιά πίσω της και εάν η κρατική και μη εξουσία τον χρησιμοποιεί ελαφρά τη καρδία, δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνεται και από όσους θέλουν να εκφέρουν έναν διαφορετικό

είναι; Είναι αυταπόδεικτο και δεν χρειάζεται να επεκταθούμε.

Στο ζήτημα του εμβολιασμού ή μη, αποτελεί για εμάς δικαίωμα του κάθε ανθρώπου το πως θα διαχειριστεί το σώμα του. Δεν θα αποφασίσει καμία εξουσία για το ποια παρέμβαση θα γίνει πάνω στο σώμα του. Όμως, οι νέες βιοπολιτικές πρακτικές εκμεταλλεύονται στις μέρες μας τις βιοτεχνολογικές και βιοϊατρικές προόδους για να μετατρέψουν τη ζωή των ανθρώπων σε «γυμνή ζωή», για να χρησιμοποιήσουμε έναν εύστοχο όρο του Τ. Αγκάμπεν. Ο ίδιος έχει σημειώσει, επίσης, για την κυριαρχία το εξής: «Στη νεωτερική βιοπολιτική κυρίαρχος είναι εκείνος που αποφασίζει για την αξία ή τη μη αξία της ζωής ως τέτοιας, δηλαδή για το αν η ζωή ως τέτοια έχει ή δεν έχει αξία». Δεν είναι καθόλου τυχαία αλλά συνάμα και πολύ ενδιαφέρουσα η αντιπαράθεση που αναπτύσσεται σχετικά με παρεμβάσεις του Αγκάμπεν, όπως και η επίθεση που ασκείται απέναντι σε κείμενα του Ίλιτς και του Φουκώ από τη δεκαετία του '70. Για εμάς δεν διεξάγεται μια μάχη μεταξύ νόμου και φύσης, πολιτισμού και πρωτογονισμού, ορθού λόγου και new age. Όποιος ασκεί κριτική στη χρήση της επιστήμης δεν σημαίνει ότι είναι αντίθετος στην επιστήμη, στον ορθό λόγο κ.ο.κ. Άρα η ευκολία με την οποία ορισμένοι κήρυκες τοποθετούν τους κριτικούς στην υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών στους «ψεκασμένους», συνομοσιολόγους, πλανεμένους και εξαπατημένους φανερώνει, όχι ένδεια επιχειρημάτων, γιατί από αυτά ξεπατικώνονται κατά το δοκούν λογιών-λογιών αναλύσεις, αλλά μια αλαζονεία περί κατοχής της αλήθειας. Και επιπλέον, διαπιστώνουμε στα κείμενα τους την χρήση ιδιοτήτων και ρόλων, σε εκείνους τους οποίους ασκούν κριτική, η οποία δεν συνάδει με την ουσία της κριτικής τους. Απλά, με κάθε τρόπο θέλουν να **αποδυναμώσουν το πρόσωπο** που φέρει τα διαφορετικά με αυτούς επιχειρήματα. Διαβάζουμε, λοιπόν, στην «Εφημερίδα των Συντακτών», 04/09/2021, σε κείμενο του Άρη Χατζηστεφάνου σχετικά με τον Ιβάν Ίλιτς, να αναφέρεται: «Ο ρωμαιοκαθολικός θεολόγος Ιβάν Ίλιτς...» και αντίστοιχα ο Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος (https://alterthess.gr/anorthologikoi-machites-tis-eleytherias-zilotes-tis-asfaloys-epistimis-kai-zitimata-empistosynis/) «Ο Αυστριακός συγγραφέας –και πρώην Καθολικός ιερέας– Ιβάν Ίλιτς....». Ο Χατζηστέφανου αναφέρει μια προγενέστερη ιδιότητα του Ίλιτς πολύ προτού γράψει το βιβλίο του «Ιατρική Νέμεση» το 1975, ενώ ο Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος την επικαλείται για ευνόητους λόγους. Κοινός στόχος με μισοαλήθειες-μισοψέματα να αποδυναμωθεί ο συγγραφέας λόγω της προγενέστερης ιδιότητας του, παρ' ότι είναι γνωστό ότι είχε διαρρήξει χρόνια πριν τις σχέσεις του με την Εκκλησία. Σε αυτό το σημείο, θέλουμε να επισημάνουμε τα εξής: Σε μια καταπιεστική κοινωνία ο αγώνας του ανθρώπου για ανα-

ση του covid-19. Η ελληνική κυβέρνηση, σε συνεργασία με επιτροπές επιστημόνων, γιατρών, επιδημιολόγων και ασφαλώς της συντριπτικής πλειοψηφίας των μμε ξεκίνησε το «κυνήγι μαγισσών» σε οποιονδήποτε σκέπτονταν, δρούσε και ενεργούσε διαφορετικά. Το παράλογο ξεκίνησε με τη θέση της κυριαρχίας ότι καθετί το επιστημονικό ίσον ορθό. Το χαρακτηρίζουμε εξαρχής παράλογο, χωρίς να μπαίνουμε στην ουσία της τεκμηρίωσης, διότι όταν έχουμε τη θέση Α από την κυριαρχία διατυπωμένη από χ, ψ καθηγητές πανεπιστημίου και τη θέση Β, αντίθετη της Α, κατατεθειμένη επίσης από καθηγητές πανεπιστημίου, τι είναι αυτό που προσδίδει περισσότερη επιστημοσύνη στην Α από την Β; Οι φορείς της Α και Β στην κατηγορία των επιστημόνων εντάσσονται. Και τουλάχιστον μέχρι το Δεκέμβριο του 2019, η επιστήμη δεν αποτελούσε –απ' ότι γνωρίζουμε– μια θέσφατη θεολογία αλλά αποτελούσε για την επιστημονική και όχι μόνο κοινότητα, μια δυναμική διαδικασία με έρευνα, αμφισβήτηση, τεχνικές αναφορές και δημοσιεύσεις που αντικρούουν προγενέστερες ή σύγχρονες πεποιθήσεις, θέσεις και επιτεύγματα. Άσχετα με το τι θέση διατηρούμε στο πολιτικό σκέλος της αξιοποίησης της επιστήμης και της τεχνολογίας, που πολλές φορές αποτελεί συνέχιση της και εφαρμογή της, θεωρούμε ότι η επιστήμη εξαρχής φέρει κύτταρα αμφισβήτησης εντός της. Δεν επιθυμούμε στο παρόν σημείωμα να επεκταθούμε σε ζητήματα ορθολογισμού / ανορθολογισμού και κριτικής στην επιστήμη και την τεχνολογία. Θέλουμε να δείξουμε, ανεξαρτήτως της σχέσης και σύνδεσης που μπορεί να έχει ο καθένας με την επιστήμη και την τεχνολογία, ότι και ο Β επιστήμονας που διαφωνεί με τον Α επιστήμονα δεν τοποθετείται σε χαμηλότερη αξιακή κλίμακα επιστημονικότητας συγκριτικά με τον Α επειδή η κυριαρχία προπαγανδίζει τον Α. Και οι δυο επιστημονικές απόψεις εκφράζουν. Άρα το να ακούμε διαρκώς από την συντριπτική πλειοψηφία των δημοσιογράφων ότι οι επιστήμονες λένε τούτο και λένε το άλλο (πάντα διαχέοντας την Α άποψη) είναι λειψό και αποκρύβει όλη την εικόνα. Για εμάς όση επιστημονική βαρύτητα έχει η Α θέση τόση έχει και η Β. Απλώς ερευνούμε, ελέγχουμε, αποφασίζουμε το τι θέλουμε και πως **θα διαχειριστούμε τα σώματα μας**. Ας μάς επιτραπεί να τα διαχειριστούμε μόνοι μας αυτόνομα και ελεύθερα.

Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι η διαχείριση του covid δεν είναι μια μάχη μεταξύ επιστημόνων και τσαρλατάνων αλλά μια μάχη μεταξύ επιστημόνων, όπου εκφράζεται από τη μια πλευρά η κυρίαρχη άποψη και από την άλλη η μειοψηφούσες απόψεις. Για όσους δεν το γνωρίζουν, το ζήτημα των αεροψεκασμών το είχε θίξει επανειλημμένα ο, διορισθείς από το κράτος πρόεδρος του ΕΦΕΤ και επιστημονικός συνεργάτης του Δημόκριτου, καθηγητής Χημείας Νίκος Κατσαρός. Ο ελληνικός ΕΦΕΤ είναι κάτι σαν τον αμερικάνικο FDA και αφορά στα τρόφιμα. Χωρίς καμία αμφιβολία είναι ένας δικός τους άνθρωπος, εντός του συστήματος, που συμμετείχε σε σημαντικά ερευνητικά προγράμματα του Δημόκριτου και προέδρευε σε έναν πάρα πολύ σημαντικό φορέα ελέγχου τροφίμων. Το ότι κάποια στιγμή ξώκοιλε από τον κυρίαρχο λόγο δεν σημαίνει αυτόματα ότι δεν είναι συστημικός. Ίσως, υποθέτουμε, θεώρησε ότι ισχύει η ελευθερία του λόγου χωρίς να λοιδορηθεί. Εννοείται ότι δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε σε βάθος τι συνέβαινε ή συμβαίνει με το θέμα των αεροψεκασμών και τι περιέχουν τα σταγονίδια που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα, όμως δεν θα γίνουμε και «παπαγαλάκια» της εξουσίας να αποκαλούμε «ψεκασμένο» όποιον διατυπώνει διαφορετική άποψη, η οποία κατά αυτούς δεν εδράζεται στον Ορθό Λόγο. Γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στο Κράτος, ότι πολλές σελίδες της ιστορίας του είναι γραμμένες με ψεύδη, ότι αυτό που φάνταζε και φαντάζει εξωφρενικό και παράλογο αποδεικνυόταν λίγα χρόνια μετά. **Όπως οι «φούρνοι» των ναζί. Την στιγμή που ασκούσαν την «τελική λύση» δεν παραδέχονταν ότι εξολόθρευαν τους ανεπιθύμητους με Ζάϊκλον Β, αντιθέτως καθησύχαζαν άπαντες. Εκατομμύρια θύματα του ναζισμού ψεκάστηκαν με το συγκεκριμένο τοξικό αέριο, που αρχικά χρησιμοποιούταν ως ψεκαστικό-απολυμαντικό, λέγοντας τους να γδυθούν για να πάνε για ντους.**

Η χρήση του όρου «ψεκασμένοι», λοιπόν, έχει βαριά σκιά πίσω της και εάν η κρατική και μη εξουσία τον χρησιμοποιεί ελαφρά τη καρδία, δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνεται και από όσους θέλουν να εκφέρουν έναν διαφορετικό λόγο. Άλλωστε πολλοί αγωνιζόμενοι άνθρωποι είναι «ψεκασμένοι» από τους ψεκαστήρες των ΜΑΤ συχνά-πυκνά...

Ποιος είναι, όμως, ο λόγος που ένα κομμάτι συλλογικοτήτων του κοινωνικού ανταγωνισμού, στο όνομα της δημόσιας υγείας, πιστεύει τα λεγόμενα της εξουσίας και αναπαράγει τις απόψεις της; Θεωρούμε ότι οι λόγοι είναι πολλοί και κυρίως έχουν να κάνουν με τις πεποιθήσεις σε ζητήματα που αφορούν την επιστήμη, τον ορθό λόγο, το φόβο. Παρ' ότι οι έννοιες της βιοπολιτικής και βιοεξουσίας είναι γνωστές από τους περισσότερους, ανεξαρτήτως εάν κάποιος συμφωνεί ή διαφωνεί με το θεωρητικό πλαίσιο, βάσεις του Αγκάμπεν, όπως και η επίθεση που ασκείται απέναντι σε κείμενα του Ίλιτς και του Φουκώ από τη δεκαετία του '70. Για εμάς δεν διεξάγεται μια μάχη μεταξύ νόμου και φύσης, πολιτισμού και πρωτογονισμού, ορθού λόγου και new age. Όποιος ασκεί κριτική στη χρήση της επιστήμης δεν σημαίνει ότι είναι αντίθετος στην επιστήμη, στον ορθό λόγο κ.ο.κ. Άρα η ευκολία με την οποία ορισμένοι κήρυκες τοποθετούν τους κριτικούς στην υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών στους «ψεκασμένους», συνομοσιολόγους, πλανεμένους και εξαπατημένους φανερώνει, όχι ένδεια επιχειρημάτων, γιατί από αυτά ξεπατικώνονται κατά το δοκούν λογιών-λογιών αναλύσεις, αλλά μια αλαζονεία περί κατοχής της αλήθειας. Και επιπλέον, διαπιστώνουμε στα κείμενα τους την χρήση ιδιοτήτων και ρόλων, σε εκείνους τους οποίους ασκούν κριτική, η οποία δεν συνάδει με την ουσία της κριτικής τους. Απλά, με κάθε τρόπο θέλουν να **αποδυναμώσουν το πρόσωπο** που φέρει τα διαφορετικά με αυτούς επιχειρήματα. Διαβάζουμε, λοιπόν, στην «Εφημερίδα των Συντακτών», 04/09/2021, σε κείμενο του Άρη Χατζηστεφάνου σχετικά με τον Ιβάν Ίλιτς, να αναφέρεται: «Ο ρωμαιοκαθολικός θεολόγος Ιβάν Ίλιτς...» και αντίστοιχα ο Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος (https://alterthess.gr/anorthologikoi-machites-tis-eleytherias-zilotes-tis-asfaloys-epistimis-kai-zitimata-empistosynis/) «Ο Αυστριακός συγγραφέας –και πρώην Καθολικός ιερέας– Ιβάν Ίλιτς....». Ο Χατζηστέφανου αναφέρει μια προγενέστερη ιδιότητα του Ίλιτς πολύ προτού γράψει το βιβλίο του «Ιατρική Νέμεση» το 1975, ενώ ο Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος την επικαλείται για ευνόητους λόγους. Κοινός στόχος με μισοαλήθειες-μισοψέματα να αποδυναμωθεί ο συγγραφέας λόγω της προγενέστερης ιδιότητάς του, παρ' ότι είναι γνωστό ότι είχε διαρρήξει χρόνια πριν τις σχέσεις του με την Εκκλησία. Σε αυτό το σημείο, θέλουμε να επισημάνουμε τα εξής: Σε μια καταπιεστική κοινωνία ο αγώνας του ανθρώπου για αναζήτηση της αλήθειας και της ελευθερίας είναι διαρκής. Για όλους υπάρχει **διαφορετικό σημείο εκκίνησης** της διαδρομής. Άλλοι άνθρωποι μεγάλωσαν σε περιβάλλοντα θρησκευτικά, άλλοι άθεα και άλλοι άθρησκα. Το ζήτημα είναι ο κάθε άνθρωπος να αποτινάζει από πάνω του όλες αυτές τις αόρατες αλυσίδες με τις οποίες είναι δεμένος. Και όταν το καταφέρνει, είναι πολύ σημαντικό, όμορφο και ελπιδοφόρο. Όταν, όμως, στο τέλος αυτής της διαδρομής κάποιοι επικαλούνται την προγενέστερη ιδιότητα του, τότε είναι βέβαιο ότι ένας **αήθης ζόφος** έχει περιβάλλει τους επικριτές.

Σημειώνει, λοιπόν, ο Α. Χατζηστεφάνου στη στήλη infowar: *"Στα τέλη Αυγούστου έφυγε χωρίς πολύ θόρυβο, πλήρης ημερών, ο Γάλλος φιλόσοφος Ζαν-Λικ Νανσί. Προσωπικός φίλος και συνεργάτης τού –περισσότερο γνωστού στην Ελλάδα– Τζόρτζιο Αγκάμπεν, ο Νανσί αποφάσισε να «αδειάσει» πριν από μερικούς μήνες τον παλιό του συνοδοιπόρο όταν ο τελευταίος άρχισε να μετατρέπεται σε αγαπημένο φιλόσοφο των απανταχού αντιεμβολιαστών. «Πριν από τριάντα χρόνια», έγραψε ο Νανσί, «οι γιατροί έκριναν ότι χρειάζομαι μεταμόσχευση καρδιάς. Ο Τζιόρτζιο (Αγκάμπεν) ήταν ο μόνος που με συμβούλευσε να μην τους ακούσω. Αν είχα ακολουθήσει τη συμβουλή του, πιθανότατα θα είχα πεθάνει σύντομα». Ο Αγκάμπεν όπως και ορισμένοι άλλοι φιλόσοφοι που μεσουράνησαν τη δεκαετία του '60 και του '70 επιχείρησαν να προσφέρουν θεωρητικό υπόβαθρο σε μορφές άρνησης της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης. Ο ρωμαιοκαθολικός θεολόγος Ιβάν Ίλιτς, παραδείγματος χάριν (ο οποίος μέχρι τον θάνατό του αρνούνταν να θεραπεύσει μια μορφή καρκίνου που παραμόρφωνε το πρόσωπό του), υποστήριζε στο βιβλίο του «Ιατρική Νέμεση» ότι τα σύγχρονα συστήματα υγείας των δυτικών κοινωνιών προκαλούν περισσότερα προβλήματα στους ασθενείς από αυτά που λύνουν(...) Καθώς, σήμερα, ορισμένοι αντιεμβολιαστές σε όλο τον κόσμο αρνούνται να νοσηλευτούν (υποστηρίζοντας ότι οι μεταγγίσεις θα μολύνουν το αίμα τους με εμβόλια και τσιπάκια ή ότι οι γιατροί θα τους δολοφονήσουν στην εντατική για να επιβεβαιώσουν ότι ο κορονοϊός... υπάρχει!), επανήλθε στο προσκήνιο η συζήτηση για το πότε ένας ασθενής έχει το δικαίωμα να αρνηθεί την ιατρική περίθαλψη. Να σημειωθεί ότι δεν αναφερόμαστε σε ασθενείς σε τελικά στάδια, που αρνούνται τις τελευταίες δόσεις μιας θεραπείας για να διατηρήσουν τη διαύγειά τους ή να μείνουν κοντά στην οικογένειά τους, αλλά σε αυτούς που αρνούνται την ίδια την επιστήμη της Ιατρικής(...) Με την εισαγωγή πάντως της μοντέρνας Ιατρικής, αντίστοιχα περιστατικά άρνησης της θεραπείας άρχισαν να περιορίζονται σε πολύ μικρές ομάδες και θρησκευτικές σέκτες (όπως οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, που αρνούνται τις μεταγγίσεις αίματος). Με εξαίρεση, όπως είπαμε, τις προσπάθειες ορισμένων διανοουμένων στη δεκαετία του '60 να θεωρητικοποιήσουν το φαινόμενο στο όνομα της κριτικής στο κυρίαρχο σύστημα, η άρνηση της θεραπείας φάνηκε να περνά*

ακροδεξιοί και δεν ξέρουμε και ποιοι άλλοι, τον Ίλιτς, δεν σημαίνει ούτε ότι τον χαρίζουμε (δεν ανήκει σε κανέναν άλλωστε), ούτε ότι αυτά που δηλώνει είναι λαθεμένα. *«Το ιατρικό κατεστημένο έχει γίνει σημαντικότατη απειλή για την υγεία. Το ιατρικό επάγγελμα εξουσιάζει την Ιατρική. Το αποτέλεσμα είναι καταστροφικό κι έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας(...) Κατά τα χρόνια που έζησαν οι προηγούμενες γενιές, το ιατρικό μονοπώλιο επάνω στην υγειονομική περίθαλψη επεκτάθηκε ανεξέλεγκτα και σφετερίστηκε την ελευθερία μας όσον αφορά το ίδιο μας το σώμα. Η κοινωνία έχει εκχωρήσει σε γιατρούς το αποκλειστικό δικαίωμα να καθορίζουν τι είναι αρρώστια και ποιος είναι άρρωστος ή εν δυνάμει άρρωστος, και τί θα πρέπει να γίνει με τους αρρώστους».* Επίσης, ο Ίβαν Ίλιτς απέδειξε ότι η εξαφάνιση των θανατηφόρων επιδημιών του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ου, δεν οφείλεται στην εξάπλωση της ιατρικής. Γράφει: *«Η μελέτη της εξέλιξης των τύπων της αρρώστιας μας δείχνει ότι, κατά τον περασμένο αιώνα, οι γιατροί δεν επηρέασαν τις επιδημίες καθόλου πιο σοβαρά απ' όσο τις είχαν επηρεάσει σε παλαιότερους καιρούς οι παπάδες. **Οι επιδημίες έρχονταν και παρέρχονταν, τις αναθεμάτιζαν και οι δύο, μα δεν τις επηρέαζε κανένας».*** Οι κύριοι παράγοντες που συνέβαλαν στην καταπολέμηση των επιδημιών στον εικοστό αιώνα είναι η **βελτίωση της στέγασης, η καλύτερη διατροφή, ο καθαρισμός των υδάτων, το αποχετευτικό σύστημα και η χρήση του σαπουνιού.** Όπως, επίσης, και μια ποιοτικότερη και διαθρεπτική διατροφή σε συνάρτηση με καλύτερες περιβαλλοντικές συνθήκες θα είχε καλύτερη αντιμετώπιση του covid19.

Πριν από 15 χρόνια στη Χαλκίδα, από το 2006 συγκεκριμένα, δραστηριοποιόταν η «Κίνηση για την Επανοικειοποίηση της Υγείας-Ενάντια στην ιατρικοποίηση της ζωής». Μια Κίνηση που είχε μέλη της από τον αναρχικό-αυτόνομο και ελευθεριακό χώρο. Σημείωνε τότε η συγκεκριμένη Κίνηση: *«Ένα ολόκληρο σύμπαν προσταγών, καταναγκασμών, ιδεολογιών, ηθικής και απαγορεύσεων επιβάλλεται στη ζωή. Η ύπαρξη οριοθετείται κάτω από την κυριαρχία ενός συστήματος εκμετάλλευσης (αγορά) και πολιτικής εξουσίας (κράτος). Το σύστημα κινείται επιθετικά και αυτή η επιθετικότητα χαρακώνει τα υποκείμενα. Απαιτεί ακόμη περισσότερο έλεγχο στη ζωή και το θάνατο των ανθρώπων και την προσαρμογή τους σε προκαθορισμένους ρόλους*

Σημειώνει, λοιπόν, ο Α. Χατζηστεφάνου στη στήλη infowar: *"Στα τέλη Αυγούστου έφυγε χωρίς πολύ θόρυβο, πλήρης ημερών, ο Γάλλος φιλόσοφος Ζαν-Λικ Νανσί. Προσωπικός φίλος και συνεργάτης τού –περισσότερο γνωστού στην Ελλάδα– Τζόρτζιο Αγκάμπεν, ο Νανσί αποφάσισε να «αδειάσει» πριν από μερικούς μήνες τον παλιό του συνοδοιπόρο όταν ο τελευταίος άρχισε να μετατρέπεται σε αγαπημένο φιλόσοφο των απανταχού αντιεμβολιαστών. «Πριν από τριάντα χρόνια», έγραψε ο Νανσί, «οι γιατροί έκριναν ότι χρειαζόμαι μεταμόσχευση καρδιάς. Ο Τζιόρτζιο (Αγκάμπεν) ήταν ο μόνος που με συμβούλευσε να μην τους ακούσω. Αν είχα ακολουθήσει τη συμβουλή του, πιθανότατα θα είχα πεθάνει σύντομα». Ο Αγκάμπεν όπως και ορισμένοι άλλοι φιλόσοφοι που μεσουράνησαν τη δεκαετία του '60 και του '70 επιχείρησαν να προσφέρουν θεωρητικό υπόβαθρο σε μορφές άρνησης της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης. Ο ρωμαιοκαθολικός θεολόγος Ιβάν Ίλιτς, παραδείγματος χάριν (ο οποίος μέχρι τον θάνατό του αρνούταν να θεραπεύσει μια μορφή καρκίνου που παραμόρφωνε το πρόσωπό του), υποστήριζε στο βιβλίο του «Ιατρική Νέμεση» ότι τα σύγχρονα συστήματα υγείας των δυτικών κοινωνιών προκαλούν περισσότερα προβλήματα στους ασθενείς από αυτά που λύνουν(...) Καθώς, σήμερα, ορισμένοι αντιεμβολιαστές σε όλο τον κόσμο αρνούνται να νοσηλευτούν (υποστηρίζοντας ότι οι μεταγγίσεις θα μολύνουν το αίμα τους με εμβόλια και τσιπάκια ή ότι οι γιατροί θα τους δολοφονήσουν στην εντατική για να επιβεβαιώσουν ότι ο κορονοϊός... υπάρχει!), επανήλθε στο προσκήνιο η συζήτηση για το πότε ένας ασθενής έχει το δικαίωμα να αρνηθεί την ιατρική περίθαλψη. Να σημειωθεί ότι δεν αναφερόμαστε σε ασθενείς σε τελικά στάδια, που αρνούνται τις τελευταίες δόσεις μιας θεραπείας για να διατηρήσουν τη διαύγειά τους ή να μείνουν κοντά στην οικογένειά τους, αλλά σε αυτούς που αρνούνται την ίδια την επιστήμη της Ιατρικής(...) Με την εισαγωγή πάντως της μοντέρνας Ιατρικής, αντίστοιχα περιστατικά άρνησης της θεραπείας άρχισαν να περιορίζονται σε πολύ μικρές ομάδες και θρησκευτικές σέκτες (όπως οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, που αρνούνται τις μεταγγίσεις αίματος). Με εξαίρεση, όπως είπαμε, τις προσπάθειες ορισμένων διανοουμένων στη δεκαετία του '60 να θεωρητικοποιήσουν το φαινόμενο στο όνομα της κριτικής στο κυρίαρχο σύστημα, η άρνηση της θεραπείας φάνηκε να περνά στο παρελθόν(...) Η άρνηση του ασθενή να δεχτεί ιατρική φροντίδα έκρυβε πάντα κάποιο είδος παραλογισμού. Σε ορισμένες περιπτώσεις το παράλογο αφορούσε τον ασθενή, που ακολουθούσε θρησκευτικές δοξασίες, ψευδοφιλοσοφικές θεωρίες ή απλώς ό,τι διάβασε στο Facebook* ακροδεξιοί και δεν ξέρουμε και ποιοι άλλοι, τον Ίλιτς, δεν σημαίνει ούτε ότι τον χαρίζουμε (δεν ανήκει σε κανέναν άλλωστε), ούτε ότι αυτά που δηλώνει είναι λαθεμένα. *«Το ιατρικό κατεστημένο έχει γίνει σημαντικότατη απειλή για την υγεία. Το ιατρικό επάγγελμα εξουσιάζει την Ιατρική. Το αποτέλεσμα είναι καταστροφικό κι έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας(...) Κατά τα χρόνια που έζησαν οι προηγούμενες γενιές, το ιατρικό μονοπώλιο επάνω στην υγειονομική περίθαλψη επεκτάθηκε ανεξέλεγκτα και σφετερίστηκε την ελευθερία μας όσον αφορά το ίδιο μας το σώμα. Η κοινωνία έχει εκχωρήσει σε γιατρούς το αποκλειστικό δικαίωμα να καθορίζουν τι είναι αρρώστια και ποιος είναι άρρωστος ή εν δυνάμει άρρωστος, και τί θα πρέπει να γίνει με τους αρρώστους».* Επίσης, ο Ίβαν Ίλιτς απέδειξε ότι η εξαφάνιση των θανατηφόρων επιδημιών του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ου, δεν οφείλεται στην εξάπλωση της ιατρικής. Γράφει: *«Η μελέτη της εξέλιξης των τύπων της αρρώστιας μας δείχνει ότι, κατά τον περασμένο αιώνα, οι γιατροί δεν επηρέασαν τις επιδημίες καθόλου πιο σοβαρά απ' όσο τις είχαν επηρεάσει σε παλαιότερους καιρούς οι παπάδες.* ***Οι επιδημίες έρχονταν και παρέρχονταν, τις αναθεμάτιζαν και οι δύο, μα δεν τις επηρέαζε κανένας».*** Οι κύριοι παράγοντες που συνέβαλαν στην καταπολέμηση των επιδημιών στον εικοστό αιώνα είναι η **βελτίωση της στέγασης, η καλύτερη διατροφή, ο καθαρισμός των υδάτων, το αποχετευτικό σύστημα και η χρήση του σαπουνιού.** Όπως, επίσης, και μια ποιοτικότερη και διαθρεπτική διατροφή σε συνάρτηση με καλύτερες περιβαλλοντικές συνθήκες θα είχε καλύτερη αντιμετώπιση του covid19.

Πριν από 15 χρόνια στη Χαλκίδα, από το 2006 συγκεκριμένα, δραστηριοποιόταν η «Κίνηση για την Επανοικειοποίηση της Υγείας-Ενάντια στην ιατρικοποίηση της ζωής». Μια Κίνηση που είχε μέλη της από τον αναρχικό-αυτόνομο και ελευθεριακό χώρο. Σημείωνε τότε η συγκεκριμένη Κίνηση: *«Ένα ολόκληρο σύμπαν προσταγών, καταναγκασμών, ιδεολογιών, ηθικής και απαγορεύσεων επιβάλλεται στη ζωή. Η ύπαρξη οριοθετείται κάτω από την κυριαρχία ενός συστήματος εκμετάλλευσης (αγορά) και πολιτικής εξουσίας (κράτος). Το σύστημα κινείται επιθετικά και αυτή η επιθετικότητα χαρακώνει τα υποκείμενα. Απαιτεί ακόμη περισσότερο έλεγχο στη ζωή και το θάνατο των ανθρώπων και την προσαρμογή τους σε προκαθορισμένους ρόλους στα πλαίσια του παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου. Ο σύγχρονος τρόπος ζωής με το διαρκές άγχος, το μολυσμένο περιβάλλον και τις νοσηρές συνήθειες χαλαρώνει τις άμυνες του οργανισμού. Σε τέτοιες συνθήκες το άτομο καθίσταται πιο ευάλωτο σε προσβολές και εκφυλι-*

κυριαρχικός. Είναι ο διευθύνων νους. Κατέχει το λόγο, κατέχει και την εξουσία. ***Η θέση του γιατρού είναι εξουσι-***

η ότι οι γιατροί θα τους δολοφονήσουν στην εντατική για να επιβεβαιώσουν ότι ο κορονοϊός... υπάρχει!), επανήλθε στο προσκήνιο η συζήτηση για το πότε ένας ασθενής έχει το δικαίωμα να αρνηθεί την ιατρική περίθαλψη. Να σημειωθεί ότι δεν αναφερόμαστε σε ασθενείς σε τελικά στάδια, που αρνούνται τις τελευταίες δόσεις μιας θεραπείας για να διατηρήσουν τη διαύγειά τους ή να μείνουν κοντά στην οικογένειά τους, αλλά σε αυτούς που αρνούνται την ίδια την επιστήμη της Ιατρικής(...) Με την εισαγωγή πάντως της μοντέρνας Ιατρικής, αντίστοιχα περιστατικά άρνησης της θεραπείας άρχισαν να περιορίζονται σε πολύ μικρές ομάδες και θρησκευτικές σέκτες (όπως οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, που αρνούνται τις μεταγγίσεις αίματος). Με εξαίρεση, όπως είπαμε, τις προσπάθειες ορισμένων διανοουμένων στη δεκαετία του '60 να θεωρητικοποιήσουν το φαινόμενο στο όνομα της κριτικής στο κυρίαρχο σύστημα, η άρνηση της θεραπείας φάνηκε να περνά στο παρελθόν(...) Η άρνηση του ασθενή να δεχτεί ιατρική φροντίδα έκρυβε πάντα κάποιο είδος παραλογισμού. Σε ορισμένες περιπτώσεις το παράλογο αφορούσε τον ασθενή, που ακολουθούσε θρησκευτικές δοξασίες, ψευδοφιλοσοφικές θεωρίες ή απλώς ό,τι διάβασε στο Facebook. Κάποιες άλλες φορές ο παραλογισμός κρυβόταν στο οικονομικό σύστημα που του στερούσε την περίθαλψη". Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι στόχος του αρθρογράφου μετά την αποδόμηση του Ίλιτς είναι να αποδομηθεί και ο Αγκάμπεν. Ως αναρχικοί και άτομα σε διαρκή εγρήγορση της κριτικής σκέψης δεν είμαστε οπαδοί κάποιου συγγραφέα, φιλόσοφου και στοχαστή. Διαβάζουμε κριτικά το καθετί και πορευόμαστε με αναλύσεις και αντιλήψεις που είναι σύμφωνες ή/και εμπλουτίζουν παλαιότερες μας θέσεις. Γίνεται μια διαρκής μελέτη και σύνθεση των κατατεθειμένων απόψεων με σκοπό στη συμβολή του απελευθερωτικού αγώνα. Αυτό σημαίνει ότι όταν «υπερασπιζόμαστε» **τον Ίλιτς, τον Αγκάμπεν και τον Φουκό** δεν είναι γιατί είμαστε οπαδοί τους, αλλά γιατί πιστεύουμε ότι η κριτική που τους ασκείται είναι εκ του πονηρού και δεν πραγματοποιείται συνήθως σε θεωρητικό/στοχαστικό επίπεδο. Αναμφίβολα, όμως, **έχουν συμβάλει στη φώτιση πτυχών της εξουσίας που είναι πάρα πολύ σημαντικές για να καταλάβουμε όψεις άσκησης της πάνω στα σώματα μας, στην ασθένεια, στη φύση, στο περιβάλλον και στη διατροφή.** Είναι ξεκάθαρο σε όποιον έχει διαβάσει Ίλιτς, ότι δεν εναντιώνεται στην Ιατρική επιστήμη αλλά στο ιατρικό κατεστημένο και σε αυτό που ονομάζει «**ιατρογένεση**». Όπως, επίσης, το ότι επικαλούνται αντιεμβολιαστές, **χρήση του σαπουνιού.** Όπως, επίσης, και μια ποιοτικότερη και διαθρεπτική διατροφή σε συνάρτηση με καλύτερες περιβαλλοντικές συνθήκες θα είχε καλύτερη αντιμετώπιση του covid19.

Πριν από 15 χρόνια στη Χαλκίδα, από το 2006 συγκεκριμένα, δραστηριοποιόταν η «Κίνηση για την Επανοικειοποίηση της Υγείας-Ενάντια στην ιατρικοποίηση της ζωής». Μια Κίνηση που είχε μέλη της από τον αναρχικό-αυτόνομο και ελευθεριακό χώρο. Σημείωνε τότε η συγκεκριμένη Κίνηση: *«Ένα ολόκληρο σύμπαν προσταγών, καταναγκασμών, ιδεολογιών, ηθικής και απαγορεύσεων επιβάλλεται στη ζωή. Η ύπαρξη οριοθετείται κάτω από την κυριαρχία ενός συστήματος εκμετάλλευσης (αγορά) και πολιτικής εξουσίας (κράτος). Το σύστημα κινείται επιθετικά και αυτή η επιθετικότητα χαρακώνει τα υποκείμενα. Απαιτεί ακόμη περισσότερο έλεγχο στη ζωή και το θάνατο των ανθρώπων και την προσαρμογή τους σε προκαθορισμένους ρόλους στα πλαίσια του παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου. Ο σύγχρονος τρόπος ζωής με το διαρκές άγχος, το μολυσμένο περιβάλλον και τις νοσηρές συνήθειες χαλαρώνει τις άμυνες του οργανισμού. Σε τέτοιες συνθήκες το άτομο καθίσταται πιο ευάλωτο σε προσβολές και εκφυλισμούς. Ο άρρωστος περιορίζεται σε αντικείμενο: είναι ένα κορμί που το επιδιορθώνουν' δεν είναι πια ένα υποκείμενο, που κάποιος το βοηθάει να γιατρευτεί. Τα αισθήματα του αρρώστου απέναντι στη θεραπεία και τους ειδικούς που την προτείνουν είναι γνωστά σε όλους μας: απομόνωση, υποβάθμιση της αξιοπρέπειάς του, η αίσθηση ότι έχει χάσει την αυτονομία του σώματός του, ότι έχει μετατραπεί σε πειραματικό αντικείμενο. Η ζωή στον καπιταλιστικό κόσμο σηματοδοτεί μια άρνηση των ουσιαστικών στιγμών της ύπαρξης. Η δημιουργικότητα, η φαντασία, ο έρωτας, η επικοινωνία θυσιάζονται και αναπαρίστανται με υποκατάστατα. Υποκατάστατα που αφήνουν ένα αίσθημα κενότητας και ανικανοποίητου. Οι ροές φράζονται και οι δυνάμεις του ατόμου μη βρίσκοντας χώρο να πραγματωθούν στρέφονται ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό. Η εμφάνιση και η εξέλιξη μιας ασθένειας σχετίζεται άμεσα μ' αυτή τη διαδικασία. Έτσι η αρρώστια αποκτά μια πολιτική διάσταση και μπορεί να νοηθεί ως διαμαρτυρία του ατόμου στην επιθετικότητα του κόσμου(...) Η κολοσσιαία ανάπτυξη των τεχνολογιών και μέσων επικοινωνίας, βρίσκει τα άτομα* ***πιο απομονωμένα, πιο ευάλωτα, πιο χειραγωγήσιμα από ποτέ.*** *Η υπόσχεση της προόδου οδηγεί στην άρνηση της ανθρώπινης κατάστασης(...) Ο ρόλος του γιατρού μέσα σε αυτό το σύστημα εξακολουθεί να είναι*

κυριαρχικός. Είναι ο διευθύνων νους. Κατέχει το λόγο, κατέχει και την εξουσία. ***Η θέση του γιατρού είναι εξουσιαστική και ιδρύει μια ιεραρχική σχέση με τον ασθενή.*** *Η επιστημονική γνώση που διαχειρίζεται δεν τίθεται στη διάθεση και κυρίως προς όφελος της κοινωνίας. Βρίσκεται σε θέση εξουσίας ως ειδικός, του οποίου η αυθεντία δεν αμφισβητείται, αφού είναι υπεράνω ηθικής ευθύνης. Δεν αποτελεί πια κοινό τόπο, όπως λέει και ο Ίλιτς, «το κοινό συμφέρον» γιατρού και ασθενούς. Αυτό πρέπει πια να αποδειχτεί. Και ο ασθενής βέβαια τίθεται υπεράνω ηθικής ευθύνης. Εγκαταλείπεται στα χέρια των ειδικών, δίνοντάς τους κάθε δικαίωμα να διαχειρίζονται το σώμα του, τη ζωή του αλλά και το θάνατό του».*

Αυτά γράφονταν και διακινούνταν πριν από 15 χρόνια, χωρίς να υπάρχει ο χλευασμός περί «ψεκασμένων» από τα «κινηματικά παπαγαλάκια» της κυριαρχίας. Αντίθετα, αναπτυσσόταν ένας λόγος περί αυτοδιάθεσης του σώματος, όπως αυτός είχε αναπτυχθεί και από φεμινιστικές ομάδες πρωτύτερα. Τίθεται, λοιπόν, ξανά σε διαπραγμάτευση το εάν ο ασθενής δικαιούται να αποφασίσει για το μοντέλο θεραπείας του; Για το σώμα του και την περίθαλψή του; Ο γιατρός έχει την υποχρέωση να ενημερώσει αναλυτικά και ο ασθενής να αποφασίσει. Ο ασθενής είναι μια αυτεξούσια οντότητα που επιλέγει και για την ζωή και για τον θάνατο.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Απομαγνητοφωνημένη συζήτηση της Αναρχικής Αρχειοθήκης με θέμα:
1967-1973, Δικτατορία-Πολυτεχνείο: Αλήθειες και ψέμματα

Το παρακάτω κείμενο είναι απομαγνητοφώνηση συζήτησης που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του Αναρχικού διημέρου εκδηλώσεων που διοργανώνεται από την Αναρχική Αρχειοθήκη στο Πολυτεχνείο - 2019. Το θέμα ήταν 1967-1973, Δικτατορία-Πολυτεχνείο: Αλήθειες και ψέμματα. Στη συζήτηση εξετάστηκαν τα ψεύδη με τα οποία η εξουσία διαχειρίστηκε προς όφελός της τα γεγονότα, εξαπολύοντας έναν διαρκή βομβαρδισμό προπαγάνδας, τόσο σε σχέση με τις επιδιώξεις και τις ευθύνες αναφορικώς με την Κύπρο και την κατάκτηση ενός μέρους της νήσου από το τουρκικό κράτος, όσο και με τα πραγματικά περιστατικά της κατάληψης και της μη ελεγχόμενης εξέγερσης στους δρόμους της Αθήνας, καθώς και την συνδιαλλαγή της συντονιστικής επιτροπής με τις Αρχές, που οδήγησε στη κοινή αποδοχή της χρήσης του άρματος για το γκρέμισμα της κεντρικής εισόδου του Πολυτεχνείου. Συζητήθηκε, ακόμη, η κατασκευή του αντιαμερικανισμού με την ένταξη της όλης κατάστασης –που εκτυλίχθηκε από το 1967 έως το 1973– στο δίπολο της διαμάχης Ανατολής-Δύσης.

Στη συζήτηση συμμετείχε και ο σύντροφός μας Γιώργος Βλασσόπουλος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ[1]: Εφέτος σκεφτήκαμε να κάνουμε αυτές τις δύο προβολές. Η μία συνέντευξη, –του Γουνελά–, δόθηκε το '84 και ενώ ήταν να προβληθεί στην ΕΡΤ δεν προβλήθηκε· η δεύτερη δόθηκε πριν από δύο χρόνια στην εφημερίδα «Δημοκρατία»· λίγο μετά ο Γουνελάς πέθανε και πέρυσι πέθανε και ο Σταμέλος.

Έχουν σημασία αυτά το βίντεο γιατί αποκαλύπτουν μια πραγματικότητα, η οποία έχει μία προσέγγιση στην αλήθεια, όχι όμως και καταφανώς απόλυτη αλήθεια. Όπως παρακολουθήσανε όσοι είδαν τα βίντεο, κάπου υπάρχουν, ας το πούμε έτσι, ασάφειες· σε μία άλλη συνέντευξη ο Γουνελάς είχε πει ότι πήρε εντολή από την ΑΣΔΕΝ, από το Γουδί, και την άλλη από ανώτερο αξιωματικό, τον Γιοβάνη.

τειών – ξεκίνησε από το στρατόπεδο του Γουδί, ανεξαρτήτως του ότι οι υπηρεσίες ασφαλείας και η CIA της Αμερικής γνώριζαν ότι θα γίνει ένα πραξικόπημα στην Ελλάδα. Γνωρίζανε, επίσης, ότι υπήρχαν δύο κινήσεις ταυτόχρονες για την επιβολή ενός τέτοιου πραξικοπήματος: η μία ήταν από την μεριά των στρατηγών, του βασιλέως και η άλλη ήταν από την μεριά των συνταγματαρχών. Δεν ξέρανε, όμως, ποιος θα το κάνει πρώτος και με ποιον τρόπο.

Όπως είπε και ο Γουνελάς, η ώρα τρεις με τέσσερις είναι καταλληλότερη διότι υπάρχει το «ναδίρ» για να κάνεις ένα πραξικόπημα. Και η επέμβαση στο Πολυτεχνείο έγινε στις 3 και τέταρτο περίπου και τα άρματα από το Γουδί βγήκανε στις τέσσερις – το '67 εννοώ.

Προφανώς γνωρίζουν όλοι ότι στον στρατό οι αξιωματικοί και μάλιστα στη σχολή ευελπίδων σπουδάζουν και ψυχολογία – έτσι μαθαίνουνε και τα χαρακτηριστικά και την ψυχολογία των λεγόμενων μαζών ή όπως αλλιώς θέλετε πείτε το.

Με αυτήν την έννοια, η στροφή και η πόλωση ανάμεσα στο δήθεν αμερικανοκίνητο πραξικόπημα δεν είναι αληθής στο σύνολό της. Είναι αληθής ως προς το μέρος της γνώσεως και ως προς το μέρος της παρατήρησης τού ποιος θα είναι αυτός που θα κάνει την πρώτη κίνηση. Την κάνανε οι συνταγματάρχες και από εκεί και πέρα η αμερική αναγνώρισε, και όλες οι ευρωπαϊκές χώρες και μη, αναγνώρισαν το καθεστώς αυτό. Τελεία και παύλα.

Και μάλιστα όταν ήταν η κηδεία του Αιζενχάουερ, ο μεν Πατακός, που είχε πάει, έγινε ευπρόσδεκτος από τους αμερικάνους ως επικρατήσας (το '69 έγινε αυτό), ο δε βασιλεύς Κωνσταντίνος ήταν στην πρεσβεία και τον είχαν στα... αζήτητα. Είναι η μοίρα του αποτυχημένου – έτσι δεν είναι; Οι εξουσίες δεν αναγνωρίζουνε παρά μόνο αυτούς που πετυχαίνουν τους στόχους της κυριαρχίας.

Ερώτηση: ...πού έγινε αυτό;

Γ.Β.: Στην κηδεία του Αιζεχνάουερ στην Αμερική.

Ερώτηση: Ο βασιλιάς δεν ήταν στην Ρώμη;

Γ.Β.: Στην Ρώμη ήτανε. Την είχε κάνει στις 13 Δεκεμβρίου του '67.

Ερώτηση: (δεν ακούγεται καθαρά)

Γ.Β.: Θα σου πω. Δεν έγινε ακριβώς έτσι. Το '73 υπήρξε μια διαδικασία. Για όσους δεν το γνωρίζουνε υπάρχουν άπειρα γραπτά, όποιος θέλει να καταφύγει σε αυτά τα γραπτά

Δηλαδή, το νυν ισχύον σύνταγμα έχει αντιγράψει πάρα πολλά άρθρα, σχεδόν κατά λέξει, από το σύνταγμα της δικτατορίας. Και αυτό έχει σημασία, έτσι δεν είναι;

Οπότε όλη η πορεία της δικτατορίας ήταν μέσα σε αυτήν την αντίφαση. Η μία πλευρά έλεγε: θα επανέλθει και να χειριστούμε εμείς το πώς θα λειτουργήσει από εδώ και πέρα αυτό το κοινοβουλευτικό σύστημα, η άλλη δεν ήθελε καν να υπάρξει επιστροφή στο δημοκρατικό πολίτευμα.

Δηλαδή, η τάση Ιωαννίδη ήταν υπέρ του παραμένουμε εδώ, ποια δημοκρατία κ.λπ. και αυτή ήταν και η πλευρά η οποία έφερε το βάρος όλων ή των περισσότερων εγκληματικών ενεργειών της δικτατορίας – βασανιστήρια, διώξεις και ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί.

Σε αυτό το παιχνίδι, βεβαίως, δεν απουσίασαν οι παραμερισθέντες πολιτικοί της προ-δικτατορικής περιόδου, οι οποίοι προφανώς διέβλεπαν μέσα από την πορεία που είχε χαραχτεί από το στρατιωτικό καθεστώς ότι, δεν θα μπορούσαν να υπηρετήσουν τα συμφέροντα με τα οποία ήταν συνδεδεμένοι και στα οποία ένα κομμάτι της τάξεως/κυριαρχίας ήταν προσανατολισμένο, δηλαδή ΕΟΚ κλπ. Οι άλλοι ήταν οι ομάδες των συνταγματαρχών που βρίσκονταν σε τελείως διαφορετική γραμμή πλεύσεως όσον αφορά το πώς θα υφίστατο σύνδεση με την ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα (τότε ήταν ΕΟΚ δεν ήταν Ευρωπαϊκή Ένωση), ή με το κατά πόσον αυτή η σύνδεση θα γινόταν με ορισμένους συγκεκριμένους όρους, οι οποίοι διέφεραν κατά πολύ από αυτούς που είχε επιλέξει η πτέρυγα που εκπροσωπείτο περισσότερο από τον Καραμανλή και τους συν αυτώ που τον επανάφεραν.

Οπότε, μέσα σε αυτό το κλίμα αναζωπυρώθηκε μια πολύ μεγάλη αντίθεση, όχι όμως στο σύνολο του πληθυσμού, γιατί θα πρέπει να ομολογήσουμε εμείς τουλάχιστον που το ζήσαμε τότε, ότι αυτά που παρουσιάζονται από αριστερές και λοιπές πλευρές, δεν ισχύουν στην πραγματικότητα. Δηλαδή, η δικτατορία έγινε αποδεκτή, ντε φάκτο, και συνειδησιακά από τον κόσμο. Ένα κομμάτι μόνο εξακολουθούσε να έχει μια αντίρρηση. Όχι όμως το σύνολο του πληθυσμού. Αυτά είναι ψεύδη, γιατί αν το σύνολο του πληθυσμού ήταν αντίθετο με την επιβολή της δικτατορίας οι δρόμοι της Αθήνας, τουλάχιστον, θα ήταν σπαρμένοι με πτώματα. (Ξεκάθαρα πράγματα!) Οι άλλοι ήταν αποφα-

στηκε προς όφελός της τα γεγονότα, εξαπολύοντας έναν διαρκή βομβαρδισμό προπαγάνδας, τόσο σε σχέση με τις επιδιώξεις και τις ευθύνες αναφορικώς με την Κύπρο και την κατάκτηση ενός μέρους της νήσου από το τουρκικό κράτος, όσο και με τα πραγματικά περιστατικά της κατάληψης και της μη ελεγχόμενης εξέγερσης στους δρόμους της Αθήνας, καθώς και την συνδιαλλαγή της συντονιστικής επιτροπής με τις Αρχές, που οδήγησε στη κοινή αποδοχή της χρήσης του άρματος για το γκρέμισμα της κεντρικής εισόδου του Πολυτεχνείου. Συζητήθηκε, ακόμη, η κατασκευή του αντιαμερικανισμού με την ένταξη της όλης κατάστασης –που εκτυλίχθηκε από το 1967 έως το 1973– στο δίπολο της διαμάχης Ανατολής-Δύσης.

Στη συζήτηση συμμετείχε και ο σύντροφός μας Γιώργος Βλασσόπουλος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ[1]: Εφέτος σκεφτήκαμε να κάνουμε αυτές τις δύο προβολές. Η μία συνέντευξη, –του Γουνελά–, δόθηκε το '84 και ενώ ήταν να προβληθεί στην ΕΡΤ δεν προβλήθηκε· η δεύτερη δόθηκε πριν από δύο χρόνια στην εφημερίδα «Δημοκρατία»· λίγο μετά ο Γουνελάς πέθανε και πέρυσι πέθανε και ο Σταμέλος.

Έχουν σημασία αυτά το βίντεο γιατί αποκαλύπτουν μια πραγματικότητα, η οποία έχει μία προσέγγιση στην αλήθεια, όχι όμως και καταφανώς απόλυτη αλήθεια. Όπως παρακολουθήσανε όσοι είδαν τα βίντεο, κάπου υπάρχουν, ας το πούμε έτσι, ασάφειες· σε μία άλλη συνέντευξη ο Γουνελάς είχε πει ότι πήρε εντολή από την ΑΣΔΕΝ, από το Γουδί, και την άλλη από ανώτερο αξιωματικό, τον Γιοβάνη.

Δεν έχει σημασία ή διαφορά, δείχνει όμως μία αστάθεια και μία σύγκρουση η οποία έχει σχέση και με τα πραγματικά γεγονότα, έτσι όπως εξελίχθηκαν και από τη μία μεριά και από την άλλη. Πριν προχωρήσουμε...

(Ερώτηση παρευρισκόμενου): Δικάστηκε;

Γ.Β.: Δικάστηκε κάπου 18 χρόνια και έκατσε φυλακή 14 μήνες. Του είχαν επιρρίψει το φόνο τριών ατόμων που ήταν μέσα στο αυτοκίνητο που ήταν πίσω από την πύλη του Πολυτεχνείου, αλλά δεν υπήρχαν τέτοια πτώματα.

Λέγαμε, λοιπόν, ότι όλες οι συνεντεύξεις πάντα έχουν μισές αλήθειες και τα υπόλοιπα είναι ή αμφισβητούμενα ή ψέματα. Σίγουρα όλη η ιστορία αυτή από το '67 μέχρι σήμερα, έχει περάσει μέσα από μία σειρά στρεβλώσεις, διαστρεβλώσεις, παραμορφώσεις, άπειρες δηλαδή παραλλαγές της αλήθειας των γεγονότων, σε τέτοιο σημείο που πραγματικά να επικρατεί αυτό που η εξουσία ήθελε να παραμείνει στα μυαλά και εν τέλει να γίνει συνείδηση

Όπως είπε και ο Γουνελάς, η ώρα τρεις με τέσσερις είναι καταλληλότερη διότι υπάρχει το «ναδίρ» για να κάνεις ένα πραξικόπημα. Και η επέμβαση στο Πολυτεχνείο έγινε στις 3 και τέταρτο περίπου και τα άρματα από το Γουδί βγήκανε στις τέσσερις – το '67 εννοώ.

Προφανώς γνωρίζουν όλοι ότι στον στρατό οι αξιωματικοί και μάλιστα στη σχολή ευελπίδων σπουδάζουν και ψυχολογία – έτσι μαθαίνουνε και τα χαρακτηριστικά και την ψυχολογία των λεγόμενων μαζών ή όπως αλλιώς θέλετε πείτε το.

Με αυτήν την έννοια, η στροφή και η πόλωση ανάμεσα στο δήθεν αμερικανοκίνητο πραξικόπημα δεν είναι αληθής στο σύνολό της. Είναι αληθής ως προς το μέρος της γνώσεως και ως προς το μέρος της παρατήρησης τού ποιος θα είναι αυτός που θα κάνει την πρώτη κίνηση. Την κάνανε οι συνταγματάρχες και από εκεί και πέρα η αμερική αναγνώρισε, και όλες οι ευρωπαϊκές χώρες και μη, αναγνώρισαν το καθεστώς αυτό. Τελεία και παύλα.

Και μάλιστα όταν ήταν η κηδεία του Αιζενχάουερ, ο μεν Πατακός, που είχε πάει, έγινε ευπρόσδεκτος από τους αμερικάνους ως επικρατήσας (το '69 έγινε αυτό), ο δε βασιλεύς Κωνσταντίνος ήταν στην πρεσβεία και τον είχαν στα... αζήτητα. Είναι η μοίρα του αποτυχημένου – έτσι δεν είναι; Οι εξουσίες δεν αναγνωρίζουνε παρά μόνο αυτούς που πετυχαίνουν τους στόχους της κυριαρχίας.

Ερώτηση: ...πού έγινε αυτό;

Γ.Β.: Στην κηδεία του Αιζενχάουερ στην Αμερική.

Ερώτηση: Ο βασιλιάς δεν ήταν στην Ρώμη;

Γ.Β.: Στην Ρώμη ήτανε. Την είχε κάνει στις 13 Δεκεμβρίου του '67.

Ερώτηση: (δεν ακούγεται καθαρά)

Γ.Β.: Θα σου πω. Δεν έγινε ακριβώς έτσι. Το '73 υπήρξε μια διαδικασία. Για όσους δεν το γνωρίζουνε υπάρχουν άπειρα γραπτά, όποιος θέλει να καταφύγει σε αυτά τα γραπτά μπορεί να βρει πάρα πολύ πλούσιο υλικό και να κατανοήσει την πορεία όλων αυτών των πραγμάτων.

Κατ' αρχήν να ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα το οποίο δυστυχώς επικαλύπτεται για 46 χρόνια και βάλε. Όταν μιλάμε για την Δικτατορία, δεν ήταν ένα ομοιογενές πράγμα. Ήταν πολυσύνθετο. Τουλάχιστον δύο πλευρές, μία του Ιωαννίδη που είχε τους κατώτερους αξιωματικούς με το μέρος του, θερμόαιμους όπως τους χαρακτηρίζουν οι Δεξιοί εθνικοπατριώτες και η άλλη ήταν η παλιά φρουρά της στρατιωτικής καταστάσεως, οι οποίοι ήταν αυτοί που είχαν πολεμήσει στον εμφύλιο, που είχανε σχέση με τις εξουσίες των άλλων κρατών, που ήταν, τέλος πάντων, ας το πούμε έτσι, πιο πολιτικοποιημένη ομάδα, στο σύνολο αυτό που ονομάζεται Χούντα. Και μάλιστα, υπήρξαν πάρα πολλές περιπτώσεις όπου, η διατήρηση της παραμονής του Παπαδόπουλου και της εξουσίας των συνταγματαρχών εξαρτιόταν από την υποστήριξη του Ιωαννίδη. Ήταν

μα.

Δηλαδή, η τάση Ιωαννίδη ήταν υπέρ του παραμένουμε εδώ, ποια δημοκρατία κ.λπ. και αυτή ήταν και η πλευρά η οποία έφερε το βάρος όλων ή των περισσότερων εγκληματικών ενεργειών της δικτατορίας – βασανιστήρια, διώξεις και ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί.

Σε αυτό το παιχνίδι, βεβαίως, δεν απουσίασαν οι παραμερισθέντες πολιτικοί της προ-δικτατορικής περιόδου, οι οποίοι προφανώς διέβλεπαν μέσα από την πορεία που είχε χαραχτεί από το στρατιωτικό καθεστώς ότι, δεν θα μπορούσαν να υπηρετήσουν τα συμφέροντα με τα οποία ήταν συνδεδεμένοι και στα οποία ένα κομμάτι της τάξεως/κυριαρχίας ήταν προσανατολισμένο, δηλαδή ΕΟΚ κλπ. Οι άλλοι ήταν οι ομάδες των συνταγματαρχών που βρίσκονταν σε τελείως διαφορετική γραμμή πλεύσεως όσον αφορά το πώς θα υφίστατο σύνδεση με την ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα (τότε ήταν ΕΟΚ δεν ήταν Ευρωπαϊκή Ένωση), ή με το κατά πόσον αυτή η σύνδεση θα γινόταν με ορισμένους συγκεκριμένους όρους, οι οποίοι διέφεραν κατά πολύ από αυτούς που είχε επιλέξει η πτέρυγα που εκπροσωπείτο περισσότερο από τον Καραμανλή και τους συν αυτώ που τον επανάφεραν.

Οπότε, μέσα σε αυτό το κλίμα αναζωπυρώθηκε μια πολύ μεγάλη αντίθεση, όχι όμως στο σύνολο του πληθυσμού, γιατί θα πρέπει να ομολογήσουμε εμείς τουλάχιστον που το ζήσαμε τότε, ότι αυτά που παρουσιάζονται από αριστερές και λοιπές πλευρές, δεν ισχύουν στην πραγματικότητα. Δηλαδή, η δικτατορία έγινε αποδεκτή, ντε φάκτο, και συνειδησιακά από τον κόσμο. Ένα κομμάτι μόνο εξακολουθούσε να έχει μια αντίρρηση. Όχι όμως το σύνολο του πληθυσμού. Αυτά είναι ψεύδη, γιατί αν το σύνολο του πληθυσμού ήταν αντίθετο με την επιβολή της δικτατορίας οι δρόμοι της Αθήνας, τουλάχιστον, θα ήταν σπαρμένοι με πτώματα. (Ξεκάθαρα πράγματα!) Οι άλλοι ήταν αποφασισμένοι να ρίξουν. Οπότε να μην αυταπατάται κάποιος από τις ψευδολογίες ότι όλος ο ελληνικός λαός... όχι, ο ελληνικός λαός· ένα κομμάτι του αποφάσισε να προβάλει ένα είδος αντίστασης στο καθεστώς, κάποιες βόμβες, κάτι έτσι, δημοκρατικές επιτροπές αντίστασης, τους μαζέψαν μέσα σε μια νύχτα όλους, – ήταν προετοιμασμένο το σύστημα –η κρατική υπηρεσία πληροφοριών ήταν ενημερωμένη– και τους μαζέψαν όλους, τους Λαμπράκηδες, τους βάλαν σε ένα γήπεδο, τους βάλαν σε κάτι φυλακές και ουσιαστικά, δηλαδή, καθήλωσαν την πορεία αντιθέσεως ενός κομματιού του πληθυσμού... Στη δικτατορία υπήρξε μια πορεία αργή, επίμονη, προπαγανδιστικά έντονη, στην οποία έπαιξε σημαντικό ρόλο η χρησιμοποίηση ενός είδους βομβών, από τις οποίες οι περισσότερες ήταν ατελείς – κάποιες ήταν πολύ καλά φτιαγμένες, κάποιες ήταν για τα κλάματα. Η οποία, όμως, συν την δημιουργία ενός κλίματος, καθιέρωσε και ενέτεινε σε κάποιο βαθμό, σε

Στη συζήτηση συμμετείχε και ο σύντροφος μας Γιώργος Βλασσόπουλος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ[1]: Εφέτος σκεφτήκαμε να κάνουμε αυτές τις δύο προβολές. Η μία συνέντευξη, –του Γουνελά–, δόθηκε το '84 και ενώ ήταν να προβληθεί στην ΕΡΤ δεν προβλήθηκε· η δεύτερη δόθηκε πριν από δύο χρόνια στην εφημερίδα «Δημοκρατία»· λίγο μετά ο Γουνελάς πέθανε και πέρυσι πέθανε και ο Σταμέλος.

Έχουν σημασία αυτά το βίντεο γιατί αποκαλύπτουν μια πραγματικότητα, η οποία έχει μία προσέγγιση στην αλήθεια, όχι όμως και καταφανώς απόλυτη αλήθεια. Όπως παρακολουθήσανε όσοι είδαν τα βίντεο, κάπου υπάρχουν, ας το πούμε έτσι, ασάφειες· σε μία άλλη συνέντευξη ο Γουνελάς είχε πει ότι πήρε εντολή από την ΑΣΔΕΝ, από το Γουδί, και την άλλη από ανώτερο αξιωματικό, τον Γιοβάνη.

Δεν έχει σημασία ή διαφορά, δείχνει όμως μία αστάθεια και μία σύγκρουση η οποία έχει σχέση και με τα πραγματικά γεγονότα, έτσι όπως εξελίχθηκαν και από τη μία μεριά και από την άλλη. Πριν προχωρήσουμε...

(Ερώτηση παρευρισκόμενου): Δικάστηκε;

Γ.Β.: Δικάστηκε κάπου 18 χρόνια και έκατσε φυλακή 14 μήνες. Του είχαν επιρρίψει το φόνο τριών ατόμων που ήταν μέσα στο αυτοκίνητο που ήταν πίσω από την πύλη του Πολυτεχνείου, αλλά δεν υπήρχαν τέτοια πτώματα.

Λέγαμε, λοιπόν, ότι όλες οι συνεντεύξεις πάντα έχουν μισές αλήθειες και τα υπόλοιπα είναι ή αμφισβητούμενα ή ψέματα. Σίγουρα όλη η ιστορία αυτή από το '67 μέχρι σήμερα, έχει περάσει μέσα από μία σειρά στρεβλώσεις, διαστρεβλώσεις, παραμορφώσεις, άπειρες δηλαδή παραλλαγές της αλήθειας των γεγονότων, σε τέτοιο σημείο που πραγματικά να επικρατεί αυτό που η εξουσία ήθελε να παραμείνει στα μυαλά και εν τέλει να γίνει συνείδηση στον κόσμο, κάτι το οποίο επικρατεί μέχρι σήμερα, τόσο ως προς την έναρξη της δικτατορίας όσο και ως προς το τέλος της δικτατορίας. Δηλαδή, η αριστερή λογική θέλησε, όπως π.χ. και στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο και σε κάθε αντίστοιχη περίπτωση, να πολώσει, ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις, τους ανθρώπους που αγωνίζονται, αναγνωρίζοντας κάποια χαρακτηριστικά που υπάρχουν σε κάθε περίπτωση.

Τα χαρακτηριστικά ήταν τα εξής: ότι σαφώς η δικτατορία δεν ξεκίνησε από το Πεντάγωνο των Ηνωμένων Πολιτειών ... ρική αναγνώριση, και όλες οι ευρωπαϊκές χώρες και μη, αναγνώρισαν το καθεστώς αυτό. Τελεία και παύλα.

Και μάλιστα όταν ήταν η κηδεία του Αιζενχάουερ, ο μεν Πατακός, που είχε πάει, έγινε ευπρόσδεκτος από τους αμερικάνους ως επικρατήσας (το '69 έγινε αυτό), ο δε βασιλεύς Κωνσταντίνος ήταν στην πρεσβεία και τον είχαν στα... αζήτητα. Είναι η μοίρα του αποτυχημένου – έτσι δεν είναι; Οι εξουσίες δεν αναγνωρίζουνε παρά μόνο αυτούς που πετυχαίνουν τους στόχους της κυριαρχίας.

Ερώτηση: ...πού έγινε αυτό;

Γ.Β.: Στην κηδεία του Αιζεχνάουερ στην Αμερική.

Ερώτηση: Ο βασιλιάς δεν ήταν στην Ρώμη;

Γ.Β.: Στην Ρώμη ήτανε. Την είχε κάνει στις 13 Δεκεμβρίου του '67.

Ερώτηση: (δεν ακούγεται καθαρά)

Γ.Β.: Θα σου πω. Δεν έγινε ακριβώς έτσι. Το '73 υπήρξε μια διαδικασία. Για όσους δεν το γνωρίζουνε υπάρχουν άπειρα γραπτά, όποιος θέλει να καταφύγει σε αυτά τα γραπτά μπορεί να βρει πάρα πολύ πλούσιο υλικό και να κατανοήσει την πορεία όλων αυτών των πραγμάτων.

Κατ' αρχήν να ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα το οποίο δυστυχώς επικαλύπτεται για 46 χρόνια και βάλε. Όταν μιλάμε για την Δικτατορία, δεν ήταν ένα ομοιογενές πράγμα. Ήταν πολυσύνθετο. Τουλάχιστον δύο πλευρές, μία του Ιωαννίδη που είχε τους κατώτερους αξιωματικούς με το μέρος του, θερμόαιμους όπως τους χαρακτηρίζουν οι Δεξιοί εθνικοπατριώτες και η άλλη ήταν η παλιά φρουρά της στρατιωτικής καταστάσεως, οι οποίοι ήταν αυτοί που είχαν πολεμήσει στον εμφύλιο, που είχανε σχέση με τις εξουσίες των άλλων κρατών, που ήταν, τέλος πάντων, ας το πούμε έτσι, πιο πολιτικοποιημένη ομάδα, στο σύνολο αυτό που ονομάζεται Χούντα. Και μάλιστα, υπήρξαν πάρα πολλές περιπτώσεις όπου, η διατήρηση της παραμονής του Παπαδόπουλου και της εξουσίας των συνταγματαρχών εξαρτιόταν από την υποστήριξη του Ιωαννίδη. Ήταν δηλαδή δυο πράγματα τα οποία συμπορεύονταν αλλά, βέβαια, με δύο διαφορετικές κατευθύνσεις. Η μία κατεύθυνση ήταν αυτή την οποία προέβαλε η ομάδα Παπαδόπουλου, Πατακού, Μακαρέζου η οποία έλεγε θα κρατήσουμε τέσσερα, πέντε, έξι, επτά χρόνια την κατάσταση αυτή, και μετά θα ξανανοίξουμε τους δρόμους για την κοινοβουλευτική δημοκρατία, όχι όμως με τους κανόνες που υπήρχαν ακριβώς πριν, αλλά αρκετά διαφοροποιημένους.

Σημειωτέο για όσους έχουν υπ' όψιν τους το Συνταγματικό Δίκαιο, στο σύνταγμα της δικτατορίας και στο σύνταγμα το τωρινό, θα βρουν πάρα πολλά κοινά σημεία. ... οικονομική κοινότητα (τότε ήταν ΕΟΚ δεν ήταν Ευρωπαϊκή Ένωση), ή με το κατά πόσον αυτή η σύνδεση θα γινόταν με ορισμένους συγκεκριμένους όρους, οι οποίοι διέφεραν κατά πολύ από αυτούς που είχε επιλέξει η πτέρυγα που εκπροσωπείτο περισσότερο από τον Καραμανλή και τους συν αυτώ που τον επανάφεραν.

Οπότε, μέσα σε αυτό το κλίμα αναζωπυρώθηκε μια πολύ μεγάλη αντίθεση, όχι όμως στο σύνολο του πληθυσμού, γιατί θα πρέπει να ομολογήσουμε εμείς τουλάχιστον που το ζήσαμε τότε, ότι αυτά που παρουσιάζονται από αριστερές και λοιπές πλευρές, δεν ισχύουν στην πραγματικότητα. Δηλαδή, η δικτατορία έγινε αποδεκτή, ντε φάκτο, και συνειδησιακά από τον κόσμο. Ένα κομμάτι μόνο εξακολουθούσε να έχει μια αντίρρηση. Όχι όμως το σύνολο του πληθυσμού. Αυτά είναι ψεύδη, γιατί αν το σύνολο του πληθυσμού ήταν αντίθετο με την επιβολή της δικτατορίας οι δρόμοι της Αθήνας, τουλάχιστον, θα ήταν σπαρμένοι με πτώματα. (Ξεκάθαρα πράγματα!) Οι άλλοι ήταν αποφασισμένοι να ρίξουν. Οπότε να μην αυταπατάται κάποιος από τις ψευδολογίες ότι όλος ο ελληνικός λαός... όχι, ο ελληνικός λαός· ένα κομμάτι του αποφάσισε να προβάλει ένα είδος αντίστασης στο καθεστώς, κάποιες βόμβες, κάτι έτσι, δημοκρατικές επιτροπές αντίστασης, τους μαζέψαν μέσα σε μια νύχτα όλους, – ήταν προετοιμασμένο το σύστημα –η κρατική υπηρεσία πληροφοριών ήταν ενημερωμένη– και τους μαζέψαν όλους, τους Λαμπράκηδες, τους βάλαν σε ένα γήπεδο, τους βάλαν σε κάτι φυλακές και ουσιαστικά, δηλαδή, καθήλωσαν την πορεία αντιθέσεως ενός κομματιού του πληθυσμού... Στη δικτατορία υπήρξε μια πορεία αργή, επίμονη, προπαγανδιστικά έντονη, στην οποία έπαιξε σημαντικό ρόλο η χρησιμοποίηση ενός είδους βομβών, από τις οποίες οι περισσότερες ήταν ατελείς – κάποιες ήταν πολύ καλά φτιαγμένες, κάποιες ήταν για τα κλάματα. Η οποία, όμως, συν την δημιουργία ενός κλίματος, καθιέρωσε και ενέτεινε σε κάποιο βαθμό, σε ένα μέρος του πληθυσμού, μια αντίθεση στη δικτατορία η οποία συνεχώς αυξανόταν και κατέληξε, μέσα από μια πυροδότηση που δόθηκε από τους φοιτητές, στο φοιτητικό κίνημα, το οποίο ξεκίνησε βέβαια με συνδικαλιστικές διεκδικήσεις και έφτασε μέσα από αυτές τις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις να έχει μία πορεία συνεννόησης με το καθεστώς της 21ης Απριλίου, αλλά μέσα σε αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα που ήταν σε ένα βαθμό κίνημα, γιατί από ένα σημείο και μετά ένα μέρος αυτού καθοδηγούταν από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και ένα μέρος του ΚΚΕ του εξωτερικού και ως ένα βαθμό από το ΠΑΚ- (του Ανδρέα) Παπανδρέου και υπήρχε και η αριστερίζουσα

---

1. Στη συνέχεια του κειμένου διαβάζετε Γ.Β.

οπτική, η οποία συνέβαλε πάρα πολύ στην πραγματοποίηση της κατάληψης του Πολυτεχνείου και τα όσα επακολούθησαν.

Τώρα δεν ξέρω αν χρειάζεται να επεκταθεί πάρα πολύ η κουβέντα. Σίγουρα, όμως, μπορεί να διακρίνει κάποιος κάποια σημεία, κάποιες σταθερές, διεκδικήσεις για δημοκρατία, ελευθερία και φτάνει η δικτατορία και κάνει την φιλελευθεροποίηση. Δηλαδή, ναι, εγώ βγάζω την στρατιωτική στολή κάνω και ένα δημοψήφισμα... και βλέπει κάποιος ότι τον Γενάρη του '73 εδώ στο Πολυτεχνείο, οι μπάτσοι χρησιμοποίησαν βία αλλά όχι ιδιαίτερα κατασταλτική ή καταστροφική: σφαλιάρες, κλωτσιές, συλλήψεις κ.τ.λ., δηλαδή ένα είδος δημοκρατικής διαχείρισης διαδηλώσεων.

Τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο που έγιναν οι δύο καταλήψεις στην Νομική, πάλι δεν εκτράπηκαν τα πράγματα σε μεγάλο βαθμό... βεβαίως, έπεσε χοντρό ξύλο, μπήκαν μέσα άνθρωποι, βασανίστηκαν στα κρατητήρια της Μεσογείων –γιατί η Γενική Ασφάλεια ήταν στη Μεσογείων δεν ήταν εδώ, εδώ ήρθε πολύ αργότερα–. Αλλά και πάλι δεν υπήρξε αυτό που εμφανίστηκε κατά την διάρκεια της εξεγέρσεως του Πολυτεχνείου. Δηλαδή, πυροβολισμοί, δολοφονίες διαδηλωτών (εν ψυχρώ). Οπότε εδώ βρίσκεται και το κρίσιμο σημείο και θα πρέπει να αναρωτηθεί κάποιος, τί ήταν αυτό που μετέτρεψε το κλίμα της δημοκρατικής διαχείρισης των διαδηλωτών σε μία στρατιωτικού-δικτατορικού τύπου διαχείριση των διαδηλωτών.

Από την δεύτερη μέρα, την Παρασκευή το βράδυ, άρχισαν να πέφτουν πυροβολισμοί κανονικά από νωρίς.

Συμμετέχουσα: Να σε διακόψω λίγο; Αυτό το θέμα των πυροβολισμών το αποδίδουν στο κόμμα της 4ης Αυγούστου, που συμμετείχε ο Μιχαλολιάκος και άλλα καλά παιδιά, οι οποίοι στην αρχή πήγανε μαζί με τους ασφαλίτες –το πρώτο βράδυ– να μπούνε μέσα και εμποδίστηκαν. Περιτριγύρισαν το Πολυτεχνείο και γίνονταν κάποιες αψιμαχίες με κόσμο που ήθελε να φέρει πράγματα για να ενισχύσει τα παιδιά, τους φοιτητές, που ήτανε μέσα και από το ίδιο βράδυ άρχισαν να ανεβαίνουνε στις γύρω ταράτσες οπλισμένοι. Αυτό θεωρείται δεδομένο και υπάρχουν και στοιχεία πολύ συγκεκριμένα τα οποία άμα ψάξει κανείς μπορεί να τα βρει. Αυτό έχει καταχωρηθεί. Εάν οι αστυνομικοί πυροβόλησαν στους δρόμους δεν ξέρω, μπορεί, αλλά στις ταράτσες, ήτανε οι συγκεκριμένοι της

δεχομένως επειδή ήταν ακραίοι εθνικιστές να συμμετείχαν στις ενέδρες που στηθήκανε και τους πυροβολισμούς και τις δολοφονίες. Δηλαδή είναι σαφέστατα ενδεχόμενο κάποιοι από αυτούς να συμμετείχαν, αλλά να το αποδείξουμε δεν μπορούμε.

Οπότε μένουμε σε αυτό, ότι το ποιόν και η φύση τους τούς εντάσσει αυτομάτως στο να είναι σε κάποιο συγκεκριμένο βαθμό συνεργοί στις δολοφονίες. Αλλά από εκεί και έπειτα δεν μπορούμε να το αποδείξουμε.

Η αλήθεια είναι ότι αυτοί που στήθηκαν πολύ πριν την επέμβαση των ΜΑΤ σε επίκαιρα σημεία και πυροβολούσαν, δεν ήταν τυχαίοι. Δηλαδή, στο Ακροπόλ υπήρχαν από το μεσημέρι της Πέμπτης ακροβολισμένοι και μάλιστα με κάποιο τρόπο πρέπει να τραβούσαν και φιλμ, –προσπαθούσαν, οι από μέσα, με καθρεφτάκια να μπλοκάρουν τις κάμερες της εποχής εκείνης–, δεν έπεσαν όμως την Πέμπτη πυροβολισμοί. Την Παρασκευή....

Συμμετέχων: Εδώ θα πρέπει να επαναλάβουμε κάτι, ότι εκτός από τις χιλιάδες κόσμου στο χώρο του Πολυτεχνείου είχαμε και σοβαρά γεγονότα για πρώτη φορά σε αρκετά μεγάλη έκταση, σε πολλές περιοχές. Να θυμίσουμε, κατ' αρχήν, τα σοβαρότατα επεισόδια που γίνονταν στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, σε πάρα πολλά σημεία στηνόντουσαν οδοφράγματα, είχαμε φωτιές, είχαμε επίσης χρήση μολότοφ, κάτι που δεν έγινε ουδέποτε μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου. Άρα λοιπόν, έχουμε μια σοβαρότατη προσπάθεια. Το Πολυτεχνείο εδώ, είχε έναν αρκετά ειρηνικό χαρακτήρα, και ας μην γελιόμαστε. Εδώ δεν είδαμε να συγκρούονται οι καταληψίες. Δεν υπάρχει ούτε ένα πλάνο, καμία καταγραφή, καμία μαρτυρία. Όμως στους δρόμους της Αθήνας γινόντουσαν άλλα γεγονότα. Επίσης, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι αυτά ήταν πρωτόγνωρα γεγονότα με συγκρούσεις, δεν είχαμε, δεν έγιναν ουδέποτε φωτιές, οδοφράγματα...

Γ.Β.: ... μετά το '65... Ιουλιανά...

Συμμετέχων: Άρα, λοιπόν, έχουμε σοβαρά γεγονότα σε διάφορες περιοχές, και ακροβολισμένοι μπάτσοι και στρατιωτικοί επιχειρούσαν... εδώ είχαμε μαρτυρίες επίσης σοβαρές και πολλές, ότι οι ακροβολιστές ρίχνανε και σε άλλες γειτονιές για να διατηρηθεί η απαγόρευση της κυκλοφορίας...

Γ.Β.: ...μέχρι και στα Λιόσια.

Συμμετέχων: Δηλαδή, να ξέρει ο άλλος ότι αν κυκλοφο-

–νομίζω στην πρώτη– όταν κάποιοι είχαν στήσει κάποια οδοφράγματα μέσα, κάποιοι με διάφορα κόλπα...

Γ.Β.: ...φύγανε... αποχώρησαν... Ο Μπίστης, ο Τζουμάκας μιλήσανε με τους μπάτσους και για να μας βγάλουν έξω κάναν το απλό τέχνασμα: ανοίξανε την πόρτα και έχοντας μιλήσει με κάποιους ξεκίνησαν να φεύγουνε προς τα έξω παρασύροντας και άλλους μαζί τους...

Συμμετέχων: Βλέπουμε λοιπόν, ότι οι προσπάθειες κάποιων στο εσωτερικό της Νομικής να στήσουν οδοφράγματα μέσα, για να ανταπεξέλθουν σε μία εισβολή των μπάτσων, βρήκαν την εσωτερική καταστολή. Όχι με συγκρούσεις, απ' ότι γνωρίσουμε, αλλά με τεχνάσματα... Αυτό δείχνει και μία διαπάλη που υπήρχε όσον αφορά το ζήτημα. Εδώ πέρα, μέσα στο Πολυτεχνείο, υπήρξε καθολική επικράτηση αυτής της λογικής. Δεν είδαμε συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο...

Γ.Β.: Υπήρχαν πολλές εντάσεις...

Συμμετέχων: Εντάσεις στο εσωτερικό;

Γ.Β.: Αυτό που λένε ο Γουνελάς και ο Σταμέλος στο βίντεο. Δηλαδή, καθώς προσπαθούσαν να βγάλουνε από την πύλη του Πολυτεχνείου τα οδοφράγματα που είχανε μπει, η αντίθετη άποψη που έλεγε ότι θα μείνουμε μέσα, πηγαίνανε και ρίχνανε και άλλα πράγματα... βγάζανε δύο, βάζαμε δέκα... και ως εκ τούτου υπήρχε ένταση μεγάλη.

Συμμετέχων: Όλα δείχνουν ότι το παθητικό στοιχείο ήταν αυτό το οποίο είχε επικρατήσει. Δηλαδή, δεν είδαμε ρίψη μιας πέτρας.

Γ.Β.: Όχι πέτρες – ή θα πέφταν μολότοφ ή δεν θα έπεφτε τίποτα...

Συμμετέχων: Και στο τέλος αυτές που βρήκαν οι μπάτσοι, αυτές που υπήρχαν, τις είχαν ήδη σπάσει και καταστρέψει. Άρα, λοιπόν, έχουμε μια συγκεκριμένη κατάσταση, η οποία δεν έχει καμία σχέση με αυτό που συνέβαινε στους δρόμους. Αυτό ας το κρατήσουμε στην μνήμη μας. Τελείως διαφορετικά· δηλαδή, ο δρόμος που δεν ελεγχόταν από τους κομματικούς έδινε μια διαφορετική εικόνα... Γίνανε εκεί πράγματα... αυτά που είδαμε και το Μάη του '68 στο Παρίσι, είχαμε οδομαχίες, είχαμε οδοφράγματα, είχαμε φωτιές...

Γ.Β.: Ήταν ανεξέλεγκτο...

Συμμετέχων: ... και με φοβερό ρίσκο διότι δέχονταν πυροβολισμούς, βλέπανε τους συντρόφους τους να σωριάζονται δίπλα τους. Δεν είχαμε νεκρούς μέσα στο χώρο, οι

τιωτική στολή κάνω και ένα δημοψήφισμα… και βλέπει κάποιος ότι τον Γενάρη του '73 εδώ στο Πολυτεχνείο, οι μπάτσοι χρησιμοποίησαν βία αλλά όχι ιδιαίτερα κατασταλτική ή καταστροφική: σφαλιάρες, κλωτσιές, συλλήψεις κ.τ.λ., δηλαδή ένα είδος δημοκρατικής διαχείρισης διαδηλώσεων.

Τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο που έγιναν οι δύο καταλήψεις στην Νομική, πάλι δεν εκτράπηκαν τα πράγματα σε μεγάλο βαθμό… βεβαίως, έπεσε χοντρό ξύλο, μπήκαν μέσα άνθρωποι, βασανίστηκαν στα κρατητήρια της Μεσογείων –γιατί η Γενική Ασφάλεια ήταν στη Μεσογείων δεν ήταν εδώ, εδώ ήρθε πολύ αργότερα–. Αλλά και πάλι δεν υπήρξε αυτό που εμφανίστηκε κατά την διάρκεια της εξεγέρσεως του Πολυτεχνείου. Δηλαδή, πυροβολισμοί, δολοφονίες διαδηλωτών (εν ψυχρώ). Οπότε εδώ βρίσκεται και το κρίσιμο σημείο και θα πρέπει να αναρωτηθεί κάποιος, τί ήταν αυτό που μετέτρεψε το κλίμα της δημοκρατικής διαχείρισης των διαδηλωτών σε μία στρατιωτικού-δικτατορικού τύπου διαχείριση των διαδηλωτών.

Από την δεύτερη μέρα, την Παρασκευή το βράδυ, άρχισαν να πέφτουν πυροβολισμοί κανονικά από νωρίς.

Συμμετέχουσα: Να σε διακόψω λίγο; Αυτό το θέμα των πυροβολισμών το αποδίδουν στο κόμμα της 4ης Αυγούστου, που συμμετείχε ο Μιχαλολιάκος και άλλα καλά παιδιά, οι οποίοι στην αρχή πήγανε μαζί με τους ασφαλίτες –το πρώτο βράδυ– να μπούνε μέσα και εμποδίστηκαν. Περιτριγύρισαν το Πολυτεχνείο και γίνονταν κάποιες αψιμαχίες με κόσμο που ήθελε να φέρει πράγματα για να ενισχύσει τα παιδιά, τους φοιτητές, που ήτανε μέσα και από το ίδιο βράδυ άρχισαν να ανεβαίνουνε στις γύρω ταράτσες οπλισμένοι. Αυτό θεωρείται δεδομένο και υπάρχουν και στοιχεία πολύ συγκεκριμένα τα οποία άμα ψάξει κανείς μπορεί να τα βρει. Αυτό έχει καταχωρηθεί. Εάν οι αστυνομικοί πυροβόλησαν στους δρόμους δεν ξέρω, μπορεί, αλλά στις ταράτσες, ήτανε οι συγκεκριμένοι της 4ης Αυγούστου και κάποιοι φανατισμένοι ασφαλίτες … Διότι τώρα, να σηκώσεις όπλο και να αρχίσεις να πυροβολείς, ούτε απλώς πολίτης είσαι, ούτε ένας άνθρωπος που δεν ενδιαφέρεται… Το να ανέβει κάποιος στην ταράτσα και να πυροβολεί φοιτητές, πρέπει να είναι κάτι ιδιαίτερο.

Γ.Β.: Εγώ αυτό, όσον αφορά την 4η Αυγούστου δεν το ξέρω γιατί το κόμμα αυτό είχε διαλυθεί τότε, εμείς δεν το γνωρίζαμε καν, το γνωρίζαμε το '71, '70.

Συμμετέχουσα: Υπάρχουν στοιχεία, είναι καταγεγραμμένα και μπορείς να τα δεις.

Γ.Β.: Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι σίγουρα μέσα σε αυτούς που είχανε ακροβολιστεί και που είχανε όπλα με ικανότητα σκόπευσης από μακρόθεν δολοφονίας ανθρώπων, προφανώς ήταν υπό την αστυνομική καθοδήγηση, ήταν μπάτσοι δηλαδή.

Συμμετέχουσα: Είχανε στενή συνεργασία με μπάτσους και έπειτα δεν μπορούμε να το αποδείξουμε.

Η αλήθεια είναι ότι αυτοί που στήθηκαν πολύ πριν την επέμβαση των ΜΑΤ σε επίκαιρα σημεία και πυροβολούσαν, δεν ήταν τυχαίοι. Δηλαδή, στο Ακροπόλ υπήρχαν από το μεσημέρι της Πέμπτης ακροβολισμένοι και μάλιστα με κάποιο τρόπο πρέπει να τραβούσαν και φιλμ, –προσπαθούσαν, οι από μέσα, με καθρεφτάκια να μπλοκάρουν τις κάμερες της εποχής εκείνης–, δεν έπεσαν όμως την Πέμπτη πυροβολισμοί. Την Παρασκευή….

Συμμετέχων: Εδώ θα πρέπει να επαναλάβουμε κάτι, ότι εκτός από τις χιλιάδες κόσμου στο χώρο του Πολυτεχνείου είχαμε και σοβαρά γεγονότα για πρώτη φορά σε αρκετά μεγάλη έκταση, σε πολλές περιοχές. Να θυμίσουμε, κατ' αρχήν, τα σοβαρότατα επεισόδια που γίνονταν στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, σε πάρα πολλά σημεία στηνόντουσαν οδοφράγματα, είχαμε φωτιές, είχαμε επίσης χρήση μολότοφ, κάτι που δεν έγινε ουδέποτε μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου. Άρα λοιπόν, έχουμε μια σοβαρότατη προσπάθεια. Το Πολυτεχνείο εδώ, είχε έναν αρκετά ειρηνικό χαρακτήρα, και ας μην γελιόμαστε. Εδώ δεν είδαμε να συγκρούονται οι καταληψίες. Δεν υπάρχει ούτε ένα πλάνο, καμία καταγραφή, καμία μαρτυρία. Όμως στους δρόμους της Αθήνας γινόντουσαν άλλα γεγονότα. Επίσης, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι αυτά ήταν πρωτόγνωρα γεγονότα με συγκρούσεις, δεν είχαμε, δεν έγιναν ουδέποτε φωτιές, οδοφράγματα…

Γ.Β.: … μετά το '65… Ιουλιανά…

Συμμετέχων: Άρα, λοιπόν, έχουμε σοβαρά γεγονότα σε διάφορες περιοχές, και ακροβολισμένοι μπάτσοι και στρατιωτικοί επιχειρούσαν… εδώ είχαμε μαρτυρίες επίσης σοβαρές και πολλές, ότι οι ακροβολιστές ρίχνανε και σε άλλες γειτονιές για να διατηρηθεί η απαγόρευση της κυκλοφορίας…

Γ.Β.: …μέχρι και στα Λιόσια.

Συμμετέχων: Δηλαδή, να ξέρει ο άλλος ότι αν κυκλοφορήσει έστω σε μια γειτονιά, θα τη φάει τη σφαίρα. Άρα, ο σκοπός ήτανε, να μην έχουν μαζική παρουσία του κόσμου στους δρόμους μήπως και τα γεγονότα επεκταθούν πολύ περισσότερο από την κατάσταση που ήταν – και φυσικά σε αυτή την περίπτωση η καταστολή θα πρέπει να ήταν πολύ πιο σκληρή, έτσι δεν είναι; Έχουμε, λοιπόν, σφαίρες που πέφτανε σε πολλές γειτονιές, άρα το ότι ήταν σε ταράτσες πολυκατοικιών δεν αμφισβητείται αυτό το πράγμα… αλλά και σοβαρότατα γεγονότα, τα οποία συνήθως στα επετειακά ρεπορτάζ ή εκπομπές, είτε τα εξαφανίζουν είτε τα προσπερνούν και φαίνεται να υπάρχει μία εμμονή σε αυτό το θέμα … όμως, αν μιλάμε για την εξέγερση του Νοέμβρη, δεν είναι μόνο το Πολυτεχνείο …σε καμία περίπτωση. Πρέπει, λοιπόν, να λάβουμε υπ' όψιν μας αυτό το γεγονός: είχαμε, πλέον και για πρώτη φορά, σοβαρά γεγονότα· έξω οι άνθρωποι συγκρούονταν, ενώ ήταν ακριβών στο εσωτερικό της Νομικής να στήσουν οδοφράγματα μέσα, για να ανταπεξέλθουν σε μία εισβολή των μπάτσων, βρήκαν την εσωτερική καταστολή. Όχι με συγκρούσεις, απ' ότι γνωρίσουμε, αλλά με τεχνάσματα… Αυτό δείχνει και μία διαπάλη που υπήρχε όσον αφορά το ζήτημα. Εδώ πέρα, μέσα στο Πολυτεχνείο, υπήρξε καθολική επικράτηση αυτής της λογικής. Δεν είδαμε συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο…

Γ.Β.: Υπήρχαν πολλές εντάσεις…

Συμμετέχων: Εντάσεις στο εσωτερικό;

Γ.Β.: Αυτό που λένε ο Γουνελάς και ο Σταμέλος στο βίντεο. Δηλαδή, καθώς προσπαθούσαν να βγάλουνε από την πύλη του Πολυτεχνείου τα οδοφράγματα που είχανε μπει, η αντίθετη άποψη που έλεγε ότι θα μείνουμε μέσα, πηγαίνανε και ρίχνανε και άλλα πράγματα… βγάζανε δύο, βάζαμε δέκα… και ως εκ τούτου υπήρχε ένταση μεγάλη.

Συμμετέχων: Όλα δείχνουν ότι το παθητικό στοιχείο ήταν αυτό το οποίο είχε επικρατήσει. Δηλαδή, δεν είδαμε ρίψη μιας πέτρας.

Γ.Β.: Όχι πέτρες – ή θα πέφταν μολότοφ ή δεν θα έπεφτε τίποτα…

Συμμετέχων: Και στο τέλος αυτές που βρήκαν οι μπάτσοι, αυτές που υπήρχαν, τις είχαν ήδη σπάσει και καταστρέψει. Άρα, λοιπόν, έχουμε μια συγκεκριμένη κατάσταση, η οποία δεν έχει καμία σχέση με αυτό που συνέβαινε στους δρόμους. Αυτό ας το κρατήσουμε στην μνήμη μας. Τελείως διαφορετικά· δηλαδή, ο δρόμος που δεν ελεγχότανε από τους κομματικούς έδινε μια διαφορετική εικόνα… Γίνανε εκεί πράγματα… αυτά που είδαμε και το Μάη του '68 στο Παρίσι, είχαμε οδομαχίες, είχαμε οδοφράγματα, είχαμε φωτιές…

Γ.Β.: Ήταν ανεξέλεγκτο…

Συμμετέχων: … και με φοβερό ρίσκο διότι δέχονταν πυροβολισμούς, βλέπανε τους συντρόφους τους να σωριάζονται δίπλα τους. Δεν είχαμε νεκρούς μέσα στο χώρο, οι περισσότεροι νεκροί ήταν απ' έξω.

Συμμετέχων: Απέναντι από τον σταθμό του τρένου της Αττικής βλέπαμε τραυματίες, όχι μόνο φοιτητές, οικοδόμους και άλλους, μαζικά πέρναγε ο κόσμος.

Συμμετέχων: Ναι, δεν ήταν μόνο φοιτητές. Υπήρχαν και φοιτητές αλλά αυτοί που συγκρούονταν στους δρόμους ήταν κάθε λογής άνθρωποι.

Γ.Β.: …στους δρόμους δεν ήταν φοιτητές, ήταν διάφοροι άνθρωποι. Οι φοιτητές ήταν στο Πολυτεχνείο, και άλλοι άνθρωποι υπήρχαν, αλλά υπερτερούσαν οι φοιτητές στο Πολυτεχνείο.

Συμμετέχων: Δεν είχε σχέση ο στρατός με την αστυνομία.

Γ.Β.: Δεν είχαν σχέση, αλλά παρ' όλα αυτά υπήρχαν λοκατζήδες… εγώ την γλύτωσα παρά τρίχα από λοκατζή.

Συμμετέχουσα: Είπε ο σύντροφος, σε σχέση με τις συγκρούσεις, ότι η πρώτη εισβολή που έγινε στις 11 Ιανου-

κού-δικτατορικού τύπου διαχείριση των διαδηλωτών.

Από την δεύτερη μέρα, την Παρασκευή το βράδυ, άρχισαν να πέφτουν πυροβολισμοί κανονικά από νωρίς.

Συμμετέχουσα: Να σε διακόψω λίγο; Αυτό το θέμα των πυροβολισμών το αποδίδουν στο κόμμα της 4ης Αυγούστου, που συμμετείχε ο Μιχαλολιάκος και άλλα καλά παιδιά, οι οποίοι στην αρχή πήγανε μαζί με τους ασφαλίτες –το πρώτο βράδυ– να μπούνε μέσα και εμποδίστηκαν. Περιτριγύρισαν το Πολυτεχνείο και γίνονταν κάποιες αψιμαχίες με κόσμο που ήθελε να φέρει πράγματα για να ενισχύσει τα παιδιά, τους φοιτητές, που ήτανε μέσα και από το ίδιο βράδυ άρχισαν να ανεβαίνουνε στις γύρω ταράτσες οπλισμένοι. Αυτό θεωρείται δεδομένο και υπάρχουν και στοιχεία πολύ συγκεκριμένα τα οποία άμα ψάξει κανείς μπορεί να τα βρει. Αυτό έχει καταχωρηθεί. Εάν οι αστυνομικοί πυροβόλησαν στους δρόμους δεν ξέρω, μπορεί, αλλά στις ταράτσες, ήτανε οι συγκεκριμένοι της 4ης Αυγούστου και κάποιοι φανατισμένοι ασφαλίτες ... Διότι τώρα, να σηκώσεις όπλο και να αρχίσεις να πυροβολείς, ούτε απλώς πολίτης είσαι, ούτε ένας άνθρωπος που δεν ενδιαφέρεται... Το να ανέβει κάποιος στην ταράτσα και να πυροβολεί φοιτητές, πρέπει να είναι κάτι ιδιαίτερο.

Γ.Β.: Εγώ αυτό, όσον αφορά την 4η Αυγούστου δεν το ξέρω γιατί το κόμμα αυτό είχε διαλυθεί τότε, εμείς δεν το γνωρίζαμε καν, το γνωρίζαμε το '71, '70.

Συμμετέχουσα: Υπάρχουν στοιχεία, είναι καταγεγραμμένα και μπορείς να τα δεις.

Γ.Β.: Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι σίγουρα μέσα σε αυτούς που είχανε ακροβολιστεί και που είχανε όπλα με ικανότητα σκόπευσης από μακρόθεν δολοφονίας ανθρώπων, προφανώς ήταν υπό την αστυνομική καθοδήγηση, ήταν μπάτσοι δηλαδή.

Συμμετέχουσα: Είχανε στενή συνεργασία με μπάτσους και ήταν έτοιμοι να μπούνε μέσα με ακραίες αστυνομικές δυνάμεις.

Γ.Β.: Το ότι επιχειρούσαν να μπουν ήταν αληθές, αποκρούστηκαν και δεν μπήκαν. Από εκεί και πέρα, εγώ τουλάχιστον, δεν έχω γνώση αν συνδέθηκαν με αστυνομικές δυνάμεις, οπλίστηκαν και πυροβολούσαν από ταράτσες. Τουλάχιστον, ήταν η καλύτερη ευκαιρία για την μεταπολιτευτική κατάσταση να στείλει στο εκτελεστικό απόσπασμα ή τουλάχιστον στα ισόβια τους συμμετέχοντες της ομάδας της 4ης Αυγούστου. Άρα, λοιπόν, αυτά, είναι μεν κάποιες πληροφορίες οι οποίες όμως δεν ξέρω κατά πόσον μπορούν να επαληθευτούν για την ακρίβειά τους. Έντατη προσπάθεια. Το Πολυτεχνείο εδώ, είχε έναν αρκετά ειρηνικό χαρακτήρα, και ας μην γελιόμαστε. Εδώ δεν είδαμε να συγκρούονται οι καταληψίες. Δεν υπάρχει ούτε ένα πλάνο, καμία καταγραφή, καμία μαρτυρία. Όμως στους δρόμους της Αθήνας γινόντουσαν άλλα γεγονότα. Επίσης, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι αυτά ήταν πρωτόγνωρα γεγονότα με συγκρούσεις, δεν είχαμε, δεν έγιναν ουδέποτε φωτιές, οδοφράγματα...

Γ.Β.: ... μετά το '65... Ιουλιανά...

Συμμετέχων: Άρα, λοιπόν, έχουμε σοβαρά γεγονότα σε διάφορες περιοχές, και ακροβολισμένοι μπάτσοι και στρατιωτικοί επιχειρούσαν... εδώ είχαμε μαρτυρίες επίσης σοβαρές και πολλές, ότι οι ακροβολιστές ρίχνανε και σε άλλες γειτονιές για να διατηρηθεί η απαγόρευση της κυκλοφορίας...

Γ.Β.: ...μέχρι και στα Λιόσια.

Συμμετέχων: Δηλαδή, να ξέρει ο άλλος ότι αν κυκλοφορήσει έστω σε μια γειτονιά, θα τη φάει τη σφαίρα. Άρα, ο σκοπός ήτανε, να μην έχουν μαζική παρουσία του κόσμου στους δρόμους μήπως και τα γεγονότα επεκταθούν πολύ περισσότερο από την κατάσταση που ήταν – και φυσικά σε αυτή την περίπτωση η καταστολή θα πρέπει να ήταν πολύ πιο σκληρή, έτσι δεν είναι; Έχουμε, λοιπόν, σφαίρες που πέφτανε σε πολλές γειτονιές, άρα το ότι ήταν σε ταράτσες πολυκατοικιών δεν αμφισβητείται αυτό το πράγμα... αλλά και σοβαρότατα γεγονότα, τα οποία συνήθως στα επετειακά ρεπορτάζ ή εκπομπές, είτε τα εξαφανίζουν είτε τα προσπερνούν και φαίνεται να υπάρχει μία εμμονή σε αυτό το θέμα ... όμως, αν μιλάμε για την εξέγερση του Νοέμβρη, δεν είναι μόνο το Πολυτεχνείο ...σε καμία περίπτωση. Πρέπει, λοιπόν, να λάβουμε υπ' όψιν μας αυτό το γεγονός: είχαμε, πλέον και για πρώτη φορά, σοβαρά γεγονότα· έξω οι άνθρωποι συγκρούονταν, ενώ ήταν ακριβώς το συγκρουσιακό στοιχείο το οποίο εδώ μέσα εξαφανίστηκε. Γιατί; Γιατί είχαν επικρατήσει τα συγκεκριμένα κόμματα, τα οποία πολέμησαν την κατάληψη του Πολυτεχνείου, προσπαθήσαν να την τελειώσουν από την αρχή και μπήκανε, πλέον, όταν αυτό το πράγμα δεν μπορούσε να ελεγχθεί. Κατέλαβαν τον ραδιοφωνικό σταθμό...

Γ.Β.: Δεν τον είχαν αυτοί. Άλλοι τον φτιάξανε και αυτοί τον πήραν μετά, ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας.

Συμμετέχων: Κάθε προσπάθεια εδώ, που είχε να κάνει με μια ανάπτυξη ενός συγκρουσιακού πνεύματος καταστελλόταν, όπως είχε γίνει και στην κατάληψη της Νομικής μιας πέτρας.

Γ.Β.: Όχι πέτρες – ή θα πέφταν μολότοφ ή δεν θα έπεφτε τίποτα...

Συμμετέχων: Και στο τέλος αυτές που βρήκαν οι μπάτσοι, αυτές που υπήρχαν, τις είχαν ήδη σπάσει και καταστρέψει. Άρα, λοιπόν, έχουμε μια συγκεκριμένη κατάσταση, η οποία δεν έχει καμία σχέση με αυτό που συνέβαινε στους δρόμους. Αυτό ας το κρατήσουμε στην μνήμη μας. Τελείως διαφορετικά· δηλαδή, ο δρόμος που δεν ελεγχότανε από τους κομματικούς έδινε μια διαφορετική εικόνα... Γίνανε εκεί πράγματα... αυτά που είδαμε και το Μάη του '68 στο Παρίσι, είχαμε οδομαχίες, είχαμε οδοφράγματα, είχαμε φωτιές...

Γ.Β.: Ήταν ανεξέλεγκτο...

Συμμετέχων: ... και με φοβερό ρίσκο διότι δέχονταν πυροβολισμούς, βλέπανε τους συντρόφους τους να σωριάζονται δίπλα τους. Δεν είχαμε νεκρούς μέσα στο χώρο, οι περισσότεροι νεκροί ήταν απ' έξω.

Συμμετέχων: Απέναντι από τον σταθμό του τρένου της Αττικής βλέπαμε τραυματίες, όχι μόνο φοιτητές, οικοδόμους και άλλους, μαζικά πέρναγε ο κόσμος.

Συμμετέχων: Ναι, δεν ήταν μόνο φοιτητές. Υπήρχαν και φοιτητές αλλά αυτοί που συγκρούονταν στους δρόμους ήταν κάθε λογής άνθρωποι.

Γ.Β.: ...στους δρόμους δεν ήταν φοιτητές, ήταν διάφοροι άνθρωποι. Οι φοιτητές ήταν στο Πολυτεχνείο, και άλλοι άνθρωποι υπήρχαν, αλλά υπερτερούσαν οι φοιτητές στο Πολυτεχνείο.

Συμμετέχων: Δεν είχε σχέση ο στρατός με την αστυνομία.

Γ.Β.: Δεν είχαν σχέση, αλλά παρ' όλα αυτά υπήρχαν λοκατζήδες... εγώ την γλύτωσα παρά τρίχα από λοκατζή.

Συμμετέχουσα: Είπε ο σύντροφος, σε σχέση με τις συγκρούσεις, ότι η πρώτη εισβολή που έγινε στις 11 Ιανουαρίου εδώ πάλι στο Πολυτεχνείο. Όταν έγινε η εισβολή είχαν μαζευτεί χιλιάδες εδώ και τριγύρω... τουλάχιστον τρεις χιλιάδες... Η αστυνομία έκανε εισβολή, χτύπησαν και συνέλαβαν πολύ κόσμο, δηλαδή δεν ήταν αστεία τα πράγματα. Επίσης, αν το δούμε διαφορετικά, ο κάθε ήσυχος πολίτης όταν ακούει ότι ο ανιψιός του, ο φίλος του, ένας φοιτητής έχει υποστεί τέτοια βία μέσα σε ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα, ότι εισέβαλαν αστυνομικοί, δημιούργησαν όλη αυτήν την κατάσταση και μάλιστα σε φοιτητές και όχι στους «κακούς» σε εισαγωγικά αριστερούς που είχαν ομάδες και «έβαζαν βόμβες», τότε ακόμα και ο πολύ απλός άνθρωπος αντιδρά, κατά κάποιον τρόπο «ξυπνάει»

και αποφασίζει ότι δεν το γουστάρει αυτό. Η εισβολή σε τέτοιες περιπτώσεις δεν βγαίνει ποτέ σε καλό.
Γ.Β.: Μην είσαι τόσο σίγουρη, όχι πάντα, αλλά εντάξει...
Συμμετέχουσα: Πάντως σίγουρα επηρέασαν τον κόσμο... και η Νομική και το Πολυτεχνείο.
Γ.Β.: Λόγω του περιεχομένου των γνωστικών καταστάσεων στον πληθυσμό, οι φοιτητές, εκείνη την εποχή αποτελούν ένα είδος «ιερής αγελάδας». Η οποία από την στιγμή που το παράκανες με αυτήν ήσουνα στην άκρη. Και αυτό ίσως είναι ένα χαρακτηριστικό που έχει σημασία να δούμε κατά πόσον η αντιτιθέμενη ομάδα μέσα στο μπλοκ της τάξεως αξιοποίησε αυτό το γεγονός, γιατί το καίριο βάρος δόθηκε στους φοιτητές από την αρχή. Και μπορούν να ομολογήσουν όλοι, όσοι επιζούν ακόμα από την εποχή εκείνη, ότι πραγματικά κατευθύνθηκε όλο το παιχνίδι πάνω και στις πλάτες, και με τις πλάτες και για τις πλάτες των φοιτητών. Η αλήθεια είναι ότι όλο αυτό το κλίμα αντιθέσεων προς την δικτατορία σιγά σιγά μέσα στα εφτά χρόνια κέρδισε πολύ μεγάλο έδαφος, και αυτό ήταν που αξιοποιήθηκε και που έχει μια σημασία να δούμε, η αξιοποίησή του πώς φτάνει μέχρι σήμερα σε μια παραποίηση μιας πραγματικότητας. Αυτό που έγινε το '73 δεν ήταν εξέγερση ενάντια στην δικτατορία, είχε σαν στόχο την δικτατορία, αλλά στην πραγματικότητα ήταν φιλελευθεροποίηση – μετάβαση στον κοινοβουλευτισμό. Δηλαδή, αλλαγή των σχέσεων επιβολής και των μέτρων επιβολής, όχι τόσο άριστα, αλλά αλλαγή.

Η κίνηση, λοιπόν, στο Πολυτεχνείο που οδήγησε σε ένα ξέσπασμα του πληθυσμού, θεωρώ ότι σε ένα μεγάλο βαθμό, με κάποια στελέχη του λεγόμενου ή του υπαρκτού φοιτητικού κινήματος ήταν σε διαρκή σύνδεση, ένα μεγάλο μέρος της τάξεως, με την παραμονή του Παπαδόπουλου στην εξουσία και των συν αυτώ, έχανε τον έλεγχο των σχεδιασμών των οποίων ήθελε να εφαρμόσει και τους οποίους αντιμετωπίζουμε σήμερα εμείς ως άτομα του πληθυσμού. Άρα, λοιπόν, έπρεπε να αξιοποιηθεί αυτή η ένταση, αυτή η αντίθεση η οποία πολλές φορές ήτανε προκλητική προς την εξουσία, κακά τα ψέματα. Κανένας καραβανάς δεν θα μπορούσε να δεχτεί τέτοιου είδους προκλήσεις. Βέβαια, το βασικό στοιχείο είναι ότι το επάνω χέρι στην καταστολή, εκτός από το ΕΑΤ-ΕΣΑ, το είχε η αστυνομία, η οποία ήταν εξουσία – όταν λέμε εξουσία, εξουσία... σε συναντούσε ο χωροφύλαξ στη γωνία και σου

είχε πάρει μετά το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου, –είχε ταχθεί εναντίον τους–, εμέμφετο το παλαιό πολιτικό σύστημα, –λες και αυτός ήταν από άλλο πλανήτη– και ζητούσε προοπτικά να γίνει πρόεδρος της δημοκρατίας, –το κατάφερε βέβαια κάποτε–, αλλά μόνο αυτός και όχι να υπάρχει ο Παπαδόπουλος (ο Παπαδόπουλος ήταν ήδη πρόεδρος της δημοκρατίας το '73).

Αυτό πρέπει να επαναλαμβάνεται πολλές φορές, διότι συνέστησε ουσιαστικά την κάθοδο των αρμάτων. Βεβαίως, το ότι υπήρξανε συνομωσίες στα παρασκήνια του πλέγματος της εξουσίας, αυτό δεν νομίζω ότι χρειάζεται κανείς να ψάξει να το βρει. Δηλαδή, ο Καραμανλής ήτανε το γερό χαρτί του ευρωπαϊκού μπλοκ κυριαρχίας, ο οποίος αμέσως μετά, αφ΄ότου ανέλαβε τα ηνία, κάλεσε εδώ τον φίλο του τον Ζισκάρ Ντ' Εσταίν και είπε εντάξει... Ο ίδιος είχε κάνει και τις συμφωνίες της Ζυρίχης που χαντάκωσαν κυριολεκτικά την Κύπρο, όχι ακριβώς την Κύπρο, όσο το πάθος των ανθρώπων που ήταν τότε στην Κύπρο και πολεμούσαν για μια, –καλώς ή κακώς εννοούμενη Ένωση– αυτό πίστευαν, αυτό έλεγαν· θυμάμαι ήμουν 6-7 χρονών και το σύνθημα που κυριαρχούσε στους δρόμους, στις γειτονιές ήταν «ΕΝΩΣΗ - ΕΟΚΑ - ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ» – το κλίμα ήταν ενωτικό.

Να θυμόμαστε πάντα όλοι, ότι ανεξάρτητα από αυτά που πιστεύουμε, η αντίθετη πλευρά του εθνικισμού έχει πολύ γερές ρίζες και δεν κόβονται τόσο εύκολα... και αυτό αποδεικνύεται και στην σημερινή εποχή, πως αναβιώνει ξανά η πατριωτική-εθνική διάσταση κ.ο.κ. με διάφορες αποχρώσεις... Ευτυχώς τόσο πολλές αποχρώσεις, όπου σε αυτό το χρονικό διάστημα δεν μπορούν να τα βρουν τόσο καλά. Άρα, λοιπόν, αυτό το χαρακτηριστικό της επιστολής του Καραμανλή, που δεν είναι το πρώτο, έκανε και άλλες κρούσεις προς την δικτατορία, συζητούσε, και προφανέστατα, γνωρίζετε όλοι ότι ο Αβέρωφ ήταν σε πλήρη συνάρτηση και σύνδεση με τον Καραμανλή, ο γεφυροποιός που λένε· ήτανε σαν γέφυρα μεταξύ της δικτατορίας και της προ δικτατορικής πολιτικής νομενκλατούρας. Δεν είναι τυχαία αυτά τα πράγματα. Όπως δεν είναι τυχαίο που λένε, οι Αμερικάνοι και η Χούντα... δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα όπως τα παρουσιάζουν. Ένα κομμάτι της Χούντας έπαιξε ένα πολύ συγκεκριμένο ρόλο με τον Ιωαννίδη και έκανε το πραξικόπημα στην Κύπρο. Δεν το έκανε ο Παπαδόπουλος, ο Ιωαννίδης το έκανε. Θα μου πεις, και

αρκετά καλά ο Κίσινγκερ μαζί με τους στρατιωτικούς, οι οποίοι βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή σε καίριες θέσεις. Ο Μπονάνος ... κανένας από τους άλλους, ούτε ο Αραπάκης, ούτε ο Παπανικολάου...
Συμμετέχων: Ο Γκιζίκης ουδέποτε διώχθηκε, ήτανε από τους πρωτεργάτες του πραξικοπήματος, ήταν αυτός ο οποίος πρότεινε στον Καραμανλή να επανέλθει και ο Μπονάνος το ίδιο κλπ. Δεν χωρά καμία αμφιβολία. Με μαρτυρίες, με ό,τι θέλεις.
Συμμετέχων: Για να επανέλθουμε, λοιπόν, στο θέμα, δώσανε την Κύπρο, έγινε η διχοτόμηση. Η οποία διχοτόμηση έγινε, ήδη με την Συμφωνία της Ζυρίχης, ήδη με την πρωτοβουλία του Καραμανλή μετά από τον Παπάγο. Οι θέσεις για το Κυπριακό ήταν σύμφωνες με τις θέσεις των Βρεττανών.
Γ.Β.: ... του Χανγκ.
Συμμετέχων: Στην αυτοδιάθεση, να το δούμε αυτό, διπλή αυτοδιάθεση. Διπλή αυτοδιάθεση σήμαινε ότι έχουμε δύο κοινότητες. Επίσης, κάποιος μπορεί να έχει υπ' όψιν του και το στρατιωτικό, το υπηρεσιακό, όσον αφορά την εισβολή. Φως φανάρι ότι δεν δίνονταν εντολές από εδώ. Δεν είναι μόνο αυτό – «η Ελλάς είναι μακριά» είπε ο Καραμανλής... Υπήρχε συνεννόηση... επίσης, υπάρχει η άποψη ότι και ο Μακάριος ήτανε γνώστης αυτού του πραξικοπήματος, από σοβαρές μαρτυρίες που συνηγορούν με αυτό το θέμα.

Άρα γίνεται η μετάβαση από την μία φάση στην άλλη και νομίζω ότι δεν χρειάζεται να ψάξουμε γιατί υπάρχει ατιμωρησία των βασανιστών. Φυσικά, αφού το Καραμανλικό μεταπολιτευτικό κράτος είχε διαπραγματευθεί σοβαρότατα με κομμάτι της δικτατορίας για την μετάβαση. Με τον ίδιο τον Παπαδόπουλο, μάλιστα, όταν του στείλανε ενδιάμεσο για να δεσμευτεί ότι δεν θα κατέβει στις εκλογές το πολιτικό του κόμμα. Και αυτός είπε όχι. Δηλαδή, αν τους έδινε αυτήν την διαβεβαίωση ίσως και να είχε...
... Και, δεν ήταν, καν, υπό φύλαξη, αν θυμάμαι καλά, στο Λαγονήσι.
Γ.Β.: Δεν υπήρχε περίπτωση να έδινε την διαβεβαίωση. Ότι και να πιστεύει κάποιος για τον Παπαδόπουλο, ήταν σταθερός χαρακτήρας...
Η ουσία είναι ότι στην περίοδο που αναφέρεται ο σύντροφος, είναι ακριβώς το σημείο που είχε δοθεί αμνηστία. Και εν συνεχεία, ανακαλείται η αμνηστία. Επανέρχεται το

δούμε κατά πόσον η αντιτιθέμενη ομάδα μέσα στο μπλοκ της τάξεως αξιοποίησε αυτό το γεγονός, γιατί το καίριο βάρος δόθηκε στους φοιτητές από την αρχή. Και μπορούν να ομολογήσουν όλοι, όσοι επιζούν ακόμα από την εποχή εκείνη, ότι πραγματικά κατευθύνθηκε όλο το παιχνίδι πάνω και στις πλάτες, και με τις πλάτες και για τις πλάτες των φοιτητών. Η αλήθεια είναι ότι όλο αυτό το κλίμα αντιθέσεων προς την δικτατορία σιγά σιγά μέσα στα εφτά χρόνια κέρδισε πολύ μεγάλο έδαφος, και αυτό ήταν που αξιοποιήθηκε και που έχει μια σημασία να δούμε, η αξιοποίησή του πώς φτάνει μέχρι σήμερα σε μια παραποίηση μιας πραγματικότητας. Αυτό που έγινε το '73 δεν ήταν εξέγερση ενάντια στην δικτατορία, είχε σαν στόχο την δικτατορία, αλλά στην πραγματικότητα ήταν φιλελευθεροποίηση – μετάβαση στον κοινοβουλευτισμό. Δηλαδή, αλλαγή των σχέσεων επιβολής και των μέτρων επιβολής, όχι τόσο άριστα, αλλά αλλαγή.

Η κίνηση, λοιπόν, στο Πολυτεχνείο που οδήγησε σε ένα ξέσπασμα του πληθυσμού, θεωρώ ότι σε ένα μεγάλο βαθμό, με κάποια στελέχη του λεγόμενου ή του υπαρκτού φοιτητικού κινήματος ήταν σε διαρκή σύνδεση, ένα μεγάλο μέρος της τάξεως, με την παραμονή του Παπαδόπουλου στην εξουσία και των συν αυτώ, έχανε τον έλεγχο των σχεδιασμών των οποίων ήθελε να εφαρμόσει και τους οποίους αντιμετωπίζουμε σήμερα εμείς ως άτομα του πληθυσμού. Άρα, λοιπόν, έπρεπε να αξιοποιηθεί αυτή η ένταση, αυτή η αντίθεση η οποία πολλές φορές ήτανε προκλητική προς την εξουσία, κακά τα ψέματα. Κανένας καραβανάς δεν θα μπορούσε να δεχτεί τέτοιου είδους προκλήσεις. Βέβαια, το βασικό στοιχείο είναι ότι το επάνω χέρι στην καταστολή, εκτός από το ΕΑΤ-ΕΣΑ, το είχε η αστυνομία, η οποία ήταν εξουσία – όταν λέμε εξουσία, εξουσία... σε συναντούσε ο χωροφύλαξ στη γωνία και σου έλεγε: «γιατί φοράς παντελόνι καμπάνα;», «γιατί έχεις φαβορίτες;», «πώς σε λένε; πάμε μέσα» απίστευτα πράγματα... Σε άφηνε μετά, δεν σου έκανε τίποτα, αλλά ήταν ένας ψυχολογικός πόλεμος ο οποίος είχε επίδραση.

Και πριν το '67 τα ίδια γίνονταν, γιατί να μην ξεχνάμε καθόλου ότι υπάρχει συνέχεια. Όπως λέμε – το κράτος έχει συνέχεια. Και οι βασανιστές έχουν συνέχεια. Ο Καραπαναγιώτης και ο Μπάμπαλης ήταν βασανιστές και την εποχή της δημοκρατίας. Όποιος θέλει μπορεί να ανοίξει τα τεύχη της Αυγής των προ δικτατορικών χρόνων και θα διαπιστώσει καταγγελίες: «Ο Μπάμπαλης βασάνισε στο τάδε αστυνομικό τμήμα Πειραιά»... θυμάμαι. Αυτοί ήταν «ταλέντα»... Και μετά την δικτατορία πολλοί από αυτούς αξιοποιήθηκαν, βέβαια, πάλι από την δημοκρατία. Το κράτος έχει συνέχεια, απλώς τα ρούχα του αλλάζουνε – και η εξουσία έχει συνέχεια, απλώς οι τεχνικές της διαφοροποιούνται.

Παράλληλα, οι κομμουνιστές και ειδικά η ΕΔΑ έπαιξαν

πλέγματος της εξουσίας, αυτό δεν νομίζω ότι χρειάζεται κανείς να ψάξει να το βρει. Δηλαδή, ο Καραμανλής ήτανε το γερό χαρτί του ευρωπαϊκού μπλοκ κυριαρχίας, ο οποίος αμέσως μετά, αφ' ότου ανέλαβε τα ηνία, κάλεσε εδώ τον φίλο του τον Ζισκάρ Ντ' Εσταίν και είπε εντάξει... Ο ίδιος είχε κάνει και τις συμφωνίες της Ζυρίχης που χαντάκωσαν κυριολεκτικά την Κύπρο, όχι ακριβώς την Κύπρο, όσο το πάθος των ανθρώπων που ήταν τότε στην Κύπρο και πολεμούσαν για μια, –καλώς ή κακώς εννοούμενη Ένωση– αυτό πίστευαν, αυτό έλεγαν· θυμάμαι ήμουν 6-7 χρονών και το σύνθημα που κυριαρχούσε στους δρόμους, στις γειτονιές ήταν «ΕΝΩΣΗ - ΕΟΚΑ - ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ» – το κλίμα ήταν ενωτικό.

Να θυμόμαστε πάντα όλοι, ότι ανεξάρτητα από αυτά που πιστεύουμε, η αντίθετη πλευρά του εθνικισμού έχει πολύ γερές ρίζες και δεν κόβονται τόσο εύκολα... και αυτό αποδεικνύεται και στην σημερινή εποχή, πως αναβιώνει ξανά η πατριωτική-εθνική διάσταση κ.ο.κ. με διάφορες αποχρώσεις... Ευτυχώς τόσο πολλές αποχρώσεις, όπου σε αυτό το χρονικό διάστημα δεν μπορούν να τα βρουν τόσο καλά. Άρα, λοιπόν, αυτό το χαρακτηριστικό της επιστολής του Καραμανλή, που δεν είναι το πρώτο, έκανε και άλλες κρούσεις προς την δικτατορία, συζητούσε, και προφανέστατα, γνωρίζετε όλοι ότι ο Αβέρωφ ήταν σε πλήρη συνάρτηση και σύνδεση με τον Καραμανλή, ο γεφυροποιός που λένε· ήτανε σαν γέφυρα μεταξύ της δικτατορίας και της προ δικτατορικής πολιτικής νομενκλατούρας. Δεν είναι τυχαία αυτά τα πράγματα. Όπως δεν είναι τυχαίο που λένε, οι Αμερικάνοι και η Χούντα... δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα όπως τα παρουσιάζουν. Ένα κομμάτι της Χούντας έπαιξε ένα πολύ συγκεκριμένο ρόλο με τον Ιωαννίδη και έκανε το πραξικόπημα στην Κύπρο. Δεν το έκανε ο Παπαδόπουλος, ο Ιωαννίδης το έκανε. Θα μου πεις, και οι μεν και οι δε, είναι στο ίδιο ιδεολογικοπολιτικό πλέγμα, ναι, αλλά είναι άλλο ο χασάπης και άλλο ο μανάβης. Τί να κάνουμε; Άλλο ο ηλίθιος και άλλο ο πολιτικός χειριστής των πραγμάτων.

Εδώ αποδεικνύεται και κάτι άλλο. Αν οι αμερικάνοι, όπως λένε, μπορούσαν να ελέγχουν απόλυτα την δικτατορία, τότε δεν θα παιζόταν όλο αυτό το παιχνίδι μέσω του Ιωαννίδη. Να φύγει ο Παπαδόπουλος, να ανατραπεί, να κάνει στις 25 Νοεμβρίου ο Ιωαννίδης το πραξικόπημα, και μετά να κάνει την εισβολή στην Κύπρο. Δεν χρειαζότανε. Μπορούσανε να ανατρέψουνε την δικτατορία μέσω Ιωαννίδη ή μέσω κάποιου άλλου και να προχωρούσαν σε αλλαγή. Άρα, λοιπόν, εδώ αποδεικνύεται και το ψεύδος στο οποίο ενεπλάκη ο πληθυσμός με το ότι η αμερικανοκίνητη δικτατορία, που έλεγε η Χούντα της ελληνικής ενώσεως ... Αμερικανοκίνητη είναι όταν ο οδηγός είναι Αμερικάνος και κινεί το άρμα. Δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Για να μπορέσουν να επαναφέρουν τον Καραμανλή

σανε την Κύπρο, έγινε η διχοτόμηση. Η οποία διχοτόμηση έγινε, ήδη με την Συμφωνία της Ζυρίχης, ήδη με την πρωτοβουλία του Καραμανλή μετά από τον Παπάγο. Οι θέσεις για το Κυπριακό ήταν σύμφωνες με τις θέσεις των Βρεττανών.

Γ.Β.: ... του Χανγκ.

Συμμετέχων: Στην αυτοδιάθεση, να το δούμε αυτό, διπλή αυτοδιάθεση. Διπλή αυτοδιάθεση σήμαινε ότι έχουμε δύο κοινότητες. Επίσης, κάποιος μπορεί να έχει υπ' όψιν του και το στρατιωτικό, το υπηρεσιακό, όσον αφορά την εισβολή. Φως φανάρι ότι δεν δίνονταν εντολές από εδώ. Δεν είναι μόνο αυτό – «η Ελλάς είναι μακριά» είπε ο Καραμανλής... Υπήρχε συνεννόηση... επίσης, υπάρχει η άποψη ότι και ο Μακάριος ήτανε γνώστης αυτού του πραξικοπήματος, από σοβαρές μαρτυρίες που συνηγορούν με αυτό το θέμα.

Άρα γίνεται η μετάβαση από την μία φάση στην άλλη και νομίζω ότι δεν χρειάζεται να ψάξουμε γιατί υπάρχει ατιμωρησία των βασανιστών. Φυσικά, αφού το Καραμανλικό μεταπολιτευτικό κράτος είχε διαπραγματευθεί σοβαρότατα με κομμάτι της δικτατορίας για την μετάβαση. Με τον ίδιο τον Παπαδόπουλο, μάλιστα, όταν του στείλανε ενδιάμεσο για να δεσμευτεί ότι δεν θα κατέβει στις εκλογές το πολιτικό του κόμμα. Και αυτός είπε όχι. Δηλαδή, αν τους έδινε αυτήν την διαβεβαίωση ίσως και να είχε...

... Και, δεν ήταν, καν, υπό φύλαξη, αν θυμάμαι καλά, στο Λαγονήσι.

Γ.Β.: Δεν υπήρχε περίπτωση να έδινε την διαβεβαίωση. Ότι και να πιστεύει κάποιος για τον Παπαδόπουλο, ήταν σταθερός χαρακτήρας...

Η ουσία είναι ότι στην περίοδο που αναφέρεται ο σύντροφος, είναι ακριβώς το σημείο που είχε δοθεί αμνηστία. Και εν συνεχεία, ανακαλείται η αμνηστία. Επανέρχεται το σύνταγμα του '52, αν θυμάμαι καλά, και ενώ επανέρχεται το σύνταγμα... Δηλαδή, ποιος δικτάτορας;;; «Αναστέλλω τα άρθρα τάδε και τάδε» και όποιος κουνηθεί την έβαψε. Πράγματι, επαναφέρει το σύνταγμα του '52, ο Καραμανλής, χωρίς να ισχύουν τα άρθρα που αναφέρονται στον βασιλιά. Τί είναι αυτό; Δεν είναι πραξικόπημα; Δεν είναι συντακτική πράξη; Η δικτατορία προχωρούσε με συντακτικές πράξεις. Ο Καραμανλής, λοιπόν, σιωπηλά, επέβαλε μια συνταγματική πράξη αφαιρώντας τα άρθρα του συντάγματος που μιλούσαν για τον βασιλιά. Και κανένας δεν είπε τίποτα! Το νομιμοποίησανε!... Διότι, όλοι θέλαν να πάρουνε μερίδιο από την πίττα. Μπορούσε να μιλήσει το ΚΚΕ ή το ΚΚΕ εσωτερικού, αφού προωθούσε την νομιμοποίησή του; Ένα κόμμα το οποίο είχε χαρακτηριστεί ως διωκόμενο επί εσχάτη προδοσία; Δεν επανέρχεται όποιος κατηγορήθηκε επί εσχάτη προδοσία στα πολιτικά πράγματα. Έφτιαξε άρθρο ο Καραμανλής για τους κομμουνιστές, που ανέφερε: «όποιος εισέλθει στην βουλή δεν δι-

όχι τόσο άριστα, αλλά αλλαγή.

Η κίνηση, λοιπόν, στο Πολυτεχνείο που οδήγησε σε ένα ξέσπασμα του πληθυσμού, θεωρώ ότι σε ένα μεγάλο βαθμό, με κάποια στελέχη του λεγόμενου ή του υπαρκτού φοιτητικού κινήματος ήταν σε διαρκή σύνδεση, ένα μεγάλο μέρος της τάξεως, με την παραμονή του Παπαδόπουλου στην εξουσία και των συν αυτώ, έχανε τον έλεγχο των σχεδιασμών των οποίων ήθελε να εφαρμόσει και τους οποίους αντιμετωπίζουμε σήμερα εμείς ως άτομα του πληθυσμού. Άρα, λοιπόν, έπρεπε να αξιοποιηθεί αυτή η ένταση, αυτή η αντίθεση η οποία πολλές φορές ήτανε προκλητική προς την εξουσία, κακά τα ψέματα. Κανένας καραβανάς δεν θα μπορούσε να δεχτεί τέτοιου είδους προκλήσεις. Βέβαια, το βασικό στοιχείο είναι ότι το επάνω χέρι στην καταστολή, εκτός από το ΕΑΤ-ΕΣΑ, το είχε η αστυνομία, η οποία ήταν εξουσία – όταν λέμε εξουσία, εξουσία... σε συναντούσε ο χωροφύλαξ στη γωνία και σου έλεγε: «γιατί φοράς παντελόνι καμπάνα;», «γιατί έχεις φαβορίτες;», «πώς σε λένε; πάμε μέσα» απίστευτα πράγματα... Σε άφηνε μετά, δεν σου έκανε τίποτα, αλλά ήταν ένας ψυχολογικός πόλεμος ο οποίος είχε επίδραση.

Και πριν το '67 τα ίδια γίνονταν, γιατί να μην ξεχνάμε καθόλου ότι υπάρχει συνέχεια. Όπως λέμε – το κράτος έχει συνέχεια. Και οι βασανιστές έχουν συνέχεια. Ο Καραπαναγιώτης και ο Μπάμπαλης ήταν βασανιστές και την εποχή της δημοκρατίας. Όποιος θέλει μπορεί να ανοίξει τα τεύχη της Αυγής των προ δικτατορικών χρόνων και θα διαπιστώσει καταγγελίες: «Ο Μπάμπαλης βασάνισε στο τάδε αστυνομικό τμήμα Πειραιά»... θυμάμαι. Αυτοί ήταν «ταλέντα»... Και μετά την δικτατορία πολλοί από αυτούς αξιοποιήθηκαν, βέβαια, πάλι από την δημοκρατία. Το κράτος έχει συνέχεια, απλώς τα ρούχα του αλλάζουνε – και η εξουσία έχει συνέχεια, απλώς οι τεχνικές της διαφοροποιούνται.

Παράλληλα, οι κομμουνιστές και ειδικά η ΕΔΑ έπαιξαν πολύ βρώμικο παιχνίδι διαδίδοντας μέχρι την τελευταία στιγμή ότι δεν θα γίνει πραξικόπημα.

Το θέμα είναι ότι κατά την διάρκεια αυτών των εξελίξεων υπάρχει ένα σημείο το οποίο έχει ιδιαίτερη σημασία και που δεν αναφέρεται τόσο: Την Παρασκευή 16 του μηνός Νοεμβρίου του '73, ο Καραμανλής, μέσω του συνδέσμου του Δημητρακόπουλου, έστειλε στον Αχιλλέα τον αδελφό του μια επιστολή την οποία απηύθυνε προς τον Μακαρέζο, στην οποία έγραφε επί λέξει:

«Αυτή η κίνηση στο Πολυτεχνείο, πρέπει να κατασταλεί από τον στρατό». Ζητούσε συγγνώμη για την θέση που αποδεικνύεται και στην σημερινή εποχή, πώς αναβιώνει ξανά η πατριωτική-εθνική διάσταση κ.ο.κ. με διάφορες αποχρώσεις... Ευτυχώς τόσο πολλές αποχρώσεις, όπου σε αυτό το χρονικό διάστημα δεν μπορούν να τα βρουν τόσο καλά. Άρα, λοιπόν, αυτό το χαρακτηριστικό της επιστολής του Καραμανλή, που δεν είναι το πρώτο, έκανε και άλλες κρούσεις προς την δικτατορία, συζητούσε, και προφανέστατα, γνωρίζετε όλοι ότι ο Αβέρωφ ήταν σε πλήρη συνάρτηση και σύνδεση με τον Καραμανλή, ο γεφυροποιός που λένε· ήτανε σαν γέφυρα μεταξύ της δικτατορίας και της προ δικτατορικής πολιτικής νομενκλατούρας. Δεν είναι τυχαία αυτά τα πράγματα. Όπως δεν είναι τυχαίο που λένε, οι Αμερικάνοι και η Χούντα... δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα όπως τα παρουσιάζουν. Ένα κομμάτι της Χούντας έπαιξε ένα πολύ συγκεκριμένο ρόλο με τον Ιωαννίδη και έκανε το πραξικόπημα στην Κύπρο. Δεν το έκανε ο Παπαδόπουλος, ο Ιωαννίδης το έκανε. Θα μου πεις, και οι μεν και οι δε, είναι στο ίδιο ιδεολογικοπολιτικό πλέγμα, ναι, αλλά είναι άλλο ο χασάπης και άλλο ο μανάβης. Τί να κάνουμε; Άλλο ο ηλίθιος και άλλο ο πολιτικός χειριστής των πραγμάτων.

Εδώ αποδεικνύεται και κάτι άλλο. Αν οι αμερικάνοι, όπως λένε, μπορούσαν να ελέγχουν απόλυτα την δικτατορία, τότε δεν θα παιζόταν όλο αυτό το παιχνίδι μέσω του Ιωαννίδη. Να φύγει ο Παπαδόπουλος, να ανατραπεί, να κάνει στις 25 Νοεμβρίου ο Ιωαννίδης το πραξικόπημα, και μετά να κάνει την εισβολή στην Κύπρο. Δεν χρειαζότανε. Μπορούσανε να ανατρέψουνε την δικτατορία μέσω Ιωαννίδη ή μέσω κάποιου άλλου και να προχωρούσαν σε αλλαγή. Άρα, λοιπόν, εδώ αποδεικνύεται και το ψεύδος στο οποίο ενεπλάκη ο πληθυσμός με το ότι η αμερικανοκίνητη δικτατορία, που έλεγε η Χούντα της ελληνικής ενώσεως ... Αμερικανοκίνητη είναι όταν ο οδηγός είναι Αμερικάνος και κινεί το άρμα. Δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Για να μπορέσουν να επαναφέρουν τον Καραμανλή και τους συν αυτώ, δηλαδή το κομμάτι της τάξεως που θα εξυπηρετούσε στο διηνεκές τα συμφέροντα, χωρίς τις παρεμβολές αυτές που το άλλο κομμάτι το οποίο εκπροσωπούσαν οι δικτάτορες να έβαζε διαφορετική γραμμή πλεύσεως, έφτυσαν αίμα... αναγκάστηκαν οι επανελθόντες πολιτικοί να δώσουν το 33% της Κύπρου. Το οποίο δεν το χρεώνεται, σε καμία περίπτωση η ομάδα η οποία ανετράπη στις 25 Νοεμβρίου. Δεν το χρεώνεται, ούτε ο Ιωαννίδης, καθ' ολοκληρίαν. Χρεώνεται την ηλιθιότητα ενός βασανιστή, ενός κτήνους –την ηλιθιότητα ναι!– μα ο ηλίθιος είναι πάντα χρήσιμος. Και τον χρησιμοποίησε

Άρα γίνεται η μετάβαση από την μία φάση στην άλλη και νομίζω ότι δεν χρειάζεται να ψάξουμε γιατί υπάρχει ατιμωρησία των βασανιστών. Φυσικά, αφού το Καραμανλικό μεταπολιτευτικό κράτος είχε διαπραγματευθεί σοβαρότατα με κομμάτι της δικτατορίας για την μετάβαση. Με τον ίδιο τον Παπαδόπουλο, μάλιστα, όταν του στείλανε ενδιάμεσο για να δεσμευτεί ότι δεν θα κατέβει στις εκλογές το πολιτικό του κόμμα. Και αυτός είπε όχι. Δηλαδή, αν τους έδινε αυτήν την διαβεβαίωση ίσως και να είχε...
... Και, δεν ήταν, καν, υπό φύλαξη, αν θυμάμαι καλά, στο Λαγονήσι.

Γ.Β.: Δεν υπήρχε περίπτωση να έδινε την διαβεβαίωση. Ότι και να πιστεύει κάποιος για τον Παπαδόπουλο, ήταν σταθερός χαρακτήρας...

Η ουσία είναι ότι στην περίοδο που αναφέρεται ο σύντροφος, είναι ακριβώς το σημείο που είχε δοθεί αμνηστία. Και εν συνεχεία, ανακαλείται η αμνηστία. Επανέρχεται το σύνταγμα του '52, αν θυμάμαι καλά, και ενώ επανέρχεται το σύνταγμα... Δηλαδή, ποιος δικτάτορας;;; «Αναστέλλω τα άρθρα τάδε και τάδε» και όποιος κουνηθεί την έβαψε. Πράγματι, επαναφέρει το σύνταγμα του '52, ο Καραμανλής, χωρίς να ισχύουν τα άρθρα που αναφέρονται στον βασιλιά. Τί είναι αυτό; Δεν είναι πραξικόπημα; Δεν είναι συντακτική πράξη; Η δικτατορία προχωρούσε με συντακτικές πράξεις. Ο Καραμανλής, λοιπόν, σιωπηλά, επέβαλε μια συνταγματική πράξη αφαιρώντας τα άρθρα του συντάγματος που μιλούσαν για τον βασιλιά. Και κανένας δεν είπε τίποτα! Το νομιμοποιήσανε!... Διότι, όλοι θέλαν να πάρουνε μερίδιο από την πίττα. Μπορούσε να μιλήσει το ΚΚΕ ή το ΚΚΕ εσωτερικού, αφού προωθούσε την νομιμοποίηση του; Ένα κόμμα το οποίο είχε χαρακτηριστεί ως διωκόμενο επί εσχάτη προδοσία; Δεν επανέρχεται όποιος κατηγορήθηκε επί εσχάτη προδοσία στα πολιτικά πράγματα. Έφτιαξε άρθρο ο Καραμανλής για τους κομμουνιστές, που ανέφερε: «όποιος εισέλθει στην βουλή δεν διώκεται πλέον». Και έτσι την γλυτώσανε οι κομμουνιστές... Πόση διαπραγμάτευση μπορεί να θεωρήσει κάποιος ότι υπήρχε; Άπειρη... Κάναν τα πάντα οι εδώ φοιτητές του ΚΚΕ μέσα στο Πολυτεχνείο και στις άλλες σχολές... Τα πάντα να ελέγχουν την κατάσταση, να μην εκτραπεί σε συγκρουσιακό και αιματηρό γεγονός, για να μπορέσει να γίνει η διαπραγμάτευση. Είναι ηλίου φαεινότερο. Όσο πιο καλά διαχειρίζονταν μία κινητοποίηση, και όσο λιγότερος κόσμος έμπαινε μέσα σε αυτήν την αναμέτρηση, τόσο πιο καλύτερα θα ήταν τα εχέγγυα που θα δινόντουσαν από το ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτερικού και τους συν αυτώ ρεμπεσκέδες...

Κατά συνέπεια δεν είναι τυχαίο το τί γινότανε μέσα στο Πολυτεχνείο. Ό,τι κάνουν στη ζωή τους όλοι αυτοί οι κομμουνιστές το κάνανε και εδώ... πραξικόπημα. Άλλη Συντονιστική βγήκε στην αρχή, αλλιώς μπαίναν με πλαστές σφραγίδες μέσα και καταλάβαν τον σταθμό, και καμάρωνε ο Καραγκουλές, (καλή του ώρα όπου να είναι).

«Κοίταξε εδώ πέρα τα ... θα ελέγχουν το σταθμό!»

«Τί λες ρε, πας καλά;» του λέω.

Ο αγώνας που δόθηκε πρώτον, να μην γίνει η κατάληψη του Πολυτεχνείου, αλλά, να γίνει μέσω πολιτικών χειρισμών από την αριστερά γενικότερα, δεύτερος σχεδιασμός – πώς να τους βγάλουνε έξω και, ο τρίτος σχεδιασμός ήταν αυτός που αναφέρει ο Γουνελάς μαζί με τον Σταμέλο (και οι δύο μακαρίτες).

Μιλάνε πολύ ειλικρινά: «Θέλαμε να τους βγάλουμε έξω και **θέλανε να βγούνε έξω**, αλλά δεν μπορούσαν να συμφωνήσουνε μεταξύ τους».

Και συμφωνήθηκε κοινή συναινέσει... κάποιος πέταξε την ιδέα, ίσως από τους στρατιωτικούς ότι «Εντάξει να ρίξουμε την πύλη». Το ότι «η Χούντα έριξε την πύλη» είναι τρίχες κατσαρές - ανακριβές...

Εγώ το είδα το άρμα και δεν μπορεί κανένας να με βγάλει ψεύτη...

Το άρμα έφτασε μπροστά στην πύλη, έκανε ελαφρώς πίσω, μαρσάρισε και την έριξε. Προηγουμένως, δεν το λέει ακριβώς έτσι ο Γουνελάς, έφτασε, ακούμπησε, –το κανόνι όντως ήταν πίσω–, έκανε ελαφρώς όπισθεν, μαρσάρισε και έσπρωξε – έσπρωξε! ...δεν πήγε με φόρα... αυτό που δείχνει το βίντεο είναι πλαστό από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Κατασκευασμένο.

Το άρμα κινήθηκε σταθερά γρήγορα με βία, σταμάτησε και μετά μαρσάρισε και έριξε την πύλη. Προηγουμένως ο Λαλιώτης με ντουντούκα, καλούσε τον κόσμο να απομακρυνθεί από την πύλη γιατί θα πέσει, θα μπει το άρμα. Ξεκαθαρισμένα πράγματα. Και το ομολογεί και ο Σταμέλος...

Συμμετέχων: Συμπερασματικά, φαίνεται καθαρά ο διαχωρισμός μέσα στην ίδια την σχολή, ανάμεσα σε αυτούς που θέλανε να βγούνε και σε αυτούς που δεν θέλανε. Ο Λαλιώτης και ο Σταμέλος ο Κυριάκος ανέλαβαν την διαπραγμάτευση, βγήκαν έξω από το Πολυτεχνείο ...

Γ.Β.: ... στο Ακροπόλ συναντιόντουσαν...

Συμμετέχων: ... μίλησαν με τους στρατιωτικούς. Η συνάντηση ήταν τριμελής όσον αφορά τις ιδιότητες: ήταν φοι-

λαδή, ανοίγουμε την πόρτα, προσπαθώντας να παρασύρουμε τον κόσμο προς τα έξω και να αδειάσει ο χώρος – τόσο απλά. Και στην Νομική, παρ' ότι τους κόψαμε, εγώ και κάνα δυο άνθρωποι, είχε ήδη βγει ένας κόσμος έξω και αναγκάστηκε να βγει και ο υπόλοιπος. Το ίδιο πήγαν να κάνουν και στο Πολυτεχνείο, το ίδιο κάνουνε πάντα όταν διαμαρτύρονται κάποιοι ότι βιάζονται να φύγουνε από μια κατάληψη ... αυτό το αντιμετωπίσαμε εμείς το '95, που κάποιοι βιαζόντουσαν να φύγουν, ενώ ουσιαστικά θέλαν να δημιουργήσουν ένα ρεύμα διαφυγής. Γιατί ο άλλος δεν ξέρει τί γίνεται, νομίζει ότι έχει αποφασιστεί να αποχωρήσουν αφού βλέπει να βγαίνουν 100 άτομα ... Την ίδια, λοιπόν, τεχνική προσπάθησαν να εφαρμόσουν και μετά. Δεν πέτυχε, βέβαια. Τουλάχιστον το '73 και το '95 δεν πέτυχε. (...Τώρα αν κάποιος ήταν «Τιραμόλα» και κρατούσε τις πόρτες κλειστές αυτό είναι άλλο θέμα...).

Συμμετέχων: Νομίζω πάντως ότι αυτό το οποίο εφαρμόστηκε τότε, μπορεί κανείς να το δει σε δεκάδες περιπτώσεων περιστατικά για το σπάσιμο ... των καταλήψεων...

Γιατί, θα πει κάποιος; Τώρα τελευταία το είδαμε στην ΑΣΟΕ. Ακριβώς το ίδιο πράγμα. Τί νομίζετε ότι έγινε στην ΑΣΟΕ; Φύγανε 100 φοιτητές αριστεροί (να δούμε τις ομοιότητες γιατί είναι και φρέσκο) από την πλατεία Βικτωρίας έχοντας μια προγραμματισμένη συγκέντρωση, στην οποία δεν κρύψανε ότι πρόθεσή τους ήταν να καταλήξου-

πικά συμφέροντα για το τι συμβαίνει μέσα στο χώρο της εκπαίδευσης, γιατί αυτοί κάνουν έρευνες και διάφορα άλλα προγράμματα κλπ. Ήρθανε, λοιπόν, εκεί, για να μεσολαβήσουν για να βγουν τα παιδιά έξω. Και τους έλεγες, γιατί; Καθήστε κάτω, κάνετε καθιστική διαμαρτυρία. Θα σας βγάλουνε; Θα έχουν κόστος άμα σας βγάλουνε. Άστους να σε πάνε στη ΓΑΔΑ. Τι κατηγορία θα έχεις; Διατάραξη; Η σχολή ήταν κλειστή – λοκ-άουτ. Καμία κατηγορία. Όμως κάνανε συμφωνία, τραβηχτήκανε τα ΜΑΤ και βγήκανε μόνοι τους. Αν δει κάποιος τις ομοιότητες, είναι καταπληκτικές. Η μέθοδος δοκιμασμένη... και έχει εφαρμοστεί μεταπολιτευτικά.

Ακριβώς εφαρμόζουν σήμερα αυτό που είχαν διδαχτεί τότε... αυτό που αναφέρει ο Γιώργος. Φυσικά ο Λαλιώτης δεν ήταν κανένας τυχαίος. Συνδικαλιστής πασοκτζής ήταν.

Γ.Β.: ... στην Ιατρική ήταν πρώτο κεφάλι – και μέλος του ΠΑΚ.

Συμμετέχων: Μιλάμε για ανθρώπους, τότε, ικανούς να διαχειριστούνε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Εδώ είχαμε εισβολή με τανκ, παιζόταν η αλλαγή του καθεστώτος, παιζόντουσαν χίλια δυο πράγματα, τότε. Αλλά, το μοντέλο, ήταν ίδιο... Γι' αυτό λέμε ότι πρέπει να προσπαθούμε να το ψάχνουμε... τί έγινε τότε ... ξανά και ξανά για να καταλάβουμε και να προχωρήσουμε. Και αυτό το πράγμα πρέπει να το κατανοήσουμε· δεν είναι χαμένος κόπος και

του Πολυτεχνείου, αλλά, να γίνει μέσω πολιτικών χειρισμών από την αριστερά γενικότερα, δεύτερος σχεδιασμός – πώς να τους βγάλουνε έξω και, ο τρίτος σχεδιασμός ήταν αυτός που αναφέρει ο Γουνελάς μαζί με τον Σταμέλο (και οι δύο μακαρίτες).

Μιλάνε πολύ ειλικρινά: «Θέλαμε να τους βγάλουμε έξω και **θέλανε να βγούνε έξω**, αλλά δεν μπορούσαν να συμφωνήσουνε μεταξύ τους».

Και συμφωνήθηκε κοινή συναινέσει... κάποιος πέταξε την ιδέα, ίσως από τους στρατιωτικούς ότι «Εντάξει να ρίξουμε την πύλη». Το ότι «η Χούντα έριξε την πύλη» είναι τρίχες κατσαρές - ανακριβές...

Εγώ το είδα το άρμα και δεν μπορεί κανένας να με βγάλει ψεύτη...

Το άρμα έφτασε μπροστά στην πύλη, έκανε ελαφρώς πίσω, μαρσάρισε και την έριξε. Προηγουμένως, δεν το λέει ακριβώς έτσι ο Γουνελάς, έφτασε, ακούμπησε, –το κανόνι όντως ήταν πίσω–, έκανε ελαφρώς όπισθεν, μαρσάρισε και έσπρωξε – έσπρωξε! ...δεν πήγε με φόρα... αυτό που δείχνει το βίντεο είναι πλαστό από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Κατασκευασμένο.

Το άρμα κινήθηκε σταθερά γρήγορα με βία, σταμάτησε και μετά μαρσάρισε και έριξε την πύλη. Προηγουμένως ο Λαλιώτης με ντουντούκα, καλούσε τον κόσμο να απομακρυνθεί από την πύλη γιατί θα πέσει, θα μπει το άρμα. Ξεκαθαρισμένα πράγματα. Και το ομολογεί και ο Σταμέλος...

Συμμετέχων: Συμπερασματικά, φαίνεται καθαρά ο διαχωρισμός μέσα στην ίδια την σχολή, ανάμεσα σε αυτούς που θέλανε να βγούνε και σε αυτούς που δεν θέλανε. Ο Λαλιώτης και ο Σταμέλος ο Κυριάκος ανέλαβαν την διαπραγμάτευση, βγήκαν έξω από το Πολυτεχνείο ...

Γ.Β.: ... στο Ακροπόλ συναντιόντουσαν...

Συμμετέχων: ... μίλησαν με τους στρατιωτικούς. Η συνάντηση ήταν τριμελής όσον αφορά τις ιδιότητες: ήταν φοιτητές –αυτοί οι δύο–, ήτανε στρατιωτικοί βασικά, και βέβαια ήταν κάποιοι αντιπρόσωποι της αστυνομίας...

Γ.Β.: ... ο Υπουργός πρέπει να ήτανε...

Συμμετέχων: Αυτοί οι δύο φοιτητές, χωρίς να λάβουνε υπ' όψιν τους ότι κάποιοι άλλοι δεν θέλανε, συναποφάσισαν και συναίνεσαν να ανοίξει η πόρτα. Όπως είπε ο Σταμέλος που ήταν τότε φοιτητής, «έπρεπε οπωσδήποτε να βγούμε». Είχε ανοίξει μια πλαϊνή πόρτα, βγήκανε καμιά διακοσαριά άνθρωποι και μετά κάποιοι την κλείσανε.

Εδώ πρώτη φορά ακούμε για συναίνεση φοιτητών στην είσοδο του τανκ...

Γ.Β.: Τον Σταμέλο τον διόρισε η συντονιστική σαν υπεύθυνο της πύλης, αλλά από τους υπόλοιπους κανείς δεν τον είχε διορίσει.

Συμμετέχων: Άρα, πραγματικά, δεν πήγαιναν καλά τα πράγματα όσον αφορά την συνεννόηση μέσα στο Πολυτεχνείο, και πραξικοματικά ένα κομμάτι φοιτητών όχι

λαδή, ανοίγουμε την πόρτα, προσπαθώντας να παρασύρουμε τον κόσμο προς τα έξω και να αδειάσει ο χώρος – τόσο απλά. Και στην Νομική, παρ' ότι τους κόψαμε, εγώ και κάνα δυο άνθρωποι, είχε ήδη βγει ένας κόσμος έξω και αναγκάστηκε να βγει και ο υπόλοιπος. Το ίδιο πήγαν να κάνουν και στο Πολυτεχνείο, το ίδιο κάνουνε πάντα όταν διαμαρτύρονται κάποιοι ότι βιάζονται να φύγουνε από μια κατάληψη ... αυτό το αντιμετωπίσαμε εμείς το '95, που κάποιοι βιαζόντουσαν να φύγουν, ενώ ουσιαστικά θέλαν να δημιουργήσουν ένα ρεύμα διαφυγής. Γιατί ο άλλος δεν ξέρει τί γίνεται, νομίζει ότι έχει αποφασιστεί να αποχωρήσουν αφού βλέπει να βγαίνουν 100 άτομα ... Την ίδια, λοιπόν, τεχνική προσπάθησαν να εφαρμόσουν και μετά. Δεν πέτυχε, βέβαια. Τουλάχιστον το '73 και το '95 δεν πέτυχε. (...Τώρα αν κάποιος ήταν «Τιραμόλα» και κρατούσε τις πόρτες κλειστές αυτό είναι άλλο θέμα...).

Συμμετέχων: Νομίζω πάντως ότι αυτό το οποίο εφαρμόστηκε τότε, μπορεί κανείς να το δει σε δεκάδες περιπτώσεων περιστατικά για το σπάσιμο ... των καταλήψεων...

Γιατί, θα πει κάποιος; Τώρα τελευταία το είδαμε στην ΑΣΟΕ. Ακριβώς το ίδιο πράγμα. Τί νομίζετε ότι έγινε στην ΑΣΟΕ; Φύγανε 100 φοιτητές αριστεροί (να δούμε τις ομοιότητες γιατί είναι και φρέσκο) από την πλατεία Βικτωρίας έχοντας μια προγραμματισμένη συγκέντρωση, στην οποία δεν κρύψανε ότι πρόθεσή τους ήταν να καταλήξουνε μέσα στο κτίριο της ΑΣΟΕ το οποίο ήταν κλεισμένο, είχε κηρυχθεί λοκ-άουτ, και να κάνουν συνέλευση.

Άρα, το κράτος, η αστυνομία, γνώριζαν την πρόθεσή τους, και μάλιστα είχαν στρατοπεδεύσει πίσω από την ΑΣΟΕ. Δεν τους εμπόδισε κανένας να φτάσουν. Ξεκινούν, φτάνουν μπροστά και έβλεπε κανείς, τους ματατζήδες, –οι οποίοι γελάγανε–, ότι δήθεν τρέχανε να προλάβουν. Πλησιάζουν τους τελευταίους που δεν έχουνε μπει και αρχίζουν να τους κτυπούν ... μπαίνουν μέσα και μετά από λίγο μπαίνουν και τα ΜΑΤ. Γιατί, θα πει κάποιος, το κάνανε; Γιατί δεν κάναν αυτό που κάναν την επόμενη μέρα, που στήσανε μια διμοιρία στην κεντρική πύλη της ΑΣΟΕ; Και δεν μπήκε κανένας. Γιατί το κάνανε; Τα παιδιά, οι φοιτητές δεν πήραν χαμπάρι. Φυσικά υπήρχε κομματική καθοδήγηση.

Το κράτος μετά την ψήφιση για το άσυλο κ.λπ. μπήκε και για πρώτη φορά έβγαλε φοιτητές –όχι κουκουλοφόρους–

πικά συμφέροντα για το τι συμβαίνει μέσα στο χώρο της εκπαίδευσης, γιατί αυτοί κάνουν έρευνες και διάφορα άλλα προγράμματα κλπ. Ήρθανε, λοιπόν, εκεί, για να μεσολαβήσουν για να βγουν τα παιδιά έξω. Και τους έλεγες, γιατί; Καθήστε κάτω, κάνετε καθιστική διαμαρτυρία. Θα σας βγάλουνε; Θα έχουν κόστος άμα σας βγάλουνε. Άστους να σε πάνε στη ΓΑΔΑ. Τι κατηγορία θα έχεις; Διατάραξη; Η σχολή ήταν κλειστή – λοκ-άουτ. Καμία κατηγορία. Όμως κάνανε συμφωνία, τραβηχτήκανε τα ΜΑΤ και βγήκανε μόνοι τους. Αν δει κάποιος τις ομοιότητες, είναι καταπληκτικές. Η μέθοδος δοκιμασμένη... και έχει εφαρμοστεί μεταπολιτευτικά.

Ακριβώς εφαρμόζουν σήμερα αυτό που είχαν διδαχτεί τότε... αυτό που αναφέρει ο Γιώργος. Φυσικά ο Λαλιώτης δεν ήταν κανένας τυχαίος. Συνδικαλιστής πασοκτζής ήταν.

Γ.Β.: ... στην Ιατρική ήταν πρώτο κεφάλι – και μέλος του ΠΑΚ.

Συμμετέχων: Μιλάμε για ανθρώπους, τότε, ικανούς να διαχειριστούνε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Εδώ είχαμε εισβολή με τανκ, παιζόταν η αλλαγή του καθεστώτος, παιζόντουσαν χίλια δυο πράγματα, τότε. Αλλά, το μοντέλο, ήταν ίδιο... Γι' αυτό λέμε ότι πρέπει να προσπαθούμε να το ψάχνουμε... τί έγινε τότε ... ξανά και ξανά για να καταλάβουμε και να προχωρήσουμε. Και αυτό το πράγμα πρέπει να το κατανοήσουμε· δεν είναι χαμένος κόπος και χρόνος. Δεν μπορείς να κάνεις ούτε μισό βήμα μπροστά αν δεν έχεις μελετήσει αυτό που έχει γίνει. Γιατί θα κάνεις τα ίδια και τα ίδια λάθη... Και το χειρότερο ποιο είναι: να κάνεις μισά πράγματα – και το ακόμα πιο χειρότερο να νομίζεις ότι έχεις καταλάβει και να μην έχεις καταλάβει. Να νομίζεις ότι έχεις κατανοήσει και να μην έχεις κατανοήσει. Και το πιο δύσκολο; Να νομίζεις ότι μπορείς να μεταδόσεις και να μην μεταδίδεις τίποτα. Δηλαδή, πέντε απλά πράγματα: αυτό που συνέβη τότε, είναι αυτό ακριβώς το ίδιο πράγμα. Το οποίο είδαμε να σημαδεύει σοβαρές κινητοποιήσεις μεταπολιτευτικά όσον αφορά τους χώρους του πανεπιστημίου και της ΕΦΕΕ.

Δεύτερον: Αυτό το οποίο επιβάλλεται να δούμε είναι, όσον αφορά την διαπραγμάτευση που έγινε έξω από τον χώρο του Πολυτεχνείου· βλέπουμε τα γνωστά πρόσωπα που ανέφερε ο Γιώργος: Λαλιώτης, Τζουμάκας, Τσούρας. Είναι αυτοί ακριβώς οι οποίοι αναλαμβάνουνε σοβαρότα-

κανόνι όντως ήταν πίσω–, έκανε ελαφρώς όπισθεν, μαρσάρισε και έσπρωξε – έσπρωξε! ...δεν πήγε με φόρα... αυτό που δείχνει το βίντεο είναι πλαστό από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Κατασκευασμένο.

Το άρμα κινήθηκε σταθερά γρήγορα με βία, σταμάτησε και μετά μαρσάρισε και έριξε την πύλη. Προηγουμένως ο Λαλιώτης με ντουντούκα, καλούσε τον κόσμο να απομακρυνθεί από την πύλη γιατί θα πέσει, θα μπει το άρμα. Ξεκαθαρισμένα πράγματα. Και το ομολογεί και ο Σταμέλος...

Συμμετέχων: Συμπερασματικά, φαίνεται καθαρά ο διαχωρισμός μέσα στην ίδια την σχολή, ανάμεσα σε αυτούς που θέλανε να βγούνε και σε αυτούς που δεν θέλανε. Ο Λαλιώτης και ο Σταμέλος ο Κυριάκος ανέλαβαν την διαπραγμάτευση, βγήκαν έξω από το Πολυτεχνείο ...

Γ.Β.: ... στο Ακροπόλ συναντιόντουσαν...

Συμμετέχων: ... μίλησαν με τους στρατιωτικούς. Η συνάντηση ήταν τριμελής όσον αφορά τις ιδιότητες: ήταν φοιτητές –αυτοί οι δύο–, ήτανε στρατιωτικοί βασικά, και βέβαια ήταν κάποιοι αντιπρόσωποι της αστυνομίας...

Γ.Β.: ... ο Υπουργός πρέπει να ήτανε...

Συμμετέχων: Αυτοί οι δύο φοιτητές, χωρίς να λάβουνε υπ' όψιν τους ότι κάποιοι άλλοι δεν θέλανε, συναποφάσισαν και συναίνεσαν να ανοίξει η πόρτα. Όπως είπε ο Σταμέλος που ήταν τότε φοιτητής, «έπρεπε οπωσδήποτε να βγούμε». Είχε ανοίξει μια πλαϊνή πόρτα, βγήκανε καμιά διακοσαριά άνθρωποι και μετά κάποιοι την κλείσανε.

Εδώ πρώτη φορά ακούμε για συναίνεση φοιτητών στην είσοδο του τανκ...

Γ.Β.: Τον Σταμέλο τον διόρισε η συντονιστική σαν υπεύθυνο της πύλης, αλλά από τους υπόλοιπους κανείς δεν τον είχε διορίσει.

Συμμετέχων: Άρα, πραγματικά, δεν πήγαιναν καλά τα πράγματα όσον αφορά την συνεννόηση μέσα στο Πολυτεχνείο, και πραξικοματικά ένα κομμάτι φοιτητών όχι μόνο δεν αντέδρασε, αλλά συναίνεσε και μπήκε μέσα στο τανκς.

Γ.Β.: Το ΚΚΕ γνωρίζοντας ότι θα ανοιχτεί η πύλη και, με τον φόβο τού να μην θεωρηθεί συνένοχο, –διότι είπαμε ότι είχε προηγηθεί ολόκληρη συνδιαλλαγή για τη νομιμοποίησή του–, απέσυρε τα μέλη του.

Επίσης, παρουσιάστηκαν κάποιοι και είπανε ότι ο Αντρέας (Παπανδρέου) δεν γνώριζε... Λάθος! Ο Αντρέας με τον Λαλιώτη και τον Αλαβάνο του ΚΚΕ εσωτερικού είχανε συζητήσει πώς να βρούνε τρόπο να διώξουνε τον κόσμο από το Πολυτεχνείο, πριν μπει το άρμα βέβαια. Και μάλιστα σκεφτόντουσαν την τεχνική «Μπίστης-Τζουμάκας» ... Δη-'95, που κάποιοι βιαζόντουσαν να φύγουν, ενώ ουσιαστικά θέλαν να δημιουργήσουν ένα ρεύμα διαφυγής. Γιατί ο άλλος δεν ξέρει τί γίνεται, νομίζει ότι έχει αποφασιστεί να αποχωρήσουν αφού βλέπει να βγαίνουν 100 άτομα ... Την ίδια, λοιπόν, τεχνική προσπάθησαν να εφαρμόσουν και μετά. Δεν πέτυχε, βέβαια. Τουλάχιστον το '73 και το '95 δεν πέτυχε. (...Τώρα αν κάποιος ήταν «Τιραμόλα» και κρατούσε τις πόρτες κλειστές αυτό είναι άλλο θέμα...).

Συμμετέχων: Νομίζω πάντως ότι αυτό το οποίο εφαρμόστηκε τότε, μπορεί κανείς να το δει σε δεκάδες περιπτώσεων περιστατικά για το σπάσιμο ... των καταλήψεων...

Γιατί, θα πει κάποιος; Τώρα τελευταία το είδαμε στην ΑΣΟΕ. Ακριβώς το ίδιο πράγμα. Τί νομίζετε ότι έγινε στην ΑΣΟΕ; Φύγανε 100 φοιτητές αριστεροί (να δούμε τις ομοιότητες γιατί είναι και φρέσκο) από την πλατεία Βικτωρίας έχοντας μια προγραμματισμένη συγκέντρωση, στην οποία δεν κρύψανε ότι πρόθεσή τους ήταν να καταλήξουνε μέσα στο κτίριο της ΑΣΟΕ το οποίο ήταν κλεισμένο, είχε κηρυχθεί λοκ-άουτ, και να κάνουν συνέλευση.

Άρα, το κράτος, η αστυνομία, γνώριζαν την πρόθεσή τους, και μάλιστα είχαν στρατοπεδεύσει πίσω από την ΑΣΟΕ. Δεν τους εμπόδισε κανένας να φτάσουν. Ξεκινούν, φτάνουν μπροστά και έβλεπε κανείς, τους ματατζήδες, –οι οποίοι γελάγανε–, ότι δήθεν τρέχανε να προλάβουν. Πλησιάζουν τους τελευταίους που δεν έχουνε μπει και αρχίζουν να τους κτυπούν ... μπαίνουν μέσα και μετά από λίγο μπαίνουν και τα ΜΑΤ. Γιατί, θα πει κάποιος, το κάνανε; Γιατί δεν κάναν αυτό που κάναν την επόμενη μέρα, που στήσανε μια διμοιρία στην κεντρική πύλη της ΑΣΟΕ; Και δεν μπήκε κανένας. Γιατί το κάνανε; Τα παιδιά, οι φοιτητές δεν πήραν χαμπάρι. Φυσικά υπήρχε κομματική καθοδήγηση.

Το κράτος μετά την ψήφιση για το άσυλο κ.λπ. μπήκε και για πρώτη φορά έβγαλε φοιτητές –όχι κουκουλοφόρους– όχι ανθρώπους που συγκρούονταν, δεν κρατούσανε ούτε ένα κράνος στα χέρια τους. ... Χτυπηθήκανε, τρομοκρατηθήκανε, νεαρά παιδιά, κοπέλες κλπ. Τους ρωτάγαμε, γιατί βγήκατε; Μας είπαν: «θα μας σκοτώνανε». Δεν θα σας σκοτώνανε, τους λέγαμε. Είχαν έρθει δημοσιογράφοι κ.λπ. Ποιο ήταν το επόμενο στάδιο, λοιπόν; Ότι το κράτος κέρδισε... Τους έβγαλε έξω και ... χωρίς να έχει μέσα φοιτητές ... βρήκε φοιτητές και τους έπαιρνε... ...

Μετά, ποια είναι η συνέχεια, ποιες οι ομοιότητες; Προσέρχονται οι βουλευτές της αριστεράς... ο Φίλης, η Σακοράφα, και εκτός από αυτούς και αριστεροί καθηγητές οι οποίοι, ξέρουμε πολύ καλά, ότι έχουν και οι ίδιοι προσωρία. Όμως κάνανε συμφωνία, τραβηχτήκανε τα ΜΑΤ και βγήκανε μόνοι τους. Αν δει κάποιος τις ομοιότητες, είναι καταπληκτικές. Η μέθοδος δοκιμασμένη... και έχει εφαρμοστεί μεταπολιτευτικά.

Ακριβώς εφαρμόζουν σήμερα αυτό που είχαν διδαχτεί τότε... αυτό που αναφέρει ο Γιώργος. Φυσικά ο Λαλιώτης δεν ήταν κανένας τυχαίος. Συνδικαλιστής πασοκτζής ήταν.

Γ.Β.: ... στην Ιατρική ήταν πρώτο κεφάλι – και μέλος του ΠΑΚ.

Συμμετέχων: Μιλάμε για ανθρώπους, τότε, ικανούς να διαχειριστούνε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Εδώ είχαμε εισβολή με τανκ, παιζόταν η αλλαγή του καθεστώτος, παιζόντουσαν χίλια δυο πράγματα, τότε. Αλλά, το μοντέλο, ήταν ίδιο... Γι' αυτό λέμε ότι πρέπει να προσπαθούμε να το ψάχνουμε... τί έγινε τότε ... ξανά και ξανά για να καταλάβουμε και να προχωρήσουμε. Και αυτό το πράγμα πρέπει να το κατανοήσουμε· δεν είναι χαμένος κόπος και χρόνος. Δεν μπορείς να κάνεις ούτε μισό βήμα μπροστά αν δεν έχεις μελετήσει αυτό που έχει γίνει. Γιατί θα κάνεις τα ίδια και τα ίδια λάθη... Και το χειρότερο ποιο είναι: να κάνεις μισά πράγματα – και το ακόμα πιο χειρότερο να νομίζεις ότι έχεις καταλάβει και να μην έχεις καταλάβει. Να νομίζεις ότι έχεις κατανοήσει και να μην έχεις κατανοήσει. Και το πιο δύσκολο; Να νομίζεις ότι μπορείς να μεταδόσεις και να μην μεταδίδεις τίποτα. Δηλαδή, πέντε απλά πράγματα: αυτό που συνέβη τότε, είναι αυτό ακριβώς το ίδιο πράγμα. Το οποίο είδαμε να σημαδεύει σοβαρές κινητοποιήσεις μεταπολιτευτικά όσον αφορά τους χώρους του πανεπιστημίου και της ΕΦΕΕ.

Δεύτερον: Αυτό το οποίο επιβάλλεται να δούμε είναι, όσον αφορά την διαπραγμάτευση που έγινε έξω από τον χώρο του Πολυτεχνείου· βλέπουμε τα γνωστά πρόσωπα που ανέφερε ο Γιώργος: Λαλιώτης, Τζουμάκας, Τσούρας. Είναι αυτοί ακριβώς οι οποίοι αναλαμβάνουνε σοβαρότατες εξουσιαστικές θέσεις και όχι για μικρό χρονικό διάστημα – σημαδέψαν την αντιπολίτευση. Είναι τα ίδια πρόσωπα. Τώρα, όσον αφορά το ΚΚΕ, σαφώς, σαφέστατα έχουνε την ίδια ευθύνη για αυτό που έγινε. Γιατί προφανώς, το να δώσεις τα διαπιστευτήριά σου σε μια κρισιμότατη στιγμή, δεν υπάρχει κάτι καλύτερο για την μετέπειτα πορεία του ΚΚΕ εντός του κοινοβουλίου... είναι φως φανάρι το τί έγινε... Αυτό δεν συνεχίσανε να κάνουνε και μετέπειτα συνεχώς; Όποτε προέκυψε μια κοινωνική σύγκρουση η οποία ξέφευγε, ξέρετε τί έγινε, και πώς την κατέστειλαν οι αριστεροί με διάφορους τρόπους. Το ίδιο και το ίδιο... πόσες φορές θα το δούμε! Μια ζωή δεν βαφτίζουν προ-

βοκάτορες, όπως βάφτισαν τότε τους 350, και μεταπολιτευτικά το ίδιο δεν κάνανε; Τίποτε διαφορετικό! Ήταν και είναι πιστοί σε αυτήν τη γραμμή.

Είναι, λοιπόν, εντυπωσιακό αυτό που είπαμε πριν. Ότι, όπως ο Καραμανλής, ο οποίος δεν είχε ακόμα έρθει, ήθελε να κατασταλεί η εξέγερση του Νοέμβρη, το ίδιο θέλαν και οι αριστεροί που ήταν εδώ μέσα, και εννοώ τους κομματικούς, δεν εννοώ όλον τον απλό κόσμο. Μπορεί να διαφωνώ, αλλά δεν σημαίνει ότι όλοι οι αριστεροί που ήταν εδώ μέσα θέλαν να κατασταλεί το Πολυτεχνείο, οι απλοί φοιτητές κλπ.

Υπάρχει, λοιπόν, φοβερή σύμπλευση, από τον Καραμανλή μέχρι τον Λαλιώτη, τον Τζουμάκα, τη Δαμανάκη και το ΚΚΕ – θέλαν να σταματήσει αυτή η εξέγερση...

Συμμετέχων: Το ΚΚΕ – Να κάνει ίσως πετυχημένες στάσεις εργασίας... ή να περιφρουρήσουν κάποιες πορείες του ΠΑΜΕ. Κρίμα!

Γ.Β.: ... και την Βουλή... (είναι θεματοφύλακας το ΚΚΕ!) Δεν είναι κρίμα. Αυτός είναι ο ρόλος του!

Συμμετέχων: Η δικτατορία έπεσε από αλλεπάλληλες πραξικοπηματικές πράξεις...

Γ.Β.: ...αυτοπυροβολήθηκε (ουσιαστικά!)

Συμμετέχων: Ο κόσμος υποδέχεται τον Καραμανλή στο Σύνταγμα... Από πού κι ως πού; Ποιος τον έφερε; Έγινε λέει ένας χαμός, ένας συγκλονισμός. Γιατί; Δεν έδιωξε τον Καραμανλή η Χούντα. ... και μην ξεχνάμε αυτό που είπε ο Γιώργος προηγουμένως – τον βασιλιά δεν τον έδιωξε το ΚΚΕ ή το ΚΚΕεσωτ. Η δεξιά τον έδιωξε! Γιατί δεν ήθελε ούτε αυτόν πάνω από το κεφάλι της... Το γονίδιο που έχουμε, το πολίτευμα της κληρονομικής αριστοκρατίας είναι μόνο εδώ στην Ελλάδα. Δεν είναι στην Αγγλία που έχουν βουλή των Λόρδων...

Γ.Β.: ... καλά και εκεί... η βασίλισσα Ελισάβετ έχει φτάσει 100 χρονών ...

Συμμετέχων: Να ρωτήσω και εγώ μια λεπτομέρεια; Αυτό που ακούγαμε στα χρόνια της μεταπολίτευσης, με εκείνη την περίφημη προκήρυξη Νο 8 που μιλούσε το ΚΚΕ...

Γ.Β.: Δεν είναι προκήρυξη... Το φύλλο της Πανσπουδαστικής είναι... το έχω δημοσιεύσει εγώ. Το μοναδικό αντίτυπο – το έχουμε δημοσιεύσει και στο βιβλίο «10 χρόνια Αγώνα».

«Καταγγέλλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή των τριακοσίων πενήντα προβοκατόρων του Ρουφαγάλη-Καραγιαννόπουλου κ.λπ., κ.λπ.». Αυτό είναι δημοσιευμένο...

Τί έγινε: Το ΚΚΕ έβγαλε την Πανσπουδαστική τον Ιανουάριο, αν θυμάμαι καλώς. Σ' αυτήν υπήρχε καταγγελία. Εκτός από την καταγγελία για τους υποτιθέμενους προβοκάτορες ήτανε και καταγγελία για τον Μαυρογένη τον Διονύση του Φαρμακευτικού της Φυσικομαθηματικής, τον οποίο αποκαλούσε πράκτορα της ΚΥΠ. Βέβαια, προς λύπη της αληθείας, –η αλήθεια πρέπει να ντρέπεται και να κλαίει– μετά από πολλά χρόνια, όταν βρέθηκε τα τελευταία χρόνια σε μία συνάντηση ο Μαυρογένης έκανε γαργάρα την προσβολή του – δικαίωμά του.

Λοιπόν, αυτή η Πανσπουδαστική βγήκε. Κατά σύμπτωση έτυχε να πέσει στα χέρια μου, από κάποιο άτομο το οποίο ήταν στο ΚΚΕ και με το οποίο είχα καλές σχέσεις. Μέσα σε δύο μέρες από την δημοσίευση της εφημερίδας της Πανσπουδαστικής, δόθηκε εντολή να καταστραφούν – να επιστραφούν.

Το φοιτητικό τμήμα του ΚΚΕ, η ΚΝΕ ουσιαστικά, έβγαζε μια εφημερίδα η οποία λεγόταν Πανσπουδαστική και τον Οδηγητή... σε φυλλάδια, όχι όπως βγαίνει τώρα, αν βγαίνει ακόμα δεν ξέρω. Αυτά τυπωνόντουσαν στην Ιταλία, εδώ δεν είχαν τυπογραφείο, και ερχόντουσαν μέσω μηχανισμού διπλωματικού σε βαλίτσες και τα λοιπά και μοιραζόντουσαν εδώ τα αντίτυπα. Λοιπόν, αφού το βγάλαν τον Ιανουάριο, έφτασε στα χέρια μου, και μετά από λίγο καιρό ήρθε αυτός που μου το έδωσε και μου είπε: «Φέρτο πίσω».

«Το κατέστρεψα» του είπα, «πάει»... και το κράτησα.

Ήταν ίσως το μοναδικό αντίτυπο που έμεινε. Βέβαια, μετά, το ΚΚΕ προσπάθησε να φτιάξει ένα άλλο φύλλο Πανσπουδαστικής χωρίς αυτό το κομμάτι. Αυτό είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις... για τους ΚΚΕδες, τα μέλη τους, είναι πολύ εύκολο να το κάνεις γιατί χάφτουν ό,τι τους δώσουνε. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι αυτό υπάρχει, έχει δημοσιευθεί, θα αναδημοσιευθεί ελπίζω του χρόνου σε μια επανέκδοση του βιβλίου ...να το βλέπουν όλοι και να το χαίρονται...

Παρ' όλα αυτά, έχει κόσμο που το ακολουθεί. Ναι έχει, διότι το είπαμε προηγουμένως: Οι ηλίθιοι πάντα είναι χρήσιμοι. Τί να κάνουμε! Όταν οι άνθρωποι για λόγους συμφερόντων, προσωπικών συμφερόντων, για μια θεσούλα εδώ και εκεί – και ο Κατρούγκαλος στο ΚΚΕ ήτανε και τώρα είναι βουλευτής του Σύριζα, και όλοι αυτοί, αποσκιρτούν από το ένα αριστερό παραμάζωμα σε ένα άλλο παραμάζωμα. Κακομοίρηδες...

Γ.Β.: Αν κοιτάξεις την ιστορία του ΚΚΕ – το ΚΚΕ φτιάχτηκε από τον Βενιζέλο. Με επιμονή και προτροπή του Βενιζέλου σαν παράρτημα των άλλων κομμάτων της εξουσίας. Αυτός ήταν ο προκαθορισμένος ρόλος του και αυτός, εν τέλει, του αποδόθηκε μέχρι σήμερα. Δηλαδή, πέρασε πολλά κανάλια για να φτάσει εκεί που θα μπορούσε από την αρχή να είναι. Το ΣΕΚΕ και μετά ... Γι' αυτό φτιάχτηκε, σαν παράρτημα της τάξεως, τον έπαιξε αυτόν τον ρόλο αλλά με πολλές αμφιταλαντεύσεις και με επώδυνα συμπτώματα και γεγονότα για τον πληθυσμό που το ακολουθούσε και όχι μόνο για τον πληθυσμό. Αφορούσε και αυτούς που δεν το ακολουθούσαν. Ήταν ένα παράρτημα... έκανε κάποιες παρεκβάσεις, μπλέχτηκε με την κομμουνιστική Διεθνή, προκάλεσε αυτά που προκάλεσε, να μην τα συζητάμε τώρα και, από εκεί και πέρα, ο καθένας μπορεί να καταλάβει – όταν αποκαταστάθηκε, γιατί η αποκατάσταση έγινε το '74 με τον Καραμανλή. Αποκατάσταση! Σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους του τότε, και φαντάζομαι και του τώρα, κατηγορούνταν για εγκλήματα κατά του ελλαδικού πληθυσμού. Τους κατηγορούσαν. Πράγμα το οποίο δεν λύνεται, η εσχάτη προδοσία είναι εσχάτη προδοσία, δεν είναι πρόβλημα της μιας ώρας... Ο Καραμανλής τους έδωσε το ΟΚ και τους είπε «παιδιά εντάξει πολεμήσατε για να ξαναέρθω εγώ» – γιατί αυτό ήταν το στοιχείο της διαπραγμάτευσης, να μπούνε στο Πολυτεχνείο, εφ' όσον κάναν συνελεύσεις για να κάνουν καταλήψεις και αυτό είναι και ένα σημείο που πρέπει να το ξαναπούμε. Μετά από πολύ κόπο αναγκάστηκαν να το παραδεχτούνε ο Γαβριήλ και κάποιοι άλλοι για το τέχνασμα, για το πώς θα μπαίνανε και άλλοι στο Πολυτεχνείο, πλην των φοιτητών που ήταν στις σχολές του Πολυτεχνείου. Το σχέδιο ήταν πολύ απλό. Κάποια στιγμή θα φώναζε κάποιος – «Συνάδελφοι, οι αστυνομικοί χτυπούν συναδέλφους στο Πολυτεχνείο. Και ... πάμε για αλληλεγγύη».

Όπερ και εγένετο. Εν ώρα συνελεύσεως στην Νομική και

φοιτητές κλπ.

Υπάρχει, λοιπόν, φοβερή σύμπλευση, από τον Καραμανλή μέχρι τον Λαλιώτη, τον Τζουμάκα, τη Δαμανάκη και το ΚΚΕ – θέλαν να σταματήσει αυτή η εξέγερση...

Συμμετέχων: Το ΚΚΕ – Να κάνει ίσως πετυχημένες στάσεις εργασίας... ή να περιφρουρήσουν κάποιες πορείες του ΠΑΜΕ. Κρίμα!

Γ.Β.: ... και την Βουλή... (είναι θεματοφύλακας το ΚΚΕ!) Δεν είναι κρίμα. Αυτός είναι ο ρόλος του!

Συμμετέχων: Η δικτατορία έπεσε από αλλεπάλληλες πραξικοπηματικές πράξεις...

Γ.Β.: ...αυτοπυροβολήθηκε (ουσιαστικά!)

Συμμετέχων: Ο κόσμος υποδέχεται τον Καραμανλή στο Σύνταγμα... Από πού κι ως πού; Ποιος τον έφερε; Έγινε λέει ένας χαμός, ένας συγκλονισμός. Γιατί; Δεν έδιωξε τον Καραμανλή η Χούντα. ... και μην ξεχνάμε αυτό που είπε ο Γιώργος προηγουμένως – τον βασιλιά δεν τον έδιωξε το ΚΚΕ ή το ΚΚΕεσωτ. Η δεξιά τον έδιωξε! Γιατί δεν ήθελε ούτε αυτόν πάνω από το κεφάλι της... Το γονίδιο που έχουμε, το πολίτευμα της κληρονομικής αριστοκρατίας είναι μόνο εδώ στην Ελλάδα. Δεν είναι στην Αγγλία που έχουν βουλή των Λόρδων...

Γ.Β.: ... καλά και εκεί... η βασίλισσα Ελισάβετ έχει φτάσει 100 χρονών ...

Συμμετέχων: Να ρωτήσω και εγώ μια λεπτομέρεια; Αυτό που ακούγαμε στα χρόνια της μεταπολίτευσης, με εκείνη την περίφημη προκήρυξη Νο 8 που μιλούσε το ΚΚΕ...

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 220
Νοέμβριος 2021

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

βοκάτορες ήτανε και καταγγελία για τον Μαυρογένη τον Διονύση του Φαρμακευτικού της Φυσικομαθηματικής, τον οποίο αποκαλούσε πράκτορα της ΚΥΠ. Βέβαια, προς λύπη της αλήθειας, –η αλήθεια πρέπει να ντρέπεται και να κλαίει– μετά από πολλά χρόνια, όταν βρέθηκε τα τελευταία χρόνια σε μία συνάντηση ο Μαυρογένης έκανε γαργάρα την προσβολή του – δικαίωμά του.

Λοιπόν, αυτή η Πανσπουδαστική βγήκε. Κατά σύμπτωση έτυχε να πέσει στα χέρια μου, από κάποιο άτομο το οποίο ήταν στο ΚΚΕ και με το οποίο είχα καλές σχέσεις. Μέσα σε δύο μέρες από την δημοσίευση της εφημερίδας της Πανσπουδαστικής, δόθηκε εντολή να καταστραφούν – να επιστραφούν.

Το φοιτητικό τμήμα του ΚΚΕ, η ΚΝΕ ουσιαστικά, έβγαζε μια εφημερίδα η οποία λεγόταν Πανσπουδαστική και τον Οδηγητή... σε φυλλάδια, όχι όπως βγαίνει τώρα, αν βγαίνει ακόμα δεν ξέρω. Αυτά τυπωνόντουσαν στην Ιταλία, εδώ δεν είχαν τυπογραφείο, και ερχόντουσαν μέσω μηχανισμού διπλωματικού σε βαλίτσες και τα λοιπά και μοιραζόντουσαν εδώ τα αντίτυπα. Λοιπόν, αφού το βγάλαν τον Ιανουάριο, έφτασε στα χέρια μου, και μετά από λίγο καιρό ήρθε αυτός που μου το έδωσε και μου είπε: «Φέρτο πίσω».

«Το κατέστρεψα» του είπα, «πάει»... και το κράτησα.

Ήταν ίσως το μοναδικό αντίτυπο που έμεινε. Βέβαια, μετά, το ΚΚΕ προσπάθησε να φτιάξει ένα άλλο φύλλο Πανσπουδαστικής χωρίς αυτό το κομμάτι. Αυτό είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις... για τους ΚΚΕδες, τα μέλη τους, είναι πολύ εύκολο να το κάνεις γιατί χάφτουν ό,τι τους δώσουνε. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι αυτό υπάρχει, έχει δημοσιευθεί, θα αναδημοσιευθεί ελπίζω του χρόνου σε μια επανέκδοση του βιβλίου ...να το βλέπουν όλοι και να το χαίρονται...

Είναι αστείο να λέει το ΚΚΕ ότι αυτό δεν υπήρχε. Υπήρχε και υπήρχε καταγγελία. Και μάλιστα σε έναν άνθρωπο, ο οποίος καταδιωκόταν από το καθεστώς του Ιωαννίδη μετά, είχε κρυφτεί αν θυμάμαι καλά ... κάτω στην Κρήτη είχε πάει ο Διονύσης, δηλαδή δίνανε το ελεύθερο όποιος τον βρει να τον καθαρίσει, σαν ρουφιάνο, σαν προδότη, προβοκάτορα... Ελεεινοί!...

Υπάρχει εκεί πέρα στο ταμπλό... Εξώφυλλο ήταν η φωτογραφία με τον Κομνηνό, τον πιτσιρικά που σκοτώσανε και υπάρχει και το απόσπασμα. Όποιος θέλει πάει στις φωτογραφίες και το βλέπει.

Συμμετέχων: Παρ' όλα αυτά και αυτό μου έκανε εντύπωση, γιατί μιλάμε 48 χρόνια μετά: Η πύλη είναι αφισοκολλημένη από αυτούς (ΚΚΕ), ταπισερί και η είσοδος αποκλειστικά δικιά τους. Πώς συνεχίζει ακόμη αυτή η, σε εισαγωγικά, διαπραγμάτευση;

Γ.Β.: Θα σου πω, αν και μόνος σου αν ψάξεις θα το βρεις, πολύ απλά. Δες το στα κοινοβουλευτικά παιχνίδια. Πρό-

λου σαν παράρτημα των άλλων κομμάτων της εξουσίας. Αυτός ήταν ο προκαθορισμένος ρόλος του και αυτός, εν τέλει, του αποδόθηκε μέχρι σήμερα. Δηλαδή, πέρασε πολλά κανάλια για να φτάσει εκεί που θα μπορούσε από την αρχή να είναι. Το ΣΕΚΕ και μετά ... Γι' αυτό φτιάχτηκε, σαν παράρτημα της τάξεως, τον έπαιξε αυτόν τον ρόλο αλλά με πολλές αμφιταλαντεύσεις και με επώδυνα συμπτώματα και γεγονότα για τον πληθυσμό που το ακολουθούσε και όχι μόνο για τον πληθυσμό. Αφορούσε και αυτούς που δεν το ακολουθούσαν. Ήταν ένα παράρτημα... έκανε κάποιες παρεκβάσεις, μπλέχτηκε με την κομμουνιστική Διεθνή, προκάλεσε αυτά που προκάλεσε, να μην τα συζητάμε τώρα και, από εκεί και πέρα, ο καθένας μπορεί να καταλάβει – όταν αποκαταστάθηκε, γιατί η αποκατάσταση έγινε το '74 με τον Καραμανλή. Αποκατάσταση! Σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους του τότε, και φαντάζομαι και του τώρα, κατηγορούνταν για εγκλήματα κατά του ελλαδικού πληθυσμού. Τους κατηγορούσαν. Πράγμα το οποίο δεν λύνεται, η εσχάτη προδοσία είναι εσχάτη προδοσία, δεν είναι πρόβλημα της μιας ώρας... Ο Καραμανλής τους έδωσε το ΟΚ και τους είπε «παιδιά εντάξει πολεμήσατε για να ξαναέρθω εγώ» – γιατί αυτό ήταν το στοιχείο της διαπραγμάτευσης, να μπούνε στο Πολυτεχνείο, εφ' όσον κάναν συνελεύσεις για να κάνουν καταλήψεις και αυτό είναι και ένα σημείο που πρέπει να το ξαναπούμε. Μετά από πολύ κόπο αναγκάστηκαν να το παραδεχτούνε ο Γαβριήλ και κάποιοι άλλοι για το τέχνασμα, για το πώς θα μπαίνανε και άλλοι στο Πολυτεχνείο, πλην των φοιτητών που ήταν στις σχολές του Πολυτεχνείου. Το σχέδιο ήταν πολύ απλό. Κάποια στιγμή θα φώναζε κάποιος – «Συνάδελφοι, οι αστυνομικοί χτυπούν συναδέλφους στο Πολυτεχνείο. Και ... πάμε για αλληλεγγύη».

Όπερ και εγένετο. Εν ώρα συνελεύσεως στην Νομική και στη Φυσικομαθηματική, κατέβηκαν και από του Ζωγράφου κάποιοι άλλοι φοιτητές με πορεία ειρηνική κ.λπ. για να συνελευσιαστούν. Και εκεί μέσα, όταν μαζεύτηκε κάποιος κόσμος, πετάχτηκε αυτή η προβοκατόρικη φράση – δεν υπήρχε τέτοιο γεγονός, δεν χτυπούσαν φοιτητές... ήτανε ένα ψέμα...

Οπότε, δόθηκε αυτό το σύνθημα, εμείς το είχαμε γράψει πολύ νωρίτερα βέβαια στην εφημερίδα και μετά από ένα χρόνο έγινε αποδεκτό ότι, όντως ναι, το κάνανε αυτό, το είπαν και σε μια συνέντευξη, μαζεύτηκε όλο το κονκλάβιο αυτών των πολιτικάντηδων της κακιάς ώρας και ομολογήθηκε ότι όντως ναι, αυτό θέλαμε να κάνουμε κ.λπ. Και ήταν ένα τέχνασμα, ας το πούμε «προβοκάτσια», για να μετακινηθεί ο κόσμος. Τώρα ο κόσμος που κινήθηκε ήταν πολύς. Ήταν γύρω στα 1.500 άτομα. Και εδώ έχουμε μια επανάληψη του φαινομένου της ΑΣΟΕΕ. Χρονολογικά πιο πίσω. Μας την πέφτουνε κατά τη διάρκεια της πορείας, ένα μεγάλο κομμάτι σκορπίζεται και οι τρακόσιοι που

ο Γιώργος προηγουμένως – τον βασιλιά δεν τον έδιωξε το ΚΚΕ ή το ΚΚΕεσωτ. Η δεξιά τον έδιωξε! Γιατί δεν ήθελε ούτε αυτόν πάνω από το κεφάλι της... Το γονίδιο που έχουμε, το πολίτευμα της κληρονομικής αριστοκρατίας είναι μόνο εδώ στην Ελλάδα. Δεν είναι στην Αγγλία που έχουν βουλή των Λόρδων...

Γ.Β.: ... καλά και εκεί... η βασίλισσα Ελισάβετ έχει φτάσει 100 χρονών ...

Συμμετέχων: Να ρωτήσω και εγώ μια λεπτομέρεια; Αυτό που ακούγαμε στα χρόνια της μεταπολίτευσης, με εκείνη την περίφημη προκήρυξη Νο 8 που μιλούσε το ΚΚΕ...

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 220
Νοέμβριος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.

Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

βγαίνει ακόμα δεν ξέρω. Αυτά τυπωνόντουσαν στην Ιταλία, εδώ δεν είχαν τυπογραφείο, και ερχόντουσαν μέσω μηχανισμού διπλωματικού σε βαλίτσες και τα λοιπά και μοιραζόντουσαν εδώ τα αντίτυπα. Λοιπόν, αφού το βγάλαν τον Ιανουάριο, έφτασε στα χέρια μου, και μετά από λίγο καιρό ήρθε αυτός που μου το έδωσε και μου είπε: «Φέρτο πίσω».

«Το κατέστρεψα» του είπα, «πάει»... και το κράτησα.

Ήταν ίσως το μοναδικό αντίτυπο που έμεινε. Βέβαια, μετά, το ΚΚΕ προσπάθησε να φτιάξει ένα άλλο φύλλο Πανσπουδαστικής χωρίς αυτό το κομμάτι. Αυτό είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις... για τους ΚΚΕδες, τα μέλη τους, είναι πολύ εύκολο να το κάνεις γιατί χάφτουν ό,τι τους δώσουνε. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι αυτό υπάρχει, έχει δημοσιευθεί, θα αναδημοσιευθεί ελπίζω του χρόνου σε μια επανέκδοση του βιβλίου ...να το βλέπουν όλοι και να το χαίρονται...

Είναι αστείο να λέει το ΚΚΕ ότι αυτό δεν υπήρχε. Υπήρχε και υπήρχε καταγγελία. Και μάλιστα σε έναν άνθρωπο, ο οποίος καταδιωκόταν από το καθεστώς του Ιωαννίδη μετά, είχε κρυφτεί αν θυμάμαι καλά ... κάτω στην Κρήτη είχε πάει ο Διονύσης, δηλαδή δίνανε το ελεύθερο όποιος τον βρει να τον καθαρίσει, σαν ρουφιάνο, σαν προδότη, προβοκάτορα... Ελεεινοί!...

Υπάρχει εκεί πέρα στο ταμπλό... Εξώφυλλο ήταν η φωτογραφία με τον Κομνηνό, τον πιτσιρικά που σκοτώσανε και υπάρχει και το απόσπασμα. Όποιος θέλει πάει στις φωτογραφίες και το βλέπει.

Συμμετέχων: Παρ' όλα αυτά και αυτό μου έκανε εντύπωση, γιατί μιλάμε 48 χρόνια μετά: Η πύλη είναι αφισοκολλημένη από αυτούς (ΚΚΕ), ταπισερί και η είσοδος αποκλειστικά δικιά τους. Πώς συνεχίζει ακόμη αυτή η, σε εισαγωγικά, διαπραγμάτευση;

Γ.Β.: Θα σου πω, αν και μόνος σου αν ψάξεις θα το βρεις, πολύ απλά. Δες το στα κοινοβουλευτικά παιχνίδια. Πρόκειται να ψηφιστεί το τάδε νομοσχέδιο και η ψήφος του ΚΚΕ θα ήτανε, ενδεχομένως, σε κάποια περίπτωση ριζική στην ανατροπή του νομοσχεδίου. Το ΚΚΕ δηλώνει αποχή ... Το ΚΚΕ περικυκλώνει την Βουλή όταν φαίνεται ότι υπάρχει μια ένταση στους διαδηλωτές να επιτεθούν. Το ΚΚΕ περικυκλώνει την Βουλή, αλλά, όχι με την πλάτη στους διαδηλωτές και πρόσωπο στην Βουλή, αλλά με την πλάτη στην Βουλή και πρόσωπο στους διαδηλωτές, στους οποίους προτίθεται να επιτεθεί και επιτίθεται. Και παίρνει συγχαρητήρια από τον Γεωργιάδη που λέει: «...αν δεν ήταν το ΚΚΕ να μας προστατέψει!». Απίστευτα πράγματα!

τώρα, κατηγορούνταν για εγκλήματα κατά του ελλαδικού πληθυσμού. Τους κατηγορούσαν. Πράγμα το οποίο δεν λύνεται, η εσχάτη προδοσία είναι εσχάτη προδοσία, δεν είναι πρόβλημα της μιας ώρας... Ο Καραμανλής τους έδωσε το ΟΚ και τους είπε «παιδιά εντάξει πολεμήσατε για να ξαναέρθω εγώ» – γιατί αυτό ήταν το στοιχείο της διαπραγμάτευσης, να μπούνε στο Πολυτεχνείο, εφ' όσον κάναν συνελεύσεις για να κάνουν καταλήψεις και αυτό είναι και ένα σημείο που πρέπει να το ξαναπούμε. Μετά από πολύ κόπο αναγκάστηκαν να το παραδεχτούνε ο Γαβριήλ και κάποιοι άλλοι για το τέχνασμα, για το πώς θα μπαίνανε και άλλοι στο Πολυτεχνείο, πλην των φοιτητών που ήταν στις σχολές του Πολυτεχνείου. Το σχέδιο ήταν πολύ απλό. Κάποια στιγμή θα φώναζε κάποιος – «Συνάδελφοι, οι αστυνομικοί χτυπούν συναδέλφους στο Πολυτεχνείο. Και ... πάμε για αλληλεγγύη».

Όπερ και εγένετο. Εν ώρα συνελεύσεως στην Νομική και στη Φυσικομαθηματική, κατέβηκαν και από του Ζωγράφου κάποιοι άλλοι φοιτητές με πορεία ειρηνική κ.λπ. για να συνελευσιαστούν. Και εκεί μέσα, όταν μαζεύτηκε κάποιος κόσμος, πετάχτηκε αυτή η προβοκατόρικη φράση – δεν υπήρχε τέτοιο γεγονός, δεν χτυπούσαν φοιτητές... ήτανε ένα ψέμα...

Οπότε, δόθηκε αυτό το σύνθημα, εμείς το είχαμε γράψει πολύ νωρίτερα βέβαια στην εφημερίδα και μετά από ένα χρόνο έγινε αποδεκτό ότι, όντως ναι, το κάνανε αυτό, το είπαν και σε μια συνέντευξη, μαζεύτηκε όλο το κονκλάβιο αυτών των πολιτικάντηδων της κακιάς ώρας και ομολογήθηκε ότι όντως ναι, αυτό θέλαμε να κάνουμε κ.λπ. Και ήταν ένα τέχνασμα, ας το πούμε «προβοκάτσια», για να μετακινηθεί ο κόσμος. Τώρα ο κόσμος που κινήθηκε ήταν πολύς. Ήταν γύρω στα 1.500 άτομα. Και εδώ έχουμε μια επανάληψη του φαινομένου της ΑΣΟΕΕ. Χρονολογικά πιο πίσω. Μας την πέφτουνε κατά τη διάρκεια της πορείας, ένα μεγάλο κομμάτι σκορπίζεται και οι τρακόσιοι που φτάσαμε τελικά ήταν αυτοί που μπόρεσαν να περάσουν από τον κλοιό των μπάτσων και να μπούνε στο Πολυτεχνείο. Ο Κουμάνταρος ήταν μπροστά και πολλοί άλλοι.

Συμμετέχων: Ο κόσμος που ασχολείται και διαβάζει μαρξισμό, είναι του διαφωτισμού και ξέρει τί είναι σοσιαλισμός, αυτός ο κόσμος αντιδρά στη χούντα. Γιατί οι άλλοι δεν γνωρίζανε, δεν ξέραν τί είναι διαλεκτική, δεν ξέραν τί είναι κράτος, δεν ξέραν τί είναι αλλοτρίωση. Αυτοί οι φοιτητές δεν θέλαν να αλλοτριωθούν, αυτοί πήγαν στο Πολυτεχνείο.

Γ.Β.: Ένα σημείο που θα πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας

είναι ότι δεν ήταν μαρξιστές όλοι. Ελάχιστοι ήταν μαρξιστές και αμφισβητείται ακόμα και κατά πόσον γνώριζαν τον μαρξισμό αυτοί που εκλέγονταν ως εκπρόσωποι των συντονιστικών.

Συμμετέχων : ...ήταν σπουδασμένοι...

Γ.Β.: ...ήταν σπουδασμένοι σε έναν βαθμό, δηλαδή, η Καριστιάνη τώρα είναι συγγραφέας, τότε... Ο Μπίστης, μπορεί να φανταστεί κανείς τί άτομο ήταν αν δει το αποτέλεσμα της πορείας του. Ο Τζουμάκας το ίδιο. Δεν έχει καμιά σχέση με τον μαρξισμό, όπως φαντάζομαι και η Καριστιάνη που δεν την ήξερα τότε δεν είχε, ήταν όμως φωνακλού, ήταν δημεγέρτης, δηλαδή μπορούσε να διεγείρει τον δήμο.

Συμμετέχων: Η Καριστιάνη ήταν πρόεδρος;

Γ.Β.: Δεν ξέρω τί πρόεδρος ήταν. Ξέρω ότι την είχε εκλέξει η ΕΦΕΕ σαν εκπρόσωπο. Στο συντονιστικό ήταν Μπίστης, Τζουμάκας, Καριστιάνη και η Όλγα η Τρέμη που ήταν στη φιλοσοφική. Όλοι αυτοί ήταν εκεί, δεν κρύβονται και οι ίδιοι και τα ονόματα είναι γνωστά.

Πάντως δεν είχανε ούτε καν μαρξιστική παιδεία κάποιοι από αυτούς, για να μην πω όλοι σχεδόν. Οι περισσότεροι ήταν σοσιαλίζοντες, δημοκρατίζοντες, το ΠΑΚ... Ο Ματζουράνης όταν ήμασταν στο κελί δίπλα, μού λέει «εγώ πρέπει να βγω γιατί είμαι σοσιαλιστής». Εγώ που δεν ήμουνα σοσιαλιστής δεν έπρεπε να βγω έξω...;

Συμμετέχων: Πάντως αυτό που ειπώθηκε, ότι θεωρείται από πολλούς, –και νομίζω σε αρκετό βαθμό είναι σωστό–, ότι τα Νοεμβριανά ήταν, ας το πούμε, ο ελληνικός «Μάης του '68» και μάλιστα πρώιμος. Τα χαρακτηριστικά που είχε, μιλάμε για μια γενιά, η οποία, αν βάλουμε και την χρονολογία γέννησης, μάλλον το 1949-1950, να προσθέσουμε και 18 χρόνια, φτάνουμε στο '68. Άρα, λοιπόν, είναι η γενιά που έχουμε μετά τον πόλεμο που σιγά-σιγά αρχίζει να έχει διαφορετικά βιώματα, να εκφράζει μια αμφισβήτηση σοβαρή σε πάρα πολλά πράγματα, με την μουσική, με τις σχέσεις, αρχίζουν και διαβάζουν πολύ περισσότερο τα παιδιά τότε, και έχουμε μια έκρηξη, ένα μπαμ! τεράστιο, που ακόμα και τώρα όλοι ψάχνουνε γιατί έγινε το '68. Τα έχουμε συζητήσει ... εδώ έχουμε το 114 που αρχίζουν να αναπτύσσονται κάποια πράγματα, το '68 είναι σημαντικό, να το πούμε, το '65 έχουμε την έκρηξη με τα Ιουλιανά και εργατικές κινητοποιήσεις, πολύ σοβαρά γεγονότα, η αριστερά δεν μπορούσε να ελέγξει, να πα-

αφορά το άσυλο... Η μητέρα των καταλήψεων μπορεί να θεωρηθεί η πρώτη κατάληψη της Νομικής, σιγά σιγά έγιναν πάρα πολλές καταλήψεις, οι οποίες καταστέλλονται κυρίως από το '85 και μετά. Οι αναρχικοί δίνουν ένα διαφορετικό παρόν, όσον αφορά την σύγκρουση και τις ιδέες – υπάρχει μια ιδιαίτερη ανάπτυξη των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών και έχουμε το Χημείο, δολοφονία Καλτεζά και φτάνουμε στο '87 όπου σε μπλοκ αναρχικών συμμετέχουν πέντε, έξι και επτά χιλιάδες. Βλέπουμε μια τρομερή ανάπτυξη. Τώρα οι φοιτητές παραμείναν σε αυτό το σημείο.

Αυτή τη στιγμή τα πράγματα έχουν αλλάξει πάρα πολύ. Θα πει κανείς, παιδιά, ωραία τα πράγματα τότε... Τί γίνεται τώρα; Νομίζω ότι είμαστε ήδη 12 χρόνια μετά από τις τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις, του 2006 και 2007 επί Κωστάκη Καραμανλή.... Κάθε Πέμπτη το κέντρο της Αθήνας ταραζόταν από φοιτητικές διαδηλώσεις. Αν το τρέξουμε λίγο μπορούμε να θυμηθούμε: '79 οι μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις.

Γ.Β.: Με τον νόμο 815.

Συμμετέχων: Ήταν ο 815 τότε το '79, πάμε σε ένα άλλο σημείο το '87, που έχουμε πάλι αρκετά μεγάλες και σο-

του ασύλου– να έχουμε σοβαρά κοινωνικά γεγονότα. Δεν φαίνεται, δηλαδή, μια σοβαρή δυναμική γιατί νομίζω ότι το 2006, 2007 και το 2008 που είχαμε τα δεκεμβριανά, ήρθαν μετά από απεργιακές κινητοποιήσεις. Άρα έχουμε μια γενικότερη σύνθεση, κάποιων κινητοποιήσεων και των λοιπών διεργασιών, και όχι ξεκάρφωτες φοιτητικές κινητοποιήσεις, οι οποίες δεν μπορούν από μόνες τους να πάνε κάπου, όχι μόνο λόγω χρονικής απόστασης, όπως είπα πριν, αλλά η κοινωνική κατάσταση, η οποία έχει δομηθεί με μια αριστερή κυβέρνηση, δεν θα το επιτρέψει για αρκετό διάστημα. Δεν λέω ότι ήρθε το τέλος του κόσμου, αλλά αυτήν την στιγμή δεν υπάρχει ... η αδράνεια η οποία καλλιεργήθηκε και που επιβλήθηκε ... όταν ο άλλος θεωρεί ότι είναι συνιστώσα του Σύριζα, και ικανοποιείται από μια κυβερνητική διαχείριση της αριστεράς, προφανώς και δεν θα μπορέσει μετά όχι να αρθρώσει λόγο, απέναντι στην καταστολή, αλλά θα συνυπογράψει ... άρα νομίζω ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

Δεν σημαίνει αυτό ότι δεν θα υπάρξουν άνθρωποι και νέοι, μέσα στους φοιτητικούς χώρους, οι οποίοι θα δουλέψουν κάποιες απόψεις και θα προχωρήσουν... δεν είμαστε υπέρ της ποσότητας... πόσοι θα είναι... το θέμα εί-

τέλεσμα της πορείας του. Ο Τζουμάκας το ίδιο. Δεν είχε καμιά σχέση με τον μαρξισμό, όπως φαντάζομαι και η Καριστιάνη που δεν την ήξερα τότε δεν είχε, ήταν όμως φωνακλού, ήταν δημεγέρτης, δηλαδή μπορούσε να διεγείρει τον δήμο.

Συμμετέχων: Η Καριστιάνη ήταν πρόεδρος;

Γ.Β.: Δεν ξέρω τί πρόεδρος ήταν. Ξέρω ότι την είχε εκλέξει η ΕΦΕΕ σαν εκπρόσωπο. Στο συντονιστικό ήταν Μπίστης, Τζουμάκας, Καριστιάνη και η Όλγα η Τρέμη που ήταν στη φιλοσοφική. Όλοι αυτοί ήταν εκεί, δεν κρύβονται και οι ίδιοι και τα ονόματα είναι γνωστά.

Πάντως δεν είχανε ούτε καν μαρξιστική παιδεία κάποιοι από αυτούς, για να μην πω όλοι σχεδόν. Οι περισσότεροι ήταν σοσιαλίζοντες, δημοκρατίζοντες, το ΠΑΚ... Ο Ματζουράνης όταν ήμασταν στο κελί δίπλα, μού λέει «εγώ πρέπει να βγω γιατί είμαι σοσιαλιστής». Εγώ που δεν ήμουνα σοσιαλιστής δεν έπρεπε να βγω έξω...;

Συμμετέχων: Πάντως αυτό που ειπώθηκε, ότι θεωρείται από πολλούς, –και νομίζω σε αρκετό βαθμό είναι σωστό–, ότι τα Νοεμβριανά ήταν, ας το πούμε, ο ελληνικός «Μάης του '68» και μάλιστα πρώιμος. Τα χαρακτηριστικά που είχε, μιλάμε για μια γενιά, η οποία, αν βάλουμε και την χρονολογία γέννησης, μάλλον το 1949-1950, να προσθέσουμε και 18 χρόνια, φτάνουμε στο '68. Άρα, λοιπόν, είναι η γενιά που έχουμε μετά τον πόλεμο που σιγά-σιγά αρχίζει να έχει διαφορετικά βιώματα, να εκφράζει μια αμφισβήτηση σοβαρή σε πάρα πολλά πράγματα, με την μουσική, με τις σχέσεις, αρχίζουν και διαβάζουν πολύ περισσότερο τα παιδιά τότε, και έχουμε μια έκρηξη, ένα μπαμ! τεράστιο, που ακόμα και τώρα όλοι ψάχνουνε γιατί έγινε το '68. Τα έχουμε συζητήσει ... εδώ έχουμε το 114 που αρχίζουν να αναπτύσσονται κάποια πράγματα, το '68 είναι σημαντικό, να το πούμε, το '65 έχουμε την έκρηξη με τα Ιουλιανά και εργατικές κινητοποιήσεις, πολύ σοβαρά γεγονότα, η αριστερά δεν μπορούσε να ελέγξει, να παρακολουθήσει ουσιαστικά αυτό που γινόταν, ήδη μπαίνει από τότε ο χαρακτηρισμός του προβοκάτορα με τα Ιουλιανά – αρχίζουμε και έχουμε ποδοβολητά, τρεχαλητά κ.λπ. ... αυτόν τον πρώιμο Μάη του '68 τον διακόπτει η Χούντα.

Γ.Β.: Πρώτιστα τον ανέκοψε η αριστερά.

Συμμετέχων: Βεβαίως – τεντιμπόηδες, τα φλιμπεράκια, τα μακριά μαλλιά, όλο αυτό το κομμάτι που καταστάλθηκε, το νεανικό αυτό κύμα και μετά βρήκε την συνέχεια του στην μεταπολίτευση εκεί έγινε το πραγματικό «μπράφ» με τους φοιτητές. Στα πανεπιστήμια, στα χρόνια της μεταπολίτευσης βγήκαν όλα τα απωθημένα...

Γ.Β.: Κατάχρηση μεγάλη.

Συμμετέχων: Μόνο να θυμηθούμε ότι το ΕΚΕ κατέβαζε δέκα χιλιάδες κόσμο.

Γ.Β.: ...και τώρα έχει μείνει ο Χρίστος ο Μπίστης και κάνα δυο άλλοι.

Συμμετέχων: Να πούμε για το άσυλο. Οι φοιτητές, το είπε

αφορά το άσυλο... Η μητέρα των καταλήψεων μπορεί να θεωρηθεί η πρώτη κατάληψη της Νομικής, σιγά σιγά έγιναν πάρα πολλές καταλήψεις, οι οποίες καταστέλλονται κυρίως από το '85 και μετά. Οι αναρχικοί δίνουν ένα διαφορετικό παρόν, όσον αφορά την σύγκρουση και τις ιδέες – υπάρχει μια ιδιαίτερη ανάπτυξη των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών και έχουμε το Χημείο, δολοφονία Καλτεζά και φτάνουμε στο '87 όπου σε μπλοκ αναρχικών συμμετέχουν πέντε, έξι και επτά χιλιάδες. Βλέπουμε μια τρομερή ανάπτυξη. Τώρα οι φοιτητές παραμείναν σε αυτό το σημείο.

Αυτή τη στιγμή τα πράγματα έχουν αλλάξει πάρα πολύ. Θα πει κανείς, παιδιά, ωραία τα πράγματα τότε... Τί γίνεται τώρα; Νομίζω ότι είμαστε ήδη 12 χρόνια μετά από τις τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις, του 2006 και 2007 επί Κωστάκη Καραμανλή.... Κάθε Πέμπτη το κέντρο της Αθήνας ταραζόταν από φοιτητικές διαδηλώσεις. Αν το τρέξουμε λίγο μπορούμε να θυμηθούμε: '79 οι μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις.

Γ.Β.: Με τον νόμο 815.

Συμμετέχων: Ήταν ο 815 τότε το '79, πάμε σε ένα άλλο σημείο το '87, που έχουμε πάλι αρκετά μεγάλες και σοβαρές κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια με καταλήψεις κ.λπ. σε όλη την Ελλάδα. Μετά έχουμε σοβαρές κινητοποιήσεις με αφορμή την δολοφονία του Τεμπονέρα στην Πάτρα και μετά, για 10 χρόνια πλέον, βγαίνει στο προσκήνιο ένα άλλο κομμάτι το οποίο έχει άλλα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά – οι μαθητές. Και φτάνουμε μέχρι τον Νόμο του Αρσένη. Ταλαιπωρείται πάρα πολύ η εξουσία, είτε με την μία εκδοχή, είτε με την άλλη – είχαμε και τον Μητσοτάκη, αλλά είχαμε και το εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ και αυτό το κομμάτι πραγματικά ήταν πάρα πολύ σημαντικό γιατί άφησε μια παράδοση... δεν έσβησε γρήγορα. Μεγάλωσε άλλη μια γενιά μέσα από σοβαρές κινητοποιήσεις, καταλήψεις σχολείων κ.λπ., ό,τι χαρακτηριστικά κι αν είχαν. Η άλλη σοβαρή ιστορία ήταν το 2006-2007, σχετικά πρόσφατα, και πέρα από αυτό έχουμε μια σοβαρή αγωνιστική παρουσία στους δρόμους και με καταλήψεις. Ήθελε τώρα η «κακιά Δεξιά», «η δεξιά του '50» όπως

του ασύλου– να έχουμε σοβαρά κοινωνικά γεγονότα. Δεν φαίνεται, δηλαδή, μια σοβαρή δυναμική γιατί νομίζω ότι το 2006, 2007 και το 2008 που είχαμε τα δεκεμβριανά, ήρθαν μετά από απεργιακές κινητοποιήσεις. Άρα έχουμε μια γενικότερη σύνθεση, κάποιων κινητοποιήσεων και των λοιπών διεργασιών, και όχι ξεκάρφωτες φοιτητικές κινητοποιήσεις, οι οποίες δεν μπορούν από μόνες τους να πάνε κάπου, όχι μόνο λόγω χρονικής απόστασης, όπως είπα πριν, αλλά η κοινωνική κατάσταση, η οποία έχει δομηθεί με μια αριστερή κυβέρνηση, δεν θα το επιτρέψει για αρκετό διάστημα. Δεν λέω ότι ήρθε το τέλος του κόσμου, αλλά αυτήν την στιγμή δεν υπάρχει ... η αδράνεια η οποία καλλιεργήθηκε και που επιβλήθηκε ... όταν ο άλλος θεωρεί ότι είναι συνιστώσα του Σύριζα, και ικανοποιείται από μια κυβερνητική διαχείριση της αριστεράς, προφανώς και δεν θα μπορέσει μετά όχι να αρθρώσει λόγο, απέναντι στην καταστολή, αλλά θα συνυπογράψει ... άρα νομίζω ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

Δεν σημαίνει αυτό ότι δεν θα υπάρξουν άνθρωποι και νέοι, μέσα στους φοιτητικούς χώρους, οι οποίοι θα δουλέψουν κάποιες απόψεις και θα προχωρήσουν... δεν είμαστε υπέρ της ποσότητας... πόσοι θα είναι... το θέμα είναι ποιοι θα είναι από μικρές παρέες... στην Χούντα από μικρές παρέες ξεκίνησε η αντίσταση ... αμελητέες –όχι από τα κόμματα– μην νομίζει κανείς – μικρές παρέες ανθρώπων ξεκίνησαν και κάναν κάποια πράγματα και μέσα στους φοιτητικούς χώρους – είτε βάζαν στρακαστρούκες, είτε βόμβες...

Λήξη συζητήσεως

Για όσους είχαμε την τύχη να συμπορευτούμε με τον αναρχικό αγωνιστή Γιώργο Βλασσόπουλο, τα λόγια είναι λίγα για να περιγράψουν και ταυτόχρονα περιττά.

Κρατάμε, την αδιάλειπτη συνεχή του δράση, την διαρκή εγρήγορση της σκέψης του και την

από πολλούς, –και νομίζω σε αρκετό βαθμό είναι σωστό–, ότι τα Νοεμβριανά ήταν, ας το πούμε, ο ελληνικός «Μάης του '68» και μάλιστα πρώιμος. Τα χαρακτηριστικά που είχε, μιλάμε για μια γενιά, η οποία, αν βάλουμε και την χρονολογία γέννησης, μάλλον το 1949-1950, να προσθέσουμε και 18 χρόνια, φτάνουμε στο '68. Άρα, λοιπόν, είναι η γενιά που έχουμε μετά τον πόλεμο που σιγά-σιγά αρχίζει να έχει διαφορετικά βιώματα, να εκφράζει μια αμφισβήτηση σοβαρή σε πάρα πολλά πράγματα, με την μουσική, με τις σχέσεις, αρχίζουν και διαβάζουν πολύ περισσότερο τα παιδιά τότε, και έχουμε μια έκρηξη, ένα μπαμ! τεράστιο, που ακόμα και τώρα όλοι ψάχνουνε γιατί έγινε το '68. Τα έχουμε συζητήσει ... εδώ έχουμε το 114 που αρχίζουν να αναπτύσσονται κάποια πράγματα, το '68 είναι σημαντικό, να το πούμε, το '65 έχουμε την έκρηξη με τα Ιουλιανά και εργατικές κινητοποιήσεις, πολύ σοβαρά γεγονότα, η αριστερά δεν μπορούσε να ελέγξει, να παρακολουθήσει ουσιαστικά αυτό που γινόταν, ήδη μπαίνει από τότε ο χαρακτηρισμός του προβοκάτορα με τα Ιουλιανά – αρχίζουμε και έχουμε ποδοβολητά, τρεχαλητά κ.λπ. ... αυτόν τον πρώιμο Μάη του '68 τον διακόπτει η Χούντα.

Γ.Β.: Πρώτιστα τον ανέκοψε η αριστερά.

Συμμετέχων: Βεβαίως – τεντιμπόηδες, τα φλιμπεράκια, τα μακριά μαλλιά, όλο αυτό το κομμάτι που καταστάλθηκε, το νεανικό αυτό κύμα και μετά βρήκε την συνέχεια του στην μεταπολίτευση εκεί έγινε το πραγματικό «μπράφ» με τους φοιτητές. Στα πανεπιστήμια, στα χρόνια της μεταπολίτευσης βγήκαν όλα τα απωθημένα...

Γ.Β.: Κατάχρηση μεγάλη.

Συμμετέχων: Μόνο να θυμηθούμε ότι το ΕΚΕ κατέβαζε δέκα χιλιάδες κόσμο.

Γ.Β.: ...και τώρα έχει μείνει ο Χρίστος ο Μπίστης και κάνα δυο άλλοι.

Συμμετέχων: Να πούμε για το άσυλο. Οι φοιτητές, το είπε και ο Γιώργος, ήταν η ιερή αγελάδα για μία κοινωνία, η οποία αναζητούσε κάτι άλλο για τα παιδιά της μετά από δύσκολες εποχές – εμφύλιοι κλπ. Μάλιστα, όταν πήγα το '85 Νομική, θυμάμαι έμπαινε ένας στους τρεις – δηλαδή από τους εκατόν πενήντα χιλιάδες που δίνανε τότε, μιλάμε τότε μεσούσης της Πασοκικής διαχείρισης, οι πενήντα περίπου χιλιάδες γέμισαν τα ΤΕΙ μαζί με τα ΑΕΙ. Εντυπωσιακό για την μεταπολίτευση. Σιγά σιγά άρχισαν να ενσωματώνονται με διάφορους τρόπους ... οικονομικές απολαβές πολύ μεγαλύτερες από τους γονείς κ.λπ.

Γ.Β.: Είναι εύκολο να ενσωματωθούν οι φοιτητές.

Συμμετέχων: Ήταν και ο νόμος το '82 με το ΠΑΣΟΚ όσον ιδέες – υπάρχει μια ιδιαίτερη ανάπτυξη των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών και έχουμε το Χημείο, δολοφονία Καλτεζά και φτάνουμε στο '87 όπου σε μπλοκ αναρχικών συμμετέχουν πέντε, έξι και επτά χιλιάδες. Βλέπουμε μια τρομερή ανάπτυξη. Τώρα οι φοιτητές παραμείναν σε αυτό το σημείο.

Αυτή τη στιγμή τα πράγματα έχουν αλλάξει πάρα πολύ. Θα πει κανείς, παιδιά, ωραία τα πράγματα τότε... Τί γίνεται τώρα; Νομίζω ότι είμαστε ήδη 12 χρόνια μετά από τις τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις, του 2006 και 2007 επί Κωστάκη Καραμανλή.... Κάθε Πέμπτη το κέντρο της Αθήνας ταραζόταν από φοιτητικές διαδηλώσεις. Αν το τρέξουμε λίγο μπορούμε να θυμηθούμε: '79 οι μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις.

Γ.Β.: Με τον νόμο 815.

Συμμετέχων: Ήταν ο 815 τότε το '79, πάμε σε ένα άλλο σημείο το '87, που έχουμε πάλι αρκετά μεγάλες και σοβαρές κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια με καταλήψεις κ.λπ. σε όλη την Ελλάδα. Μετά έχουμε σοβαρές κινητοποιήσεις με αφορμή την δολοφονία του Τεμπονέρα στην Πάτρα και μετά, για 10 χρόνια πλέον, βγαίνει στο προσκήνιο ένα άλλο κομμάτι το οποίο έχει άλλα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά – οι μαθητές. Και φτάνουμε μέχρι τον Νόμο του Αρσένη. Ταλαιπωρείται πάρα πολύ η εξουσία, είτε με την μία εκδοχή, είτε με την άλλη – είχαμε και τον Μητσοτάκη, αλλά είχαμε και το εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ και αυτό το κομμάτι πραγματικά ήταν πάρα πολύ σημαντικό γιατί άφησε μια παράδοση... δεν έσβησε γρήγορα. Μεγάλωσε άλλη μια γενιά μέσα από σοβαρές κινητοποιήσεις, καταλήψεις σχολείων κ.λπ., ό,τι χαρακτηριστικά κι αν είχαν. Η άλλη σοβαρή ιστορία ήταν το 2006-2007, σχετικά πρόσφατα, και πέρα από αυτό έχουμε μια σοβαρή αγωνιστική παρουσία στους δρόμους και με καταλήψεις.

Ήρθε, τώρα, η «κακιά Δεξιά», «η δεξιά του '50» όπως λένε οι Συριζαίοι – νομίζω ότι όλα αυτά είναι πολύ πολύ μακριά από την πραγματικότητα. Μπορεί να καταλάβει κανείς ότι ο Σύριζα έχει πρόβλημα να αρθρώσει κάτι και να διεκδικήσει μερίδιο στους νέους συσχετισμούς, αλλά είναι εμφανές ότι δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Νομίζω ότι η σύνθεση των φοιτητών στη Δικτατορία ήταν πολύ διαφορετική. Μην ξεχνάμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι πήγε στο εξωτερικό ... Η αγωνιστικότητα, το λέμε συνέχεια, δεν είναι κουμπάκι που πατάς –το πατάς και δουλεύει, το πατάς και σταματά–, είμαστε 12 χρόνια από το 2006 και το 2007, δεν είναι εύκολο τώρα, επειδή βλέπουμε κατάληψη –τροποποίηση όσον αφορά το καθεστώς των λοιπών διεργασιών, και όχι ξεκάρφωτες φοιτητικές κινητοποιήσεις, οι οποίες δεν μπορούν από μόνες τους να πάνε κάπου, όχι μόνο λόγω χρονικής απόστασης, όπως είπα πριν, αλλά η κοινωνική κατάσταση, η οποία έχει δομηθεί με μια αριστερή κυβέρνηση, δεν θα το επιτρέψει για αρκετό διάστημα. Δεν λέω ότι ήρθε το τέλος του κόσμου, αλλά αυτήν την στιγμή δεν υπάρχει ... η αδράνεια η οποία καλλιεργήθηκε και που επιβλήθηκε ... όταν ο άλλος θεωρεί ότι είναι συνιστώσα του Σύριζα, και ικανοποιείται από μια κυβερνητική διαχείριση της αριστεράς, προφανώς και δεν θα μπορέσει μετά όχι να αρθρώσει λόγο, απέναντι στην καταστολή, αλλά θα συνυπογράψει ... άρα νομίζω ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

Δεν σημαίνει αυτό ότι δεν θα υπάρξουν άνθρωποι και νέοι, μέσα στους φοιτητικούς χώρους, οι οποίοι θα δουλέψουν κάποιες απόψεις και θα προχωρήσουν... δεν είμαστε υπέρ της ποσότητας... πόσοι θα είναι... το θέμα είναι ποιοι θα είναι από μικρές παρέες... στην Χούντα από μικρές παρέες ξεκίνησε η αντίσταση ... αμελητέες –όχι από τα κόμματα– μην νομίζει κανείς – μικρές παρέες ανθρώπων ξεκίνησαν και κάναν κάποια πράγματα και μέσα στους φοιτητικούς χώρους – είτε βάζαν στρακαστρούκες, είτε βόμβες...

Λήξη συζητήσεως

Για όσους είχαμε την τύχη να συμπορευτούμε με τον αναρχικό αγωνιστή Γιώργο Βλασσόπουλο, τα λόγια είναι λίγα για να περιγράψουν και ταυτόχρονα περιττά.

Κρατάμε, την αδιάλειπτη συνεχή του δράση, την διαρκή εγρήγορση της σκέψης του και την απέχθειά του σε καθετί που θυμίζει «καθωσπρεπισμό» και «political correct».

Δίδασκε χωρίς να δασκαλεύει. Γνωστός και επώνυμος χωρίς να εξασκεί τις «δημόσιες σχέσεις». Αδιάφορος στο εάν θα είναι αρεστός.

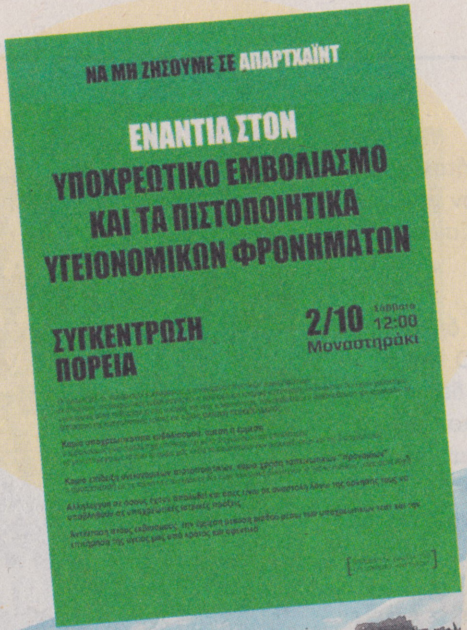
Συνεπής και αυθεντικός, θα θυμόμαστε πάντα τη σπίθα στο βλέμμα του.

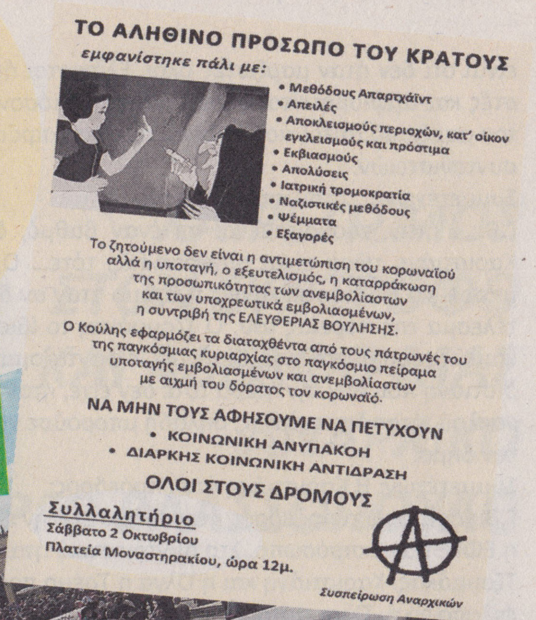
Αναρχικοί Χαλκίδας

Συγκέντρωση-Πορεία

Πραγματοποιήθηκε στις 2 Οκτωβρίου συγκέντρωση στο Μοναστηράκι ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, στην επιβολή υγειονομικών πιστοποιητικών και καθεστώτος απαρτχάιντ στους ανεμβολίαστους. Μοιράστηκαν προκηρύξεις και διαβάστηκαν κείμενα από την μικροφωνική, ενώ περίπου στις 1.20μμ εκατοντάδες διαδηλωτές πραγματοποίησαν πορεία με κατάληξη την πλατεία Βικτωρίας μέσω των οδών Αθηνάς και 3ης Σεπτεμβρίου.

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

εμφανίστηκε πάλι με:

- Μεθόδους Απαρτχάιντ
- Απειλές
- Αποκλεισμούς περιοχών, κατ' οίκον εγκλεισμούς και πρόστιμα
- Εκβιασμούς
- Απολύσεις
- Ιατρική τρομοκρατία
- Ναζιστικές μεθόδους
- Ψέμματα
- Εξαγορές

Το ζητούμενο δεν είναι η αντιμετώπιση του κορωναϊού αλλά η υποταγή, ο εξευτελισμός, η καταρράκωση της προσωπικότητας των ανεμβολίαστων και των υποχρεωτικά εμβολιασμένων, η συντριβή της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ.

Ο Κούλης εφαρμόζει τα διαταχθέντα από τους πάτρωνές του της παγκόσμιας κυριαρχίας στο παγκόσμιο πείραμα υποταγής εμβολιασμένων και ανεμβολίαστων με αιχμή του δόρατος τον κορωναϊό.

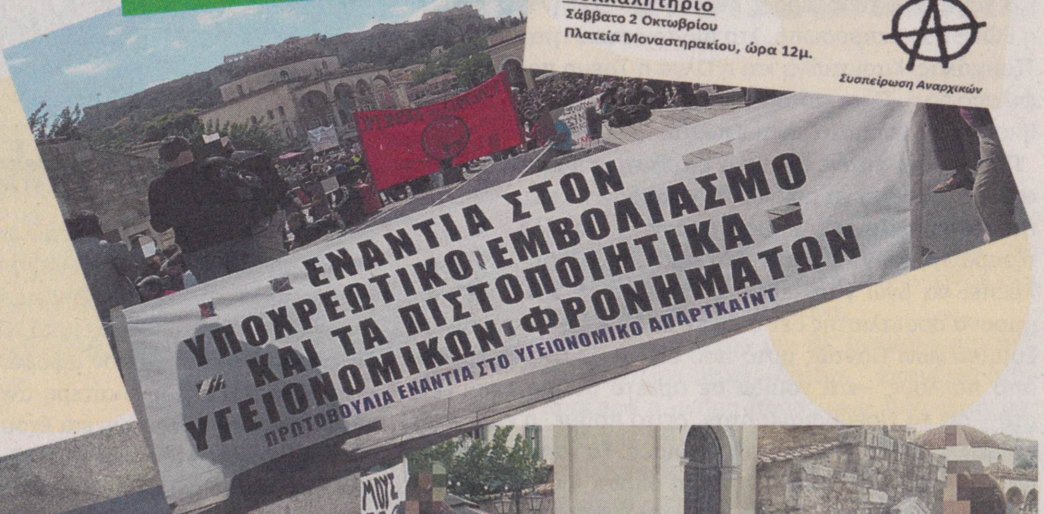
ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΤΥΧΟΥΝ

- **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ**
- **ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ**

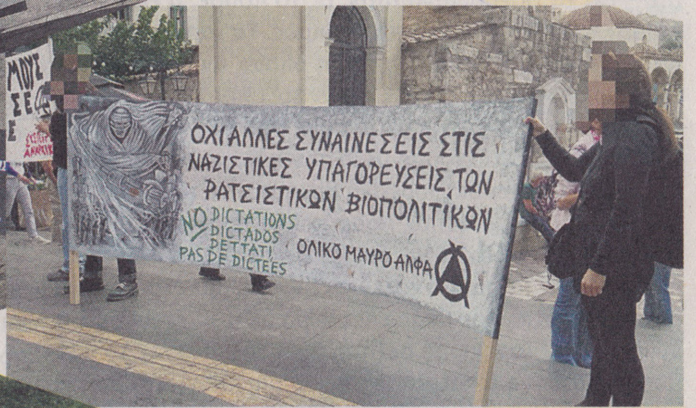
ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Συλλαλητήριο
Σάββατο 2 Οκτωβρίου
Πλατεία Μοναστηρακίου, ώρα 12μ.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε και διαβάστηκε από την Συσπείρωση Αναρχικών:

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟ

Με μεθόδους απαρτχάιντ, απειλές, αποκλεισμούς περιοχών, κατ' οίκον εγκλεισμούς, και πρόστιμα, εκβιασμούς, απολύσεις, ιατρική τρομοκρατία, ναζιστικές μεθόδους, ψέματα, εξαγορές.

Οι σκοτεινές εποχές δεν είναι παρελθόν. Είναι το παρόν και το μέλλον, που επιφυλάσσει η εξουσία σε εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους. Οι ανεμβολίαστοι αποκλείονται σταδιακά από τους χώρους ή τις περιοχές που ορίζει το κράτος ως προστατευμένες, εκτοπίζονται «πρόσκαιρα» και μέχρι νεωτέρας από την κοινωνική ζωή των «κανονικών», δηλαδή των εμβολιασμένων, τίθενται επ' αόριστον σε αναστολή εργασίας ή απολύονται, χαρακτηρίζονται ανεύθυνοι, εγκληματίες, ακόμη και δολοφόνοι, παρ' ότι το μόνο που έχουν πράξει ή μάλλον δεν έχουν πράξει είναι να εμβολιαστούν. Ο στιγματισμός τους έρχεται βήμα-βήμα, η διαδικασία αποδοχής του έχει όλα τα χαρακτηριστικά, η κοινωνική συμμετοχή στον «λιθοβολισμό» τους κρίνεται απαραίτητη, η εχθρότητα απέναντί τους αυξάνεται, με το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας να τους εμφανίζουν ως τους μοναδικούς υπεύθυνους για την οικονομική κρίση και για όλα τα δεινά, που τυχόν εμφανιστούν.

Ο υποχρεωτικός εμβολιασμός στοχεύει στην συντριβή της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε και διαβάστηκε από την Συσπείρωση Αναρχικών:

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟ

Με μεθόδους απαρτχάιντ, απειλές, αποκλεισμούς περιοχών, κατ' οίκον εγκλεισμούς, και πρόστιμα, εκβιασμούς, απολύσεις, ιατρική τρομοκρατία, ναζιστικές μεθόδους, ψέματα, εξαγορές.

Οι σκοτεινές εποχές δεν είναι παρελθόν. Είναι το παρόν και το μέλλον, που επιφυλάσσει η εξουσία σε εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους. Οι ανεμβολίαστοι αποκλείονται σταδιακά από τους χώρους ή τις περιοχές που ορίζει το κράτος ως προστατευμένες, εκτοπίζονται «πρόσκαιρα» και μέχρι νεωτέρας από την κοινωνική ζωή των «κανονικών», δηλαδή των εμβολιασμένων, τίθενται επ' αόριστον σε αναστολή εργασίας ή απολύονται, χαρακτηρίζονται ανεύθυνοι, εγκληματίες, ακόμη και δολοφόνοι, παρ' ότι το μόνο που έχουν πράξει ή μάλλον δεν έχουν πράξει είναι να εμβολιαστούν. Ο στιγματισμός τους έρχεται βήμα-βήμα, η διαδικασία αποδοχής του έχει όλα τα χαρακτηριστικά, η κοινωνική συμμετοχή στον «λιθοβολισμό» τους κρίνεται απαραίτητη, η εχθρότητα απέναντί τους αυξάνεται, με το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας να τους εμφανίζουν ως τους μοναδικούς υπεύθυνους για την οικονομική κρίση και για όλα τα δεινά, που τυχόν εμφανιστούν.

Ο υποχρεωτικός εμβολιασμός στοχεύει στην συντριβή της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ.

Η «νέα κανονικότητα» σηματοδοτεί για τους εμβολιασμένους ταπεινωτικά «προνόμια», όπως την υποχρέωσή τους να επιδεικνύουν το περίφημο υγειονομικό διαβατήριο, αλλά και ταυτότητα για να εισέρχονται λόγου χάριν στους κλειστούς χώρους εστίασης, ενώ οι εργοδότες θα μπορούν να γνωρίζουν εάν ένας εργαζόμενος είναι εμβολιασμένος ή όχι. Το ζήτημα δεν είναι υγειονομικό, κάτι που δεν πρόκειται να βαρεθούμε να επαναλαμβάνουμε. Η αποικιοποίηση των ανθρώπινων σωμάτων, είναι αδιαπραγμάτευτη για την εξουσία και τους «ειδικούς». Το κράτος και οι κολοσσοί της πληροφορικής οδεύουν αδιαπραγμάτευτα στον έλεγχο κάθε σωματοποιημένης κίνησης, με την τεχνητή νομιμοποίηση, την γενετική και την βιοτεχνολογία να συμπλέκονται πλέον ανεπιστρεπτί μ' έναν απαράμιλλο τρόπο. Τα ψηφιακά υγειονομικά πιστοποιητικά, μια απλή, απλούστατη κίνηση, μοιάζει μ' ένα ακόμα κλειδάκι που ξεκλειδώνει εύκολα τον θαυμαστό καινούργιο κόσμο. Δεν είναι, όμως, το μόνο, ούτε το τελευταίο. Τα ψηφιακά στρατόπεδα είναι προ πολλού εδώ, τα «προσωπικά» δεδομένα πουλιούνται και αγοράζονται, ανταλλάσσονται και επενδύονται με φρενήρη ταχύτητα, αλλά

εγκλεισμούς, και πρόστιμα, εκβιασμούς, απολύσεις, ιατρική τρομοκρατία, ναζιστικές μεθόδους, ψέματα, εξαγορές.

Οι σκοτεινές εποχές δεν είναι παρελθόν. Είναι το παρόν και το μέλλον, που επιφυλάσσει η εξουσία σε εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους. Οι ανεμβολίαστοι αποκλείονται σταδιακά από τους χώρους ή τις περιοχές που ορίζει το κράτος ως προστατευμένες, εκτοπίζονται «πρόσκαιρα» και μέχρι νεωτέρας από την κοινωνική ζωή των «κανονικών», δηλαδή των εμβολιασμένων, τίθενται επ' αόριστον σε αναστολή εργασίας ή απολύονται, χαρακτηρίζονται ανεύθυνοι, εγκληματίες, ακόμη και δολοφόνοι, παρ' ότι το μόνο που έχουν πράξει ή μάλλον δεν έχουν πράξει είναι να εμβολιαστούν. Ο στιγματισμός τους έρχεται βήμα-βήμα, η διαδικασία αποδοχής του έχει όλα τα χαρακτηριστικά, η κοινωνική συμμετοχή στον «λιθοβολισμό» τους κρίνεται απαραίτητη, η εχθρότητα απέναντί τους αυξάνεται, με το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας να τους εμφανίζουν ως τους μοναδικούς υπεύθυνους για την οικονομική κρίση και για όλα τα δεινά, που τυχόν εμφανιστούν.

Ο υποχρεωτικός εμβολιασμός στοχεύει στην συντριβή της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ.

Η «νέα κανονικότητα» σηματοδοτεί για τους εμβολιασμένους ταπεινωτικά «προνόμια», όπως την υποχρέωσή τους να επιδεικνύουν το περίφημο υγειονομικό διαβατήριο, αλλά και ταυτότητα για να εισέρχονται λόγου χάριν στους κλειστούς χώρους εστίασης, ενώ οι εργοδότες θα μπορούν να γνωρίζουν εάν ένας εργαζόμενος είναι εμβολιασμένος ή όχι. Το ζήτημα δεν είναι υγειονομικό, κάτι που δεν πρόκειται να βαρεθούμε να επαναλαμβάνουμε. Η αποικιοποίηση των ανθρώπινων σωμάτων, είναι αδιαπραγμάτευτη για την εξουσία και τους «ειδικούς». Το κράτος και οι κολοσσοί της πληροφορικής οδεύουν αδιαπραγμάτευτα στον έλεγχο κάθε σωματοποιημένης κίνησης, με την τεχνητή νομιμοποίηση, την γενετική και την βιοτεχνολογία να συμπλέκονται πλέον ανεπιστρεπτί μ' έναν απαράμιλλο τρόπο. Τα ψηφιακά υγειονομικά πιστοποιητικά, μια απλή, απλούστατη κίνηση, μοιάζει μ' ένα ακόμα κλειδάκι που ξεκλειδώνει εύκολα τον θαυμαστό καινούργιο κόσμο. Δεν είναι, όμως, το μόνο, ούτε το τελευταίο. Τα ψηφιακά στρατόπεδα είναι προ πολλού εδώ, τα «προσωπικά» δεδομένα πουλιούνται και αγοράζονται, ανταλλάσσονται και επενδύονται με φρενήρη ταχύτητα, αλλά το χειρότερο απ' όλα είναι ότι χρησιμοποιούνται για να γιγαντώνεται ο «Μεγάλος Αδελφός». Ο ψηφιακός έλεγχος μέσω του Παγκόσμιου Διαδικτύου είναι προγραμματισμένος, όχι μόνο να ρουφήξει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, να την ξεράσει πίσω με τέτοιον τρόπο, που δεν θα χαρακτηρίζεται πλέον ανθρώπινη.

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ, 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 12.00 ΠΛ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΥ

Συσπείρωση Αναρχικών

